

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Lưu Manh Thỏ Dữ Oa Biên Thảo

Contents

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Lưu Manh Thỏ Dữ Oa Biên Thảo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	37
10. Chương 10	40
11. Chương 11: Phiên Ngoại: Tam Yêu Tinh Gặp Nhau	45

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Lưu Manh Thỏ Dữ Oa Biên Thảo

Giới thiệu

Edit: mai lạcHắn là một con thỏ đã tu hành ngàn năm. Mơ ước của hắn trong ngày hạ sơn đến chính là làm một chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-luu-manh-tho-du-oa-bien-thao>

1. Chương 1

Xuống núi tìm kiếm đáp án của câu hỏi ‘Tình thị hà vật’, con thỏ cứ dài dòng nói mãi. Thời điểm trước, hắn là một con thỏ trắng bình thường, hắn cư ngụ trên một ngọn núi cao, ngọn núi cao này có một ngôi chùa, hương khói rất nhiều. Lúc này, trừ thời gian đi kiếm ăn, hắn liền thích nhất ngồi xõm trên bãi cỏ gần thêm đá. Trùng mắt nhìn người tới dâng hương tạ lễ thần linh, nhiều người có nhan sắc như hoa, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Còn nhớ rõ có một lần bị thợ săn đuổi theo, vì chạy trốn chết, kết quả nhảy tới thêm đá cao, vừa lúc một tỷ tỷ vừa xinh đẹp vừa ôn nhu đi qua nơi đó, nhìn thấy hắn liền ôm hắn vào lòng, vừa vuốt ve bạch mao của hắn vừa dùng thanh âm như xuân phong khen hắn đáng yêu, cuối cùng còn thay hắn đuổi thợ săn kia đi. Lúc ấy hắn cảm thấy mình là con thỏ hạnh phúc nhất thế gian này, hắn quyết định hảo hảo báo đáp tỷ tỷ xinh đẹp, vì thế liền dùng đầu và móng vuốt của mình cọ ngực của tỷ tỷ xinh đẹp. Đến lúc tỷ tỷ đưa hắn bỏ vào bụi cỏ, hắn vẫn lưu luyến cảm giác mềm mại kia.

Con thỏ tinh nghĩ đến đây, siết chặt tay lại, đúng vậy, lúc này hắn đến nhân gian, nhất định phải tìm một non xanh nước biếc, tốt nhất tìm được một mỹ nữ tỷ tỷ cùng hắn thử nghiệm tình yêu. Nếu có chuyện tình giống như Hứa Tiên và Bạch nương tử, không phi tiên hắn cũng không hối hận!

Hắn tự lầm bầm mình là con thỏ tinh có tình có nghĩa, tuyệt đối sẽ không phụ mối tình thâm thiết của mình và tỷ tỷ xinh đẹp.

Đám mây dừng lại là một nơi náo nhiệt phồn hoa, con thỏ tinh nhìn kỹ, phát hiện nơi đây non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt, vì thế hắn rất vừa lòng, hạ mây dừng lại ở một rừng cây không người.

“Trước hết phải cho mình một cái tên.” Hắn thì thảo tự nói, ngẩng đầu nhìn mặt trời sắp lặn ở hướng tây, đột nhiên nhớ tới cung nguyệt. Con người xoay động, quyết định giả danh là Cư Nguyệt, giống như con thỏ trên mặt trăng, hắn chân thành hy vọng mình vận mệnh tốt, cũng tìm được Hằng Nga tỷ tỷ xinh đẹp.

Ra khỏi rừng cây, dọc theo đường nhỏ đi vào thành, rốt cục Cư Nguyệt đứng trước cổng thành đã đóng.

Lúc này là thời gian lên đèn rực rỡ, Cư Nguyệt đứng trên đường cái, thầm nghĩ thành thị thực phồn hoa, ban đêm mới có nhiều người thường xuyên lui tới. Chính là.. Nhiều người như vậy, làm sao biết các tỷ tỷ xinh đẹp tụ họp ở đâu?

Hắn bước từng bước, trong lòng chẳng thể nén giận, làm gì mà phải thực hiện quy định không sử dụng phép thuật, sẽ chẳng cần nhảy loạn cả lên, chỉ cần động hai ngón tay một phen, liền biết mỹ nữ ở đâu?

Ngay lúc đứng dưới trăng tự nói thầm, bỗng nhiên xuất hiện một lũ các xa xa, tiếng đàn ầm ầm, uyển chuyển du dương vô cùng

Trong lòng Cư Nguyệt vui vẻ, thầm nghĩ, tiếng đàn như vậy, nam tử thô lỗ tuyệt đối không thể tấu, nhất định là một vị nữ tử khuynh quốc khuynh thành. Lúc trước còn do dự vì không có tiền, lúc này hắn nhắm ngay hướng có tiếng đàn mà chạy tới.

Đến lúc tới nơi, cảnh tượng trước mắt làm con thỏ tinh kích động, chỉ thấy một số nữ tử xinh đẹp ẩn hiện trên lầu cao tráng lệ lầu, trong đại sảnh, tuy rằng cũng có một số nam nhân làm hắn không vừa ý, nhưng lúc này không phải lúc đó kị. Cư Nguyệt hưng phấn, trong lòng sinh ra vạn ý nghĩ hào hùng, không thèm hỏi thăm nơi này là đâu, liền ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi vào.

Vừa vặn tú bà kỹ viện đang tiếp đón khách nhân, thấy con thỏ tinh, hai mắt sáng ngời, vạn vẹo vòng eo không hề mảnh khảnh tiến lên giữ chặt Cư Nguyệt, la lớn:

“Tiểu tử hảo tuần tú, các cô nương tiếp khách “

Ngay say đó, ‘Phản phật’ một tiếng, giống như một đám ong mực thấy một đóa hoa, Cư Nguyệt bị bao vây, vô số cánh tay trắng nõn phấn nộn kéo áo hắn, cảm xúc mềm mại khiến máu mũi Cư Nguyệt suýt chút nữa chảy ra.

“Ta muốn đến chỗ tỷ tỷ đánh đàn.”

Tiếng đàn lại vang lên, kéo tâm hồn đang muốn lâng lâng của Cư Nguyệt về. Sau đó hắn nghe được tú bà cười một cách quái dị: “Nga, tiểu công tử thật biết nhìn hàng, tuổi còn nhỏ đã hiểu biết, khí chất và ăn mặc của người không tầm thường, Tiên Thăng, dẫn hắn đến chỗ Bích Thục, dù sao hôm nay nàng cũng không tiếp khách, ta không tin nàng nhẫn tâm cự tuyệt tiểu công tử xinh đẹp đáng yêu như vậy.”

Tâm Cư Nguyệt đều hô lên mấy chục đời tổ tông, nhìn người như thế mà dám nói ta tuổi nhỏ. Nhưng hắn không thể nói mấy lời này. Đùa, hắn không muốn bại lộ thân phận lão yêu ngàn năm. Nếu tỷ tỷ đánh đàn nghe được mình là con thỏ ngàn năm, chỉ sợ sẽ ném hắn ra ngoài cửa sổ. Hắn đang nghĩ, chợt nghe tiếng đáp ứng của nam nhân tên Tiên Thăng, sau đó một bàn tay to chen vào đám người kéo hắn ra ngoài.

Tiên Thăng vừa dẫn hắn lên lầu vừa nói: “Tuy tiểu Thư Bích Thục của chúng ta khó tính, nhưng nàng thích nhất hài tử đáng yêu, công tử bộ dạng xinh đẹp như thế, tuổi lại còn nhỏ, chỉ cần nói một hai câu dễ nghe, không chừng sẽ lấy được tâm của Bích Thục cô nương, được nghe vài khúc đàn. Nhưng, người phải nhớ, ngàn vạn lần không thể ở trong phòng nàng qua đêm, nếu không ngày hôm sau, bộ dáng của người đảm bảo không ai nhận ra, đến lúc đó đừng nói Tiên Thăng không dặn dò trước a.”

Tâm Cư Nguyệt sao còn để ý, hắn đang tưởng tượng đến bộ dáng xinh đẹp của tỷ tỷ đánh đàn.

Khang Kiện kỳ thật không thích thanh lâu, tuy có đôi khi y cũng đến nơi này giải quyết nhu cầu, nhưng có lẽ do tính cách lãnh khốc vô tình và xuất thân phú quý, y khiến biết bao nữ tử có tình ý mãnh liệt, cố gắng

lấy lòng y dù việc khó như lên trời, thường nhân chẳng ai có thể bằng y về tiền tài, quyền lực, cũng chẳng ai có gương mặt anh tuấn khuynh đảo nữ nhân và biểu tình ngàn năm băng đá như y, khiến y dễ dàng nắm giữ tâm tư của tất cả hoa khôi thanh lâu – trừ hoa khôi kỳ quái Bích Thước kia.

Nhưng, Khanh Kiện không phải loại người này, thủ đoạn mềm mỏng đối với nàng nửa điểm cũng không tác dụng, nếu Bích Thước không chịu hiến thân, y cũng lười theo đuổi. Cho nên khi vừa nghe nói khách đến từ Cẩm Nguyên Quốc thiết yến ở Cẩm Tú lâu, trong lòng có chút không thoải mái. Nhưng bất giác lại thoải mái, cũng chỉ là một thanh lâu, vì bọn họ coi trọng Bích Thước, đi xem thì có gì ngại?

Y không ngờ khách đến từ Cẩm Nguyên Quốc có thể uống rượu, tửu lượng của y không tệ, nhưng không chịu nổi bọn liên tiếp chúc, cũng may kẻ ước đã hoàn thành thuận lợi.

Đã có hơn ba phần say, y không chịu nổi nữa, đang định đứng dậy cáo từ thì thấy người hầu Tiểu Tứ đã say đến mức nằm lăn ra đó. Y không hề nề hà, hướng tú bà chuẩn bị một gian phòng nhưng không gọi cô nương tới.

Cho tới giờ, cái gì y cũng muốn tốt nhất, nếu không thà rằng không cần, mà cũng thực rõ ràng, Bích Thước kiêu ngạo, dù mạnh tay hay mềm mỏng, nàng cũng không chủ động, cho nên Khanh Kiện không gọi cô nương qua đêm ở kỹ viện.

Canh bốn, Khanh Kiện cảm thấy khó ngủ nhìn tiểu tứ bên cạnh vẫn ngủ như lợn chết, y chậm rãi ra khỏi phòng, định mức nước rửa mặt.

Kỹ viện hoạt động vào đêm, nên lúc canh bốn, không còn nô tài hầu hạ. Khang Kiện bước dọc theo hành lang dài, vẫn không thấy cái bóng của bất kì ai, y lắc đầu, trầm nghĩ, đi nữa cũng không có người, y xoay người trở về.

Bỗng nhiên “Phanh” một tiếng, hàng lang phía đông, một gian phòng mở ra, sau đó một bóng người nhỏ nhỏ chạy như điên ra, miễn cưỡng xem là nhỏ nhỏ, vì người nọ có chút nhỏ hơn y. Y thấy tiểu hài tử với mái tóc đen nhánh nhắm hướng mình, vừa chạy vừa khóc lớn: “Bích Thước tỷ tỷ, ta sẽ mang bạc tới...ô ô ô...Người đừng... Tới gần ta”

Khang Kiện hít lãnh khí, nhui mày nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp từ trong phòng đuổi tới đây. Vừa cười khanh khách vừa nói: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, không sao, tỷ tỷ không cần bạc của người.”

Động tác và ngôn ngữ vô cùng phóng đãng, thân thể nàng toát lên khí thế nhưng lại phong tình vạn chủng, không ai xinh đẹp bằng. Khang Kiện trầm xuống, trầm nghĩ, quả nhiên là Bích Thước, nhưng nàng truy đứa nhỏ này làm gì? Không lẽ bức nó làm chuyện gì bất lương sao? Chắc không, nghe nói Cẩm Tú Lâu khách rất đông, nữ tử bán mình đều là tự nguyện, không có người nào ép buộc, vậy là chuyện gì?

Một lúc sau, Bích Thước cũng thấy y, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ đột nhiên cười to, nói với con tinh đang lạnh run phía sau y: “Tiểu Nguyệt nguyệt, người không đến chỗ tỷ tỷ sao? Nói cho người biết, tỷ tỷ là con cọp cái! Nhưng người đang đứng trước người, là kẻ ăn thịt người không phun xương, ác lang đó nha.”

Cọp cái? Thật là vũ nhục lão hổ quá đi, trong lòng Cư Nguyệt phẫn hận và bất bình vô cùng. Nghĩ đến lão hổ tinh, ở trên núi cũng là kẻ phúc hậu, còn thường xuyên bị ta trêu đùa, lão hổ như thế, ôn nhu hơn hẳn cọp cái! Thật không biết vì sao nữ tử nhân gian lại hung hãn thế kia.

Sắc mặt Khang Kiện có chút đen, Bích Thước này thực không phúc hậu, nàng cự tuyệt y, y cũng không trả thù, thế mà nàng lại ‘khen’ y như vậy. Ác lang cũng đem ra ví von. Y ngấm lại, nàng ta cũng tự xưng mình là cọp cái?

Vừa định rời đi, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân. Ngay sau đó xuất hiện thanh âm hoảng loạn: “Ôi tiểu công tử, sao người lại thành thế này, ta nói người đừng ở phòng Bích Thước qua đêm, sao lại không nghe ta?”

Y quay lại, chỉ thấy mười mấy cô nương và tú bà vây quanh y. Ánh mắt vô cùng thân thiết nhìn đứa nhỏ bên người. Cũng có vài ánh mắt lén lút liếc nhìn y, nhưng y vờ như không thấy gì.

Khang Kiện vốn tưởng đứa nhỏ này là người hầu của kỹ viện, nhưng không ngờ đây lại là khách, kinh hãi nhìn về phía Cư Nguyệt, chỉ thấy Cư Nguyệt giả vờ ho một tiếng, thanh cổ họng, vươn bàn tay trắng, ngón

tay thon dài vỗ trán vài cái, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh: “A không sao cả, các người đừng lo lắng, Bích Thược tỷ tỷ rất tốt, chúng ta cùng nhau tạo kiểu tóc mà thôi “

Đứa nhỏ này thật thú vị. Khang Kiện mỉm cười, vừa định rời đi chợt nghe tú bà nói với Bích Thược: “Sao người có thể lãng phí như vậy, hần chưa đưa người bạc....”. Không đợi nói xong, Bích Thược cười khanh khách: “Ma ma, hần không có tiền, muốn đem mình bán cho ta, kết quả, vừa mới bắt đầu, hần đã không chịu.” Nàng đi về phía trước vài bước, dáng điệu xinh đẹp: “Tiểu quái quái, hiện tại người bán cho ta vẫn còn kịp a, dù sao ban ngày ta chỉ ngủ thôi, sẽ không ngoạn người”. Nói xong còn cố ý liếc mắt đưa tình với Cư Nguyệt.

Hai mắt Cư Nguyệt lập tức sáng lên, kêu vui mừng một tiếng, định tiến đến, vô tình va phải lưng Khang Kiện. Nhưng hần không giận, bởi vì va chạm này làm hần hoàn toàn tỉnh táo lại, cách đó không xa là nữ tử vô cùng xinh đẹp, có thể so với yêu nghiệt xà tinh, nhưng hần không có bạc tuyệt đối không thể tiếp cận a.

Chính là bạc, một ngàn năm hần không rời khỏi Vu Ẩn sơn, hiện tại không biết bạc có hình thù gì, hơn nữa không thể sử dụng pháp lực. Cư Nguyệt suy nghĩ, vừa nhắc mắt, đang muốn rời khỏi Khang Kiện, chợt trong đầu hần nảy sinh một ý tưởng, sao mình không bán cho nam nhân này, đúng vậy, vừa nhìn đã biết y là kẻ có tiền, hần nha hoàn tỷ tỷ trong nhà cũng rất được, buôn bán có lời, mình có thể tới nơi này, cũng không bị Bích Thược tỷ tỷ làm tóc.

“Vị đại gia này, người nguyện ý thu lưu ta được không? Ta hiện tại không thân không thích, nếu người không thu lưu ta, ngày mai ta sẽ lưu lạc đầu đường”. Cư Nguyệt chớp đôi mắt to nhìn Khang Kiện, đầy chờ mong, trong lòng có chút lo lắng: ở trong hoàn cảnh này lại không rơi được nước mắt a, trong lòng con thỏ tình nguyên rửa chính mình.

Khang Kiện hồ hững đánh giá hần vài lần, bỗng nhiên mở miệng nói: “Nếu người muốn bán mình cho ta, mọi chuyện đều do ta sai bảo, người làm được không?”

Nghe như thế, Cư Nguyệt ngẩn người, không ngờ nam nhân thoát nhìn khôn khéo lại phi thường lãnh khốc, một lời liền thu nhận chính mình.

Thấy nam hài không có phản ứng hồi lâu, Khang Kiện hơi mất kiên nhẫn, đang muốn xoay người rời đi thì thấy con thỏ tình giữ chặt góc áo, mừng rỡ nói: “Đương nhiên là được, công tử, nếu ta làm người hầu của người thì tất nhiên phải nghe người sai bảo.” Hần lập tức vào vai diễn, năng lực thích ứng còn hơn lão hổ tình nhiều lần.

Khang Kiện không hiểu vì sao y lại thu nhận Cư Nguyệt, xem tiểu tử kia, rõ ràng không phải người có thể làm việc, mà y đầu thiếu người hầu, tuy bộ dáng hài tử này xinh đẹp, nhưng y không phải là người thích nam sắc, chỉ có thể giải thích là, bản tính thiện liên tận đáy lòng hần tự dưng bộc phát.

Nghĩ đến đây, Khang Kiện khinh thường cười cười: thiện lương? Hóa ra y còn bản tính này a..... “Được rồi, vậy theo ta, ta là Khang Kiện. Về phủ rồi lập kế ước bán mình của người.” Y nói xong, bảo nô tỳ kêu Tiểu Tứ mang nước lên rửa mặt chải đầu cho y, ngay cả điểm tâm cũng không ăn ở Cẩm Tú Lâu, mang theo Tiểu Tứ và Cư Nguyệt ly khai.

Phía sau đoàn người Khang Kiện, Bích Thược ai oán kêu to: “Xú nam nhân, người dám đem người đi, người cứ chờ đó, ta sẽ không dễ yên cho người”.

Khang Kiện lạnh lùng cười, nếu đem sự uy hiếp của nữ nhân này để trong lòng, y sẽ không là Khang Kiện. Quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ, thấy hần trầm tư nhìn chằm chằm Cư Nguyệt, Tiểu Tứ đang khó hiểu, vì sao hôm qua uống rượu ngủ một giấc, tỉnh lại liền phát hiện bát cơm bị đoạt đi một nửa.

Khang Kiện dễ dàng đọc được tâm tư của hần, cũng không để ý tới, quay lại nhìn Cư Nguyệt, tóc hần buông ra, tựa như hắc sa, thẳng đến thắt lưng, càng phát ra sắc thái như mĩ như ngọc.

Trong lòng Khang Kiện âm thầm tán thưởng: “Quả nhiên vẻ ngoài của Cư Nguyệt tốt hơn Tiểu Tứ.”

Ba người đi trên đường cái, mỗi người mang một tâm tư, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập phía trước, trong nháy mắt sẽ đến, mọi người bối rối chạy trốn, Khang Kiện nhíu mày, thầm nghĩ ai lớn mật như vậy, giữa ngã tư đường phồn hoa đông đúc lại phóng ngựa chạy như điên, nếu gây chết người thì sao? Y không nôn nóng, muốn ngăn cản con ngựa, hảo hảo giáo huấn một phen, thì thấy Cư Nguyệt nhảy dựng lên mở hai tay

che trước người mình, bộ dạng trung thành hộ chủ hét lớn: “Công tử đi mau, ta ở đây thay người cản ngựa điên”.

Giọng nói của hần thật sự vang dội, mọi người tránh hai bên đường ngo ngác nhìn hần, Khang Kiện cũng ngo ngác nhìn hần, ánh mắt Tiểu Tứ nhìn hần càng thú vị, vừa ngốc lảng lại vừa không dám tin. Trong lòng Cư Nguyệt đặc ý, nói với Tiểu Tứ: “Người đi theo ông nội ta hảo hảo học đi, thái độ làm nô bộ là phải như vậy, biết thời điểm nào nên phấn đấu quên mình, mới có nhiều phần thưởng, nga, đương nhiên người là người thường, không có năng lực bảo vệ mình, cũng không có gì đáng trách, hiện giờ ta đang ở đây, ha ha ha....”.

“Người đang làm gì, tự sát phải không?” Bỗng dưng nghe Khang Kiện rống to, Cư Nguyệt hồi phục tinh thần, chỉ thấy con ngựa kia đã tới nơi, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Khang Kiện kéo hần ra phía sau, tay kia nhanh như chớp bắt lấy đầu ngựa, nhảy lên, nhất thời ngựa vùng vẫy, nhưng cuối cùng đấu không lại khí lực của Khang Kiện, dần dần an tĩnh.

Cư Nguyệt trấn tĩnh lại, quay đầu về phía Khang Kiện, chỉ thấy mặt y xanh mét, nhìn mình hét lớn: “Người không cần ngu ngốc thể hiện, bị ngựa đạp mà đùa được sao? Liền đi đòi nhà ma”. Ngẫm lại tình hình vừa rồi mà cảm thấy sợ, y chỉ nhìn thấy tiểu tử kia hướng về Tiểu Tứ mà hắc hắc cười, ngay cả ngựa gần trong gang tấc cũng không biết, còn nói thay mình cản trở ngựa điên.

“Người rống cái gì? Ta hảo tâm vì người mà?” Cư Nguyệt thực ủy khuất, liền rống lên, rống xong rồi mới nhớ mình đang là nô tài, vạn nhất người này không cần mình thì sao? Nói thật, mình sơ suất quá, hần biết nói mới chỉ một ngàn năm, sao biết ngựa có tốc độ này đâu?

Năm đó hần và mã yêu mới biết nhau, tên kia cũng không chạy nhanh như thế a!

Tiểu Tứ vỗ vỗ ngực, cười hì hì tiến lên: “Nga, công tử, hần chỉ là đứa nhỏ thôi, muốn ở trước mặt chủ tử biểu hiện một chút cũng không có gì”. Nói xong hần đến trước mặt Cư Nguyệt: “Nhưng Cư Nguyệt, người nên nhớ kĩ, thời điểm bảo hộ gia, ngàn vạn lần đừng phân tâm”.

Hần nói thành khẩn, nhưng Cư Nguyệt vẫn thấy hần vui sướng khi người gặp họa.

Cư Nguyệt đảo mắt, không thèm chú ý đến hần, trong lòng thầm tính toán. Còn nhiều thời gian, để xem, rốt cuộc ai là người được sung ái đến cùng.

2. Chương 2

“Là...Biểu công tử”. Hai người đang đấu võ mồm và Khang Kiện lập tức nhìn lại. Chỉ thấy một người lảo đảo trên ngựa xuống. Xác định thân phận của Khang Kiện, sau đó quỳ một gối trên mặt đất: “Biểu công tử, thật tốt quá, cuối cùng cũng đến được đây, trời không phụ ta a...” Người nọ nói xong thì rơi nước mắt.

Khang Kiện thấy vậy chau mày nói: “Dù người có chuyện quan trọng cũng không nên thúc ngựa chạy như điên tại ngã tư đường, nếu đụng phải người vừa không đạo đức lại khiến người ta nói chúng ta ý thể hiếp đáp người. Có gì hồi phủ nói sau, đứng bên đường khóc sụt sùi còn ra thể thống gì nữa”.

Người nọ gật đầu, đứng dậy theo ba người trở về Khang phủ.

Khang Kiện ngồi xuống, bảo Tiểu Tứ phân phó nha đầu phụng trà, mới hỏi: “Nói đi, trong kinh thành xảy ra chuyện gì, sao vội vã đến đây như vậy?”

Vừa dứt lời người nọ liền lo lắng nói: “Biểu công tử, ngài nhanh chóng đến kinh thành, công tử chúng ta bị người khác hãm hại, đang nhốt trong thiên lao, lão gia tức giận đến nổi bệnh dậy không nổi, không chịu gặp Hoàng thượng cầu tình, đây không phải chuyện đùa, mùa thu sau là trăm, hiện giờ, có thể cứu công tử chỉ có ngài”.

Khang Kiện nghe nói thế, khuôn mặt chưa từng biểu hiện hỉ nộ, giờ lại vô cùng ngạc nhiên: “Cái gì? Trăm? Đường ca từ là người ôn nhu thiện lương, sao có thể tạo ra án tử, còn bị đưa đến thiên lao, mùa thu sau trăm?”.

Người nọ giận giữ nói: “Biểu công tử, ngài nói không sai, ngay cả ngài đều rõ thái độ làm người của công tử, nhưng lão gia Ai, nói tóm lại, chắc chắn công tử bị hãm hại, không biết thế nào, ngày ấy hẳn đi đập thanh, chạng vạng quan binh áp giải hẳn vào thành, nói công tử cường bạo một người đảng hoàng, rồi sát hại nữ nhi và trượng phu của nàng, bị quan binh bắt được. Lão gia nghe thấy, sinh khí, liền ngất đi, sau đó bảo không cần đưa con này”.

Khang Kiện hừ lạnh một tiếng: “Thức thức thật hồ đồ, thôn phụ thôn phụ sơn dã, người dân trong thôn, cũng có khí lực, sao Đường ca có thể là đối thủ của bọn họ. Hơn nữa, đúng lúc giết người bị quan binh bắt gặp, đây rõ ràng là cái bẫy.” Y nhú mày một chút: “Vừa lúc ta phải đến kinh thành xem chuyện làm ăn, ngày mai chúng ta xuất phát, người đường dài bốn ba, hôm nay ở lại đây nghỉ một chút.”

Người nọ đáp ứng, vừa lúc nha đầu dâng trà tới, một hơi uống sạch.

Khang Kiện âm thầm cân nhắc phải dẫn tùy tùng nào đến kinh thành, chắc chắn dẫn theo Tiểu Tứ, nên mang thêm ai? Y chợt nhớ tới, vừa mới mua Cự Nguyệt, y im lặng, nửa ngày không nói, thôi, mang đi. Nghĩ đến đây, y vừa thổi trà vừa nói: “Cự Nguyệt, người vừa mới đi theo ta, không thể ném người trong phủ, ngày mai theo ta lên kinh thành, cũng biết thêm về sự phồn hoa của nước Đại Thành chúng ta.” Nói nửa ngày không nghe tiếng trả lời, chỉ thấy Cự Nguyệt nhìn chăm chú nha đầu dâng trà, nước miếng chảy dài. Mặt Khang Kiện tức khắc đen lại, kiềm chế tức giận, cười nói: “Sao vậy, Cự Nguyệt công tử có muốn tiến lên nhìn kĩ một chút Tiểu Mạc hay không?”

Tiểu Mạc là tên của nhà hoàn kia, trời sinh tính ngại ngùng nên bị Cự Nguyệt nhìn đến đỏ mặt, lúc này nghe chủ tử nói vậy, tay cầm khay trà, xấu hổ không biết quay mặt nơi nào.

“A, có thể ư? Tốt tốt”. Căn bản không phát hiện ra sự thay đổi sắc mặt của chủ tử, con thỏ tinh lau nước miếng nơi khoe miệng, định tiến lên, lại bị Khang Kiện nắm lấy cổ tay kéo về, hẳn đang nhìn nha hoàn kia chảy nước miếng nên không phòng bị, lại bị lôi kéo, kết quả là ngã vào vòng tay ôm ấp của tân chủ nhân, tư thế hai người đầy ám muội.

Khang Kiện ngây ngẩn cả người, con thỏ tinh Cự Nguyệt ngây ngẩn cả người, ngay cả Tiểu Tứ tới báo tin cũng ngây ngẩn cả người.

Thật lâu sau, thanh niên kia xấu hổ khụ một tiếng, đứng lên nói: “Nga, biểu công tử, ta đường dài mệt mỏi, phiền vị Tiểu ca này dẫn ta đến chỗ nghỉ, ngài và vị Tiểu ca kia từ từ nói chuyện, chúng ta không quấy rầy”. Hẳn vừa nói vừa nhìn về phía Khang Kiện và Cự Nguyệt, nghĩ thầm, biểu công tử đối với hài tử kia thật nhiệt tình a, nhìn thấy hẳn chảy nước miếng vì nha hoàn liền ghen ghét dữ dội, còn không để ý ngoại nhân, trước mặt liền ôm ấp nhau.

Khang Kiện vốn thông minh, sao không rõ suy nghĩ của người nọ. Nhất thời tức giận: “Chớ suy nghĩ lung tung.”

Mới nói xong, người nọ hắc hắc cười nói: “Ta biết ta biết, biểu công tử, ta không nghĩ gì, ta chưa từng nghĩ gì, ngài yên tâm, ta là người hiểu lí lẽ.” (^^)

Hắn nói như vậy Khang Kiện càng sinh khí, tóc của Cự Nguyệt lại vương vào áo, gỡ thế nào cũng không ra. Khang Kiện phiền toái quát: “Người hiểu được cái gì, người không hiểu được.” Y cố gắng gỡ tóc ra, bên tai lại nghe được tiếng huyền não và tiếng cười: “Vâng, vâng, vâng, biểu công tử, ta không hiểu được, ai nha, ngài đối với người ta phải mềm nhẹ một chút, dù sao cũng chỉ là một hài tử...” Cuối cùng không còn tiếng động, nguyên nhân là Khang Kiện tức giận hất tung chén trà trên bàn. Thanh niên chạy trốn chết rồi đi, Tiểu Tứ cũng ha ha cười dẫn hẳn đi nghỉ tạm. Nơi này Khang Kiện và Cự Nguyệt vất vả nhịn xuống phiền não, nhìn lại, mọi người chạy trốn không còn bóng dáng. Không chờ Khang Kiện phát hỏa, Cự Nguyệt đứng lên kêu: “A, nha hoàn ty ty đâu? A, cái kia, Tiểu Mạc ty ty đâu? Người đó ở đâu vậy?” Hẳn quay đầu lại lôi kéo ống tay áo Khang Kiện: “Công tử, nha hoàn ty ty đi đâu? A a a a, ta muốn tìm nàng, nàng thật xinh đẹp nga, tuy không bằng Bích Thục ty ty, nhưng thoát nhìn thật ôn nhu, công tử, chắc chắn người biết nàng ở đâu đúng không?”

Trần tĩnh, Khang Kiện, người phải trần tĩnh, nhiều năm như vậy, có người nào người chưa từng thấy qua, đây chỉ là một tiểu hài tử mê gái đến phát cuồng.

Khang Kiện tự nhắc nhở chính mình, mới có thể không nổi trận lôi đình, một tay gỡ đôi tay nhỏ bé kia xuống: “Phi, người còn nhớ ta là công tử của người, còn tìm Tiểu Mạc tỷ tỷ, Tiểu Mạc tỷ tỷ của người sớm bị sắc lang người dọa chạy.”

Cư Nguyệt sững sốt một chút, chợt vừa cười vừa nói: “Không sao không sao, công tử đã mua ta, ta còn nhiều thời gian cùng các nha hoàn tỷ tỷ tăng tiến tình cảm, công tử, người thấy ta quên mình vì người cản ngựa, người phân cho ta phòng gần nha hoàn tỷ tỷ nga, dù là sài phòng ta cũng không để ý.”

“Sài phòng không có, nhưng có nhà xí, người muốn đến nơi đó ngồi chễm hễm phải không?” Khang Kiện châm chọc ác độc, ngay sau đó Cư Nguyệt nhảy dựng lên: “Cái gì, sao người an bài nha hoàn tỷ tỷ cạnh nhà xí? Người quá ác độc? Người cần bản là...”

Không đợi hấn rống xong, Khang Kiện đã tức giận, kêu lên: “Im đi, dù người muốn vào bên trong ngồi chễm hễm cũng không được, đêm nay có người đi nhà xí, hù chết ai chịu trách nhiệm? Hừ, còn muốn được ở bên cạnh bọn nha hoàn, người không nghe ta nói gì sao? Ta nói, người và ta lên kinh thành, ngày mai đi, tối hôm nay người chấp nhận ở phòng của ta một đêm.” Nói đến đây, y bỗng nhiên hoài nghi nhìn Cư Nguyệt: “Nhìn cách người ăn mặc, không phải dạng ăn nhờ ở đậu, hơn nữa không hiểu được cách làm một người hầu, vậy người đang làm gì.”

Cư Nguyệt rung mình, thầm nghĩ: làm sao bây giờ? Ta không thể nói ta là con thỏ yêu ngàn năm a? Đều do y phục này, lúc trước cố làm cho xinh đẹp, không nghĩ tới hậu quả hôm nay?”

Hấn vòng vo một chút, lại nhớ đến truyền kì tiểu thuyết xem trên núi, mặt không đổi sắc nói: “Công tử nói không sai, ta là một đứa nhỏ trong sạch, cha mẹ sớm mất, được Nhị thúc nuôi dưỡng, mấy hôm trước Nhị thúc tặc huyền, nhị thẩm kia câu dẫn ta, ta chịu không nổi đành phải bỏ nhà đi.” Hấn nói thản nhiên, Khang Kiện lại thẩm, nước trà mới vào miệng liền phun ra.

Cư Nguyệt bắt mắt nhìn Khang Kiện nín cười đến thực vất vả: “Uy, người có biểu hiện gì? Chẳng lẽ không tỏ vẻ thương cảm được sao? Ta cảm thấy người đang cố nén cười?” Hấn vừa nói xong, Khang Kiện liền bước đến, cao thấp đánh giá hấn một vòng, nửa ngày mới nhả cười hỏi một câu: “Cư Nguyệt, năm nay nhị thẩm người bao nhiêu tuổi? Chẳng lẽ chưa tới tuổi cập kê?”

“Uy, Nhị thúc ta cũng có thể thú một phu nhân 15 tuổi chứ sao? Mà ta đã lớn rồi a.” Ánh mắt Khang Kiện nhìn hấn như một tiểu hài tử, nói lầm bầm, tựa hồ tràn ngập khinh thường, hấn cố gắng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Khang Kiện, tỏ vẻ ‘Ta không phải dễ chọc đâu’

Lại nghe Khang Kiện cười nói: “Nếu vậy, ta thật khó tưởng tượng một nữ nhân thành thực lại đi câu dẫn đứa cháu hơn mười tuổi của mình.” Y lại cao thấp nhìn Cư Nguyệt vài lần: “Nếu là thân thể cường tráng còn dễ hiểu, nhìn người như vậy, yếu đuối nhỏ nhắn, bộ dạng xinh đẹp đáng yêu, cũng chỉ khiến nữ nhân bộc lộ tình thương của mẹ, người dám nói Nhị thẩm câu dẫn người, hơn nữa biểu hiện của người, rốt cuộc là người câu dẫn người ta hay người ta câu dẫn người, vẫn chưa thể nói được. Quên đi, người không nói lai lịch ta cũng không truy cứu, nhưng ta cảnh cáo người, nếu người có mục đích khi đến nơi này, là hoàn toàn sai lầm.”

“Người có ý gì? Người châm chọc ta không có nữ nhân theo phải không?” Cư Nguyệt tức giận đến hộc máu, hấn tự nhận phong lưu phóng khoáng, hoàn toàn có khả năng làm tình nhân. Khang Kiện lại đả kích đến sự cao ngạo của hấn, làm sao hấn không sinh khí cho được.

“Đi ăn cơm a.” Khang Kiện vừa cười vừa nói.

“Không đi.” Cư Nguyệt rống to. Hấn hàm hừ ngồi xuống ghế, rồi nhảy dựng lên, bởi vì hấn nghe Khang Kiện nói: “Sẽ có rất nhiều nha hoàn xinh đẹp nga.”

Lời này vừa nói ra, Cư Nguyệt mừng rỡ chạy hướng Khang Kiện, trong nháy mắt đến bên cạnh y, khiến Khang Kiện nhất thời sững sốt: “Người chạy thật mau.” Nhưng Cư Nguyệt không trả lời y, hấn không thể nói cho đối phương biết, sở trường của thỏ là chạy. Nghĩ nghĩ, hấn nói: “Khang Kiện, thật sự có nhiều nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp sao?” Bất giác hấn quên gọi ‘công tử’.

Khang Kiện cũng không sửa, chỉ thản nhiên gật đầu: “Không tồi, cơm nước đều do nha hoàn thu xếp.”

Nói đến đây, hai người đi vào phòng khách, nơi đó có một bàn cơm phong phú, tổng cộng hơn 30 món, Cự Nguyệt thấy mấy đĩa rau dưa xanh mướt, trong lòng hưng phấn, không chú ý bên cạnh có ai, chạy đến đó ngồi xuống.

Thanh niên báo tin và Tiểu Tứ đã tới, Tiểu Tứ thấy Cự Nguyệt ngồi vị trí thượng, sững sốt, muốn bảo hắn đứng lên, lại bị Khang Kiện âm thầm nháy mắt ngăn cản, trong lòng hắn đầy ủy khuất, thầm nghĩ lão gia trọng sắc khinh người hầu, người này vừa đến ngày đầu tiên đã cùng lão gia dùng chung một bàn cơm, hắn hầu hạ mười mấy năm cũng không vượt qua quy củ này.

Àn, xem ra hắn rất quy củ. Tiểu Tứ thở dài nghĩ.

Chợt nghe tiếng Cự Nguyệt nói với hắn: “Người còn đứng góc đó làm gì? Không mau ngồi xuống ăn cơm.” Trong lòng hắn phát hỏa, thầm nghĩ ai mới góc chứ, ôn hòa nói một câu: “Miễn, ta còn phải hầu hạ công tử.” Nói xong hắn thấy Cự Nguyệt trừng lớn mắt nhìn Khang Kiện, vội vàng đứng lên cười nói: “Đúng rồi ta cũng phải hầu hạ công tử ăn cơm, ha ha, thật xin lỗi, nhất thời quên, tưởng đây là nhà mình.”

“Không cần, Tiểu Tứ cũng ngồi xuống ăn cơm cùng.” Khang Kiện thần nhiên phân phó, khiến Cự Nguyệt giậm chân giậm dứ. Khang Kiện không phải người này nọ, vì vậy Tiểu Tứ liền ngồi xuống, Khang Kiện nói: “Mọi người tùy ý đi.” Bốn người liền bắt đầu ăn cơm.

Khang Kiện đang ăn cơm, khéo mắt đảo qua, chỉ thấy Cự Nguyệt chọn chén đĩa đựng cải củ khác hoa ăn, có lẽ vừa rồi hắn bị dọa, trong lòng dâng lên một cỗ thương tiếc, nhìn thoáng qua Tiểu Tứ: “Người nhìn người xem, không nói tưởng người ba ngày chưa ăn cơm, không thấy Cự Nguyệt sợ tới mức chỉ dám ăn cải củ.”

Y nói như vậy, Vương Hỉ cũng dừng đũa, xấu hổ nở nụ cười, nhìn về phía Cự Nguyệt: “Tiểu tử kia, người đơn bạc như vậy, ăn chút thịt bò, người xem, tuy chúng ta ăn nhiều, nhưng vẫn còn nhiều món a, cá chép kia chưa được đựng đũa, còn gà, người không cần cố kị, hắc hắc.”

Cự Nguyệt nhìn Khang Kiện, lại nhìn Tiểu Tứ, cuối cùng ánh mắt ngượng ngùng dừng trên người Vương Hỉ: “Các người không ăn cải củ được không? Các người không thích cải củ mà?”

Hắn hỏi thành thật, nhìn thấy ba người ngơ ngác gật đầu, mới mỉm cười nói: “Vậy quá tốt, ta còn nghĩ có nên để lại cho các người vài khối hay không.” Hắn nói xong, đem tất cả những đĩa đựng củ cải trút vào trong bát, cuối cùng đứng lên gấp cải củ bên cạnh Tiểu Tứ. Thấy trong bát đầy một đồng, hắn cười dài, nhìn ba người đang trợn mắt há mồm, giải thích: “Nga, từ nhỏ ta đã thích cải củ.”

“Nhưng.... Đây là....rau mà.” Vương Hỉ lấp bắp, thấy Cự Nguyệt tao nhã gật đầu: “Đúng vậy, rau ta càng thích ăn.” Ngay sau đó, khuôn mặt tao nhã bỗng nhiên vặn vẹo, hắn quay đầu nắm cánh tay Khang Kiện cắn: “Ai cho người sờ mông ta? Người là đại sắc lang.”

Khang Kiện bị hắn cắn “ngao ô” một tiếng thảm thiết, vội vàng thu cánh tay nói: “Cái gì sắc lang, ta thấy người ăn cải củ giống con thỏ, cho nên thử xem người có đuôi không thôi, chỉ đùa một chút cũng coi là thật.” Y nói như vậy, vừa rồi thật muốn biết tiểu gia hỏa này có phải thỏ tinh hay không, bình sinh không phát hiện người thích ăn cải củ, sau hậu viện dưỡng lại mấy con thỏ, thành thói cả ngày ôm cải củ.

Nhưng tâm tư y không lừa gạt được con thỏ tinh, Cự Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Đừng mò mẫm, người mà hay nói giỡn, heo mẹ có thể lên cây, người nhất định là thấy ta thích ăn cải củ nên hoài nghi ta, ta nói cho người nghe, Khang Kiện, ta không chỉ thích cải củ, ta cũng thích đồ ăn khác.” Lời nói tuy mạnh miệng nhưng trong lòng lại sợ hãi.

Hắn trấn tĩnh ngồi xuống, đem mấy khối cải củ ăn xong, liền hướng đồ ăn chay trên bàn tiến công, vừa ăn vừa nén giận nghĩ: “Thật khó ăn, đều nhuyển nhuyển, lá xà lách thật tốt a, nắm hương cũng không tồi, đây đặn lại nhiều nước, nhưng hương vị có điểm quái....”.

“Người, không ăn thịt sao?” Khang Kiện thấy thức ăn chay đều vào trong bụng Cự Nguyệt, y nhìn không được tò mò, đứa nhỏ này không thích ăn thịt bò sao? Bất đắc dĩ, Cự Nguyệt phải làm cho y tin tưởng mình, thở dài, vẻ mặt đau khổ gấp một khối thịt bò cay đưa vào miệng.

“Ô oa oa, cay quá, a a a a, cay chết ta, Khang Kiện người hại ta, a a a a, miệng sưng lên rồi, ô ô ô, nha hoàn tỷ tỷ đâu? Sao nha hoàn tỷ tỷ không ở trong này?” Vừa nói ô oa, vừa kêu thảm thiết, nước mắt Cự

Nguyệt đều thi nhau rơi xuống.

Đám người Khang Kiện cũng không ngờ, hần có thể bị cay như vậy, vị cay này rất nhạt mà, luống cuống tay chân rút cho hần một ly trà, an ủi: “Uống nước là được, uống nước là được...”

Cư Nguyệt uống hơn mười chén nước mới thấy vị cay trong miệng nhạt đi. Hần nhìn về phía Khang Kiện, nhéo cổ áo y, xột xa nói: “Nha hoàn tỷ tỷ đâu? Người nói sẽ có nhiều nhà hoàn tỷ tỷ xinh đẹp đến bồi cơm, đâu có thấy ai! Khang Kiện, người gạt ta sao?”

Hần bị món bò cay kia làm loạn đầu óc, cầm cổ áo Khang Kiện hỏi tội.

Khang Kiện mặt không đổi sắc, ngăn tay hần, nói: “Đúng vậy, người cũng biết lúc ta nói ‘ăn cơm’, bọn nha hoàn liền tán đi, đây không phải hoàng cung, một bữa cơm cần một đồng cung nữ thái giám hầu hạ.”

“Khang Kiện, người.....Người.....Người.....” Con thỏ tinh liên tiếp chỉ ba người, cuối cùng không nói được gì, đành vung tay áo giận dữ rời đi.

Tiểu Tứ vội vàng đứng lên: “Công tử, tiểu tử kia không chịu được ủy khuất, đã sinh khí, ta đi khuyên nhủ hần.”

“Người xem hần đi đến nơi nào, không cần khuyên, ta có cách làm hần chuyển giận thành vui.” Khang Kiện ngồi xuống, vui vẻ nói với Vương Hỉ: “Tiếp tục ăn đi, ăn nhiều chút, hảo hảo nghỉ ngơi một đêm, ngày mai còn lên đường. Tuy nói thu sau mới trảm, nhưng biết đâu sinh biến, huống chi chúng ta còn phải điều tra chuyện này.”

Vương Hỉ hừ một tiếng: “Biểu công tử, việc này không cần điều tra, chắc chắn là Tiểu Vương Gia làm.”

Khang Kiện nghe vậy nhíu mi: “Người nói Hoàng thượng bảo vệ Tiểu Vương Gia.”

Vương Hỉ lớn tiếng nói: “Cũng không phải vậy? Không biết vì sao công tử đắc tội với hần, phạm là xuất môn gặp hần đều bị châm chọc khiêu khích, khiến công tử khó xử. Lúc này, Hoàng thượng muốn hòa giải, ai ngờ không đến nửa ngày, đã bị hần dồn vào đường cùng, Hoàng thượng cũng không có cách, phi, hần ăn chơi trác táng, nhất định là ghen tị công tử có tài, cố ý hại công tử.”

Khang Kiện mị mắt, thâm nghĩ, thật thế sao? Chỉ vì ghen tị mà xuất thủ tàn nhẫn như thế? Chắc chắn có gì đó ẩn tình? Nhưng Đường ca lờ dăng đắc tội với hần... Xem ra, dù kết quả thế nào, thì manh mối cũng bắt đầu từ Tiểu Vương Gia. Đang trầm ngâm thì Tiểu Tứ đi đến, tùm tùm cười nói: “Công tử, Cư Nguyệt đi dạo trong sân một vòng, cuối cùng ngồi xuống đồng rơm rạ trước viện, chắc hần không biết ngài ở phòng nào, ăn xong rồi chúng ta đi tìm hần là được, không biết gia tính thế nào để hần vui vẻ?”

Khang Kiện cười nói: “Hần đi tìm phòng sao.” Nói xong, nhìn Tiểu Tứ: “Ngồi xuống ăn cơm đi, ăn xong người ra vườn sau hái cải củ về đây.” Hần vừa dứt lời, Tiểu Tứ cười đến đau cả thắt lưng: “Ôi công tử của ta, ngài xem hần là con thỏ sao, ha ha ha, biện pháp này thật cao minh, ta cười đến no rồi.”

Quả nhiên thấy hai cây củ cải, Cư Nguyệt lập tức tươi cười như thiếu nữ.

Thẳng đến khi được Khang Kiện dẫn hần quay về viện, hần còn ôm hai cây củ cải ngây ngô cười không ngừng. Ngẫu nhiên Khang Kiện liếc nhìn, cũng nhịn không được mà cười.

Tiểu Tứ một bên âm thầm thở dài: quả nhiên bộ dáng hảo thật có lợi a, ngay cả ngây ngô cười cũng đáng yêu, khó trách công tử mới mua hần liền sủng, ô ô ô, không công bằng a.

Tối bữa tối, Cư Nguyệt đã thuận lợi ăn xong cây củ cải củ thứ nhất.

Hần ngồi trên tháp trong phòng ngủ, đang do dự có nên ăn tiếp hay không, Khang Kiện khuyên hần: “Đừng ăn, tối bữa cơm chiều ăn không vô.”

Cư Nguyệt không định nghe lời hần, hần nghe Tiểu Tứ nói hậu viện có hàng trăm cây củ cải, hần muốn ăn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Khi bọn nha hoàn lại đây chuẩn bị cơm, hần đang ngồi vuốt ve cây củ cải củ thì bất ngờ đứng lên, phẩn khởi ném củ củ xuống đất chạy ra ngoài. Khang Kiện đứng dậy theo sát, y định cảnh cáo Cư Nguyệt không được động thủ với nha hoàn, dù sao Khang phủ là danh môn vọng tộc, chã lẽ nô tài cũng không dạy nổi.

Ai ngờ y đi ra ngoài mới phát hiện, Cự Nguyệt không hề tiến lên động tay động chân, chỉ có ánh mắt lờ lờ nhìn chăm chăm một nha hoàn, Khang Kiện nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, nhất thời mặt đen xuống, thầm nghĩ tiểu sắc lang này có sắc tâm không nhỏ, ánh mắt hướng đến đều là những nha hoàn có bộ ngực đầy đặn.

Y khụ một tiếng, không phản ứng, y lại khụ một tiếng, vẫn không phản ứng, cuối cùng dùng sức ho khan vài tiếng, Cự Nguyệt vẫn không thèm nhìn y.

Y giận đến mức nhéo lỗ tai Cự Nguyệt: “Lại đây ăn cơm, không được phi lễ?” Dứt lời, mạnh mẽ kéo Cự Nguyệt ngồi xuống ghế, nhưng không ảnh hưởng đến hắn chú mục vào bộ ngực các nha hoàn, Khang Kiện đành ghé sát lỗ tai Cự Nguyệt nói: “Còn dám xem nơi không nên xem, ta mượn vải đen bịt hai mắt người lại.” Cự Nguyệt không tình nguyện hạ mắt, lại nghe bọn nha hoàn cười trộm thầm thì.

“Tiểu đệ đệ này thật xinh đẹp.”

“Đúng vậy, người xem, hắn nhìn vị trí nào trên người chúng ta, hì hì, thật là một tiểu hài tử không thành thật.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Thúy Bằng, hắn nhìn người nhiều lần nhất nha, ha ha ha.”

Khang Kiện cảm thấy đau đầu, không thể không thừa nhận, tiểu gia hỏa này thật sự xinh đẹp đáng yêu, khó trách bọn nha hoàn không nghĩ hắn ngỗ nghịch, ngược lại còn lấy làm vinh hạnh. Nhưng như vậy, chỉ sợ vật nhỏ này càng lên mặt.

Quả nhiên, vừa nghĩ đến đây, thấy Cự Nguyệt ngẩng đầu lên, đúng lý hợp tình nhìn mình, nói: “Người nhìn xem, nhìn xem, các nha hoàn tỷ tỷ đều đồng ý, người nói cái gì a!”

Mặt Khang Kiện xanh đen.

“Các người dọn cơm xong còn không đi, chẳng lẽ ngồi chờ ăn chung với chúng ta?” Khang Kiện hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Cự Nguyệt đang cười với bọn nha hoàn, lời vừa dứt, các nha hoàn lui ra không còn một ai, Cự Nguyệt thống hận, lập tức đem y nhập vào lũ người ác nhân lòng dạ hiểm độc.

Khó khăn mới ăn xong cơm, trở về phòng, Khang Kiện phân phó người chuẩn bị mộc dục, cùng với Cự Nguyệt tắm sạch sẽ, sau đó nói với hắn: “Hành lý đều có Tiểu Tứ chuẩn bị, người đi ngủ, ngày mai còn lên đường sớm.” Nói xong, nằm xuống giường, một lúc sau quay đầu lại, thấy Cự Nguyệt nằm trên tháp ngủ, trong lòng ôm cây cối củ lúc trước ném xuống.

Khang Kiện cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm, tiểu gia hỏa này thật thú vị, lúc thấy bọn nha hoàn liền đem củ củ ném trên mặt đất, hiện giờ bọn nha hoàn không thấy lại nhặt về ôm, nếu y là cây cối củ kia, trong lòng cũng thật bất mãn.

Nghĩ như vậy, Khang Kiện lặng lẽ cười ra tiếng.

Từ trước đến nay y không tìm được vui thú, thương trường đấu đá lẫn nhau, y không thể thả lỏng chính mình, hiện giờ ở cùng Cự Nguyệt, nhìn thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, bất giác thả lỏng tâm tình, tất cả áp lực đều biết mất, phút chốc chìm sâu vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, Khang Kiện cười nói: kỳ thật, tuy háo sắc nhưng sống chung với vật nhỏ này, không tệ.

3. Chương 3

Đêm đó, Khang Kiện bị âm thanh “răng rắc răng rắc” làm tỉnh ngủ.

Y đứng dậy, nháy mắt, ý nghĩ đầu tiên là trong phòng có kẻ trộm.

Y vừa cầm lấy chủy thủ, vừa lặng lẽ đứng dậy nhìn xem kẻ trộm là ai.

Ánh trăng nhẹ nhàng hắt vào phòng, công phu của Khang Kiện cũng không tồi, nhưng nhìn một vòng vẫn không phát hiện ra ai khác, trong lòng cảm thấy kì quái, cẩn thận nghe, hình như thanh âm từ tháp thượng truyền tới... Suy nghĩ một chút, Khang Kiện đã hiểu ra, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, cầm chủy thủ đi đến tháp, nhìn kỹ, quả nhiên, Cự Nguyệt cuộn tròn mình vừa ôm củ củ vừa gặm.

“Buổi tối người ăn không no sao?” Khang Kiện có chút bất lực hỏi, vốn muốn rống lên, lại thấy Cư Nguyệt tựa hồ rất đói bụng, y liền rống cũng không rống được, đành ôn nhu hỏi, ngữ khí đối với người bị đánh thức lúc nửa đêm mà nói, tuyệt đối là rất ôn nhu.

“A, Khang Kiện, người dậy rồi.” Cư Nguyệt mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ: “Di, trời còn chưa sáng, sao người dậy sớm như vậy.” Hắc kinh ngạc không biết vì sao Khang Kiện lại dậy lúc nửa đêm. Điều này càng khiến Khang Kiện thêm bất lực.

Y chỉ chỉ cái củ trong tay Cư Nguyệt: “Người gặm cái củ, ta còn tưởng trong phòng có trộm, ta nhớ rõ bữa tối người ăn rất nhiều mà, vì sao nửa đêm còn có thể ăn.” Y nói xong bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, gật đầu nói: “Nga, buổi tối người đều ăn rau, khó trách cảm thấy đói bụng, nghe ta, về sau ăn nhiều thịt một chút, người xem, một nam hài tử gầy yếu như vậy, giống cái gì.”

Cư Nguyệt cười nói: “Kỳ thật cũng không phải đói, nhưng cầm cái củ trong tay, nhịn không được mới ăn.” Hắc nói xong lại cắn tiếp cái củ: “Khang Kiện, nơi này của người, sự phụ có tay nghề trồng cái củ thật tốt, vừa ngọt vừa giòn, ta chưa từng nếm qua cái củ tốt như vậy.” Lại gặm một cái: “A, nước cũng thật ngọt.”

Mặt Khang Kiện nhất thời một mảng xanh đen: “Người xác định người không phải con thỏ.” Y hỏi.

Tối thiểu y còn biết, không ai lại ôm một cây củ củ mà ca ngợi, bây giờ thiên hạ thái bình, Cư Nguyệt cũng không phải dân chạy nạn,...Nhưng y chỉ đùa một chút, nên không phát hiện trong mắt Cư Nguyệt xuất hiện một tia kinh ngạc. Chỉ trong chớp mắt, Cư Nguyệt cười hì hì nói: “Khang Kiện, sao người nói ta như vậy? Ta chỉ đánh thức người, đừng vì vậy mà kết tội ta chứ?” Cùng lúc đó, trong lòng hắc lại nghĩ: không phải đâu, chẳng lẽ chỉ có thỏ mới thích ăn củ củ sao?

“Quên đi quên đi, người liền một hơi ăn xong, ta chờ người ăn xong rồi tiếp tục ngủ, hoặc là không ăn, để lại làm bữa sáng, ta sẽ bảo Tiểu Tứ lấy củ củ mang theo, trên đường ăn. Ha ha, đâu có người tốt như ta quan tâm tới người hầu, người thật là có phúc.” Y vừa nói vừa cười rộ.

“Khang Kiện, người chưa đưa ta bạc bán mình.” Hắc hung hăng cắn một củ củ cho hả giận, xem người này đang nói cái gì, cấp củ củ cho người hầu ăn, con thỏ tinh như hắc cũng không phải vì tốt như vậy mà ở đây, nếu trong phủ không có nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp, sao người có địa vị cao như hắc lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp mà tới nơi này! Ân, nhưng củ củ này thực tốt, trước khi phi tiên đem củ củ đến trồng ở Vu Ẩn Sơn, sau thành tiên yêu, còn có thể ngẫu nhiên xuống hạ giới ăn no.

“Ân, bạc bán mình của người đã chuẩn bị, ngày mai đưa cho người, dọc đường đi thích gì cứ mua.” Khang Kiện thấy Cư Nguyệt đã gặm xong củ củ, liền đứng dậy định đi ngủ.

“Không, ta không cần mua gì, ta phải dành để khi trở về...Đến nơi đó gặp Bích Thục tỷ tỷ, lúc này ta có tiền, ha ha ha, có thể lên giường của Bích Thục tỷ tỷ, dù không lên giường, thì mặt khác của tỷ tỷ cũng thật khá nga. Ôm lấy cảm giác thực mềm mại...”

Không đợi nói xong, gương mặt nghiêm túc đột nhiên phóng đại trước mặt, khiến Cư Nguyệt nhất thời bị sốc, sau đó hắc nghe thấy thanh âm lạnh lùng vang lên: “Nhớ kỹ, người là người hầu của Khang phủ, không được phép nói ra những từ ngữ *** dăng, nếu không, ta sẽ không tha. Còn có, người tuổi nhỏ, đang ở thời điểm trưởng thành, đâu thể làm những nữ nhân kia thích thú, hơn nữa ta là chủ tử của người, không thể cũng muốn cảm quản người một chút, về sau ít đi lại tránh hại người hại mình, biết không?”

Cái gì? Hại người hại mình, từ ngữ *** dăng? Hắc thích các tỷ tỷ xinh đẹp mềm mại, thơm thơm, nghĩ muốn ở nơi đó hảo hảo ngủ một giấc mà thôi. Y nghĩ thỏ tinh hắc là loại sắc quỷ lăm tình thế sao? Thật là buồn cười, dù thử đồng cung đồ, hắc cũng muốn cùng với một tỷ tỷ mà hắc yêu thương. Bất quá những lời này Cư Nguyệt không định nói cho Khang Kiện, giờ hắc đang đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vạ nhất nói cho y, y sinh ý xấu cản trở mình thì sao? Quên đi, cứ để cho y hiểu lầm. Cư Nguyệt gặm khối củ củ cuối cùng trong tay, vỗ vỗ y phục, cảm thấy mỹ mãn, nằm xuống nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, sắc trời vừa tờ mờ sáng, Khang Kiện từ biệt mẫu thân, mang theo Tiểu Tứ, Cư Nguyệt và Vượng Hỷ rời phủ, sự tình khẩn cấp, bốn người dùng bốn tuần mã hướng kinh thành mà đi.

Cư Nguyệt ngồi trên lưng ngựa, cao hứng vô cùng, trong lòng cuồng tiếu: “Ha ha ha, ngựa thối, người xem đi, trên núi người không cho ta cưỡi, hiện giờ hạ sơn ta liền cưỡi ngựa, hơn nữa con cháu của người tính tình

còn tốt hơn người, lần trước thối xà chỉ ở trên lưng người ngủ chốc lát, người liền ném hắt lên cây, khiến hắt suýt chút nữa biến thành bãi bùn, người nên hướng bọn hậu bối mà học tập a, người xem, nó chửi ta, chút phản kháng cũng không có, thật thối, ha ha ha.”

Thấy mặt hắt hiện lên đắc ý, Vương Hỷ bên cạnh không nhịn được hỏi: “Sao vậy? Cư Nguyệt, người nhất được bảo khổ hay sao mà cười vui vẻ thế.” Vừa dứt lời, Tiểu Tứ bên cạnh liền bĩu môi: “Nhất được bảo khổ gì, hắt cao hứng là vì mấy cây cải củ trong tay nải.” Nói xong, ngay cả Khang Kiện cũng mỉm cười.

Cư Nguyệt hừ một tiếng, lấy tay kéo lọn tóc: “Chim khổng tước biết an chí lớn, ta không so đo với phạm phu tục tử các người.” Nói xong thúc vào bụng ngựa, ngựa hí lên một tiếng, chạy càng nhanh, chẳng mấy chốc vượt lên dẫn đầu.

Dọc đường đi vất vả không thể nói hết, lúc đầu Cư Nguyệt còn cao hứng, sau vài ngày chạy ngày thâu đêm thì mệt đến nỗi cả khí lực ngấm mỡ nữ tử cũng không còn. Đến được kinh thành, cơ hồ cả người từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Mấy mán Khang Kiện nhanh mắt, vội vàng đỡ, cười nói: “Xem, lúc trước còn hăng hái, cuối cùng, càng cười càng không được?”

Cư Nguyệt liếc hắt một cái, trầm nghĩ, vô nghĩa, thân là thổ kị mã, chuyện đã khó tin, với thể lực của thổ, có thể chạy đến Tây Thiên sao?

Mấy mán có mấy cây cải củ, nếu không hắt đã sớm nằm úp sấp.

Khang Kiện thấy sắc mặt hắt tái nhợt, bộ dáng mệt mỏi, đành kéo hắt vào lòng, ôm đến phòng khách, lúc đó người trong phủ cũng được Vương Hỷ truyền tin, đều ra nghênh đón. Lão gia bị nhi tử chọc giận đến sinh bệnh, chưa khỏi hẳn nên ở trong phòng nghỉ ngơi, chỉ có phu nhân và nha hoàn ra đón, vì nhi tử độc nhất gây nên đại họa, cho nên tinh thần thoát nhìn cũng không tốt.

Khang Kiện tiến lên bái kiến thăm thăm, phu nhân thấy Cư Nguyệt được y ôm, tướng mạo lại xinh đẹp, tưởng người trong lòng Khang Kiện nữ phần nam trang, vội vàng bảo hắt ngồi bên cạnh, phân phó trà nước điểm tâm, lại đưa trái cây trên bàn cho hắt.

Cư Nguyệt ngồi trên ghế, khoát tay nói: “Cái này không vội, quan trọng hơn là đưa một cây cải củ đến.”

Lời vừa nói ra, phu nhân và nha hoàn đều ngây ngẩn cả người, Tiểu Tứ cùng Vương Hỷ lại dùng sức nén cười, đến mức sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Khang Kiện chạy đến, cúi đầu quát lên: “Cải củ, cải củ, người chỉ biết cải củ, trong mắt còn gì khác nữa không?”

Cư Nguyệt ngẩng đầu, mắt sáng lên, kích động nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nhiều vị nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp ở trước mặt, ta lại nghĩ cải củ, đáng chết đáng chết, thật sự là đường đột giai nhân.” Nói xong đứng lên, lại bị Khang Kiện bắt ngồi xuống. Chỉ nghe y hung tợn nói: “Người ngoan ngoãn ngồi chờ cải củ, ta phái người đi mua.” Nói xong phân phó nha hoàn đi mua cải củ, hướng phu nhân đang kinh ngạc nói: “Thấm thấm, đây là người hầu ta mới mua, lời nói cử chỉ có chút quái dị. Thấm thấm đừng để ý đến hắt. Hiện giờ chuyện Đường ca thế nào? Kết cục đã định sao?”

Y vừa hỏi xong, lão phu nhân liền rơi lệ, vừa khóc vừa gật đầu.

“Đều do lão gia, chỉ có nhi tử độc nhất cũng không chịu gặp Hoàng thượng cầu tình, chẳng lẽ thái độ làm người của thiếu gia còn chưa rõ ràng sao?” Nha hoàn thì thảo oán giận.

Khang Kiện trầm ngâm một chút, nói: “Thúc thúc cũng có cái khó xử, thúc là thừa tướng đương triều, là quân thần gương mẫu, sao có thể thiên việc tư? Hắt là lúc này trong lòng cũng khó chịu. Nhưng chuyện quả thật rất kì quái.” Y ngẩng đầu lên: “Thấm thấm, Đường ca bị nhốt ở đâu? Chiều nay ta muốn đi thăm hắt, tìm hiểu một chút.” Nói xong thấy phu nhân quỳ trước mặt y: “Khang Kiện a, tính mạng nhi tử của ta đều nằm trong tay cháu, cháu phải nghĩ biện pháp cứu nó, hiện giờ nó bị nhốt ở tử lao, ngay cả ta cũng không thể hỏi thăm, không biết nó có chịu khổ chịu đói, ta...” Chưa nói hết, sớm đã nghẹn ngào.

Khang Kiện kinh ngạc, lông mi nhíu chặt: Không đúng, việc này không đúng, tử lao là trọng địa, nhưng Đường ca là công tử của phủ, không thể ngay cả thăm hỏi cũng không được. Bất quá y không nói chuyện

này ra, phải đi tìm Hoàng Thượng, dù thế nào y cũng phải đến tử lao!

Nghĩ vậy, y liền đứng dậy: “Thấm thẫm, ta sẽ đi một chuyến, thấm đừng lo lắng, việc này không đơn giản, chắc chắn có âm mưu, tám phần là Đường ca bị người khác hãm hại.” Y nói xong, chuyển ánh mắt về phía nha hoàn rồi dừng lại trên người Cư Nguyệt: “Đi, chúng ta ra ngoài một chút.”

Lão phu nhân lau nước mắt: “Không vội, cháu chưa ăn cơm, tốt xấu gì cũng dùng cơm đã, hảo hảo nghỉ một đêm, ngày mai tính tiếp.” Nàng nói xong, Cư Nguyệt cũng phụ họa: “Đúng vậy, Khang Kiện, cải củ còn chưa tới, sao lại nóng lòng muốn đi.” Đang nói thì vừa lúc nha hoàn ôm ba bốn cây cải củ đến: “Vừa khéo, ở cửa có bán, không cần ra chợ, biểu công tử muốn ăn thế nào? Chưng cải củ, xào hay ...” Chưa nói xong, Khang Kiện liền cầm cải củ nhét vào lòng Cư Nguyệt, thản nhiên nói: “Không cần, đặt nơi đó là được.” Nói xong nhìn Cư Nguyệt: “Có thể đi được rồi chứ? Đi thôi.”

Cư Nguyệt không muốn đi, lại bị Khang Kiện lôi kéo, trên đường nhìn thấy các nha hoàn xinh đẹp, hẩn mở miệng than thở: “Thật là, đến một chỗ như vậy, Khang Kiện, người không cho ta và các nha hoàn tỷ tỷ ở chung.”

Than thở thì than thở, hẩn cũng không dám lớn tiếng ồn ào, nếu không Khang Kiện sẽ không cho hẩn ăn cải củ. Hẩn không biết, ngoài việc ăn cải củ, thì việc hẩn nhìn chăm chăm nha hoàn càng khiến Khang Kiện mất mặt.

“Khang Kiện, Đường ca của người dắc tội với người nào phải không?” Gặm cải củ, hẩn cảm thấy nên thể hiện thông minh tài trí, không thể để Khang Kiện coi thường: “Nếu không có người báo tin, sao hẩn vừa làm xong việc quan binh đã tới, nhưng nếu có người, sao Đường ca của người dám ra tay, chẳng lẽ hẩn không sợ bị thấy sao?” Khang Kiện nhìn hẩn, bỗng nhiên cốc đầu hẩn, cười nói: “Vật nhỏ, người nghĩ điều này không ai biết sao.”

Những lời này khiến Cư Nguyệt cảm thấy bất mãn: “Người ở cây dâu mà mắng cây hòe, nói ta ngu ngốc sao?” Hẩn hung hăng hé miệng, lộ ra hai răng nanh thô, đầu lưỡi còn dính cải củ: “Nói ta ngu ngốc, không phải thúc thúc người càng ngu ngốc, nói ta ngu ngốc, sao không để Tiểu Tứ theo người còn bắt ta theo người, ta ở lại ngắm các nha hoàn tỷ tỷ, không phải tốt hơn sao?”

Khang Kiện sững sốt, bị Cư Nguyệt nói thế, y mới ý thức được, y không gọi Tiểu Tứ đi, mà lại cùng Cư Nguyệt, nhưng thông minh như y, thật không muốn vì vấn đề này mà thua trận, nên giả vờ như không để ý đáp: “Đương nhiên, sợ người ở trong phủ chọc giận nha hoàn, bị người ta đồng loạt đánh, ta mới mang người theo, người xem, ta suy nghĩ cho người nhiều cỡ nào...” Không đợi y nói xong, Cư Nguyệt đảo mắt xem thường: “Khang Kiện, làm ơn đừng nói lời ghê tởm như vậy lúc ta đang ăn.”

“Ha ha ha cấp.” Khang Kiện sảng khoái cười to: “Cư Nguyệt, người nói chuyện rất thú vị, ta đang vui vẻ, không so đo với người.” Y nhìn thấy cải củ trong miệng Cư Nguyệt, vật nhỏ này thật sự đáng yêu.

Bỗng một chiếc mã xa dừng lại bên cạnh bọn họ, một thiếu niên anh tuấn cao lớn bước xuống, hướng Khang Kiện cười nói: “Khang huynh, đã lâu không gặp.”

Cư Nguyệt thấy người này một thân tử y, thắt lưng mang ngọc bội, tóc cài trâm ngọc, liền biết thân phận thiếu niên không nhỏ, thấy vẻ mặt y ngưng trọng, hẩn bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Tiểu Vương gia!”

Tuần mỹ thiếu niên được gọi là Tiểu Vương gia kinh ngạc nhìn về phía Cư Nguyệt: “Di, Khang huynh, bốn vương đã nổi danh đến mức này rồi sao? Nếu nhớ không nhầm thì bốn vương chưa bao giờ gặp vị tiểu ca này.” Sau đó hẩn lại nhìn Cư Nguyệt, mỉm cười: “Đúng là tiểu hài tử hảo đáng yêu, hảo xinh đẹp, Khang huynh gần đây đổi khẩu vị sao?” Hẩn thấy Khang Kiện nhử mây vội cười nói: “Không sao không sao, có gì không thể thừa nhận, ngay cả hoàng huynh cũng thay đổi khẩu vị, trước mặt một thái giám phải ăn nói khép nép, nga, tuy rằng thái giám kia rất được nhưng có vẻ đã trưởng thành, nói chuyện không đáng yêu chút nào.... A, ha ha ha, Khang huynh, khó có cơ hội gặp nhau, chỉ bằng đến Vương phủ uống một chén, thế nào?”

Cư Nguyệt nhìn về phía Khang Kiện: “Người và hẩn rất thân phải không?” Hẩn chỉ vào Tiểu vương gia đang tươi cười.

Khang Kiện nghiêm túc lắc đầu, lại khụ một tiếng: “Nga, tuy rằng ta rất muốn cùng Vương gia tạo quan

hệ, nhưng làm người không thể nói dối, ngay cả tên của Tiểu vương gia ta còn không biết, có thể ngài đã từng thấy ta lúc gặp Hoàng đế bệ hạ.” Hắn nhìn về phía Cự Nguyệt: “Người muốn nói cái gì?”

“Ân, Vương gia hạ mình như thế, có mục đích.” Cự Nguyệt mỉm cười. sau đó hắn thấy Khang Kiện lộ ra ánh mắt tán thưởng, càng thêm đắc ý, ngược lại nhìn thấy sắc mặt Tiểu vương gia không tốt: “Tiểu vương gia, có mục đích gì người cứ nói thẳng, chủ nhân của ta không phải là người dễ người trêu đùa, ta càng không phải là người dễ đùa. Muốn giở trò quỷ trước mặt chúng ta, đạo hạnh của người còn quá kém.”

Nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Khang Kiện phía sau, Cự Nguyệt càng thêm đắc ý.

“Khang Kiện nếu người muốn cứu bạn, ta khuyên người sớm từ bỏ hi vọng, Hoàng huynh coi trọng người, không có nghĩa hắn sẽ vì người tổn hại pháp lệnh.” Trong mắt Tiểu vương gia hiện lên sát ý, hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Khang Kiện nhìn bóng dáng hắn rồi lâm vào trầm tư, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, vỗ vỗ đầu Cự Nguyệt: “Vật nhỏ, người thật thông minh, giúp ta thử hắn, không tồi không tồi, nếu bình thường người cũng thông minh như vậy thì tốt...” Ý nói xong, bất đắc dĩ nhìn nửa cây củ trong tay đối phương, lẩm bẩm: “Cũng tốt, phần trừ ăn lão hổ, có thể bắt ngờ giành thắng lợi.”

“Khang Kiện, sao người muốn thử Tiểu vương gia? Người và hắn không phải bằng hữu sao? Thật tò mò a, Tiểu vương gia thấy người như thấy kẻ thù, trong mắt là đề phòng và phần hận sâu sắc, người nói, người và hắn không quen? Sao hắn lại hận người?” Trên đường đi đến tử lao, Cự Nguyệt vừa gặm củ vừa hiếu kỳ hỏi.

Kì thật Khang Kiện cũng không hiểu nổi, hắn và Vương gia không qua lại, tuy đối phương là đệ đệ của Hoàng thượng, lại được thái hậu sủng ái, nhưng y không thân thiết tới hắn, lại nghe nói Đường ca tài năng bất phàm, Vương gia cũng vẫn võ song toàn, hắn không phục, nơi nơi khiêu khích Đường ca, chung quy cũng chẳng có gì to tát.

Sao hôm nay, Tiểu vương gia lại dùng ánh mắt đề phòng và phần hận nhìn y, hơn nữa Cự Nguyệt cũng nhận ra, có thể thấy được hắn không thêm che giấu.

Đem phiền não nói cho Cự Nguyệt nghe, chỉ thấy hắn trờng mắt, gặm hai cái giải quyết nốt cây củ củ, sau đó nói nhỏ: “Khang Kiện, ta biết vì sao Tiểu vương gia lại nhìn người như vậy, kỳ thật loại ánh mắt này cũng không xa lạ, một ngàn, nga, không phải, rất nhiều năm trước, ta từng thấy qua, ân, đúng vậy, có một lần, một nam nhân và một mỹ nữ tỷ tỷ dáng hương, sau đó biểu ca của mỹ nữ tỷ tỷ xuất hiện, nam nhân kia cũng dùng ánh mắt như vậy để nhìn biểu ca của mỹ nữ tỷ tỷ, đúng vậy đúng vậy, ta thích náo nhiệt, cho nên ấn tượng đặc biệt sâu...” Hắn phiêu mi kể, thấy ánh mắt muốn giết người của Khang Kiện, đành ngừng lại, xấu hổ cười nói: “Nga, ta đã quên người là nam nhân, hắc hắc, Tiểu vương gia xem người là tình địch, có thể là hắn có ý đồ với biểu muội của người.”

“Ta không có biểu muội.” Khang Kiện hừ một tiếng: “Hơn nữa ta và Đường ca lớn hơn Tiểu vương gia tới mười tuổi, chưa kể thân phận Tiểu vương gia cao quý cỡ nào, dạng nam tử gì hắn chưa từng thấy qua? Người không thấy ngay cả hắn nhìn đến tiểu mỹ nhân như người, lông mi cũng không động một chút sao?”

“Người cảm thấy ta.....là mỹ nhân sao?” Cự Nguyệt thật cao hứng hỏi Khang Kiện, vẻ mặt khoái hoạt của hắn khiến Khang Kiện động tâm một chút, nhưng y xem nhẹ cảm giác này, khụ hai tiếng: “Ân, đúng vậy, người vốn là tuyệt sắc giai nhân.” Nghĩ nghĩ, nhìn không được, hỏi: “Nga, Cự Nguyệt, người nghe ta khen người xinh đẹp, người vui vẻ sao?”

“Đúng vậy, ta không biết vì sao, nhưng, ta nghĩ, được người khẳng định, ta càng có thêm tự tin, về sau ta sẽ không chỉ dùng ánh mắt để nhìn các nha hoàn tỷ tỷ, có lẽ ta sẽ sờ sờ ngực các nàng, các nàng thấy ta là tuyệt sắc giai nhân sẽ không xua đuổi ta.” Cự Nguyệt càng nghĩ càng hưng phấn, hai mắt cũng phóng hồng quang.

Khang Kiện tức giận đến không còn khí lực, y lắc lắc đầu: “Quên đi, coi như ta chưa nói.”

Phía trước là tử lao. Khang Kiện nhớ tới biểu tình bi thương của thẩm thẩm, có chút khẩn trương, quả nhiên, lúc y nói muốn thăm hỏi Đường ca, thủ vệ lập tức cự tuyệt, hơn nữa còn động thủ đuổi người.

“Lớn mật! Các người có biết thân phận của phạm nhân, mặc dù là tử tội, nhưng hấn là nhi tử độc nhất của thừa tướng đương triều, sao các người dám can, ngay cả nhất phẩm phu nhân đến còn dám can, nói cho các người, hôm nay ta phải gặp hấn, dù phải đến trước mặt Hoàng thượng xin thánh chỉ.” Y nói xong, hai thủ vệ kia không hề sợ hãi, nói: “Các hạ, chúng ta cũng biết, ngài không phải người tầm thường, nhưng, người này phạm tội quá mức vô sỉ, khiến thái hậu giận dữ, tự mình hạ chỉ không cho bất kì ai thăm hỏi, nếu không ngài nghĩ chúng ta dám ngăn cản lão phu nhân sao?”

“Kính động đến thái hậu?” Khang Kiện hít lãnh khí, hung hăng nhìn hai thủ vệ một cái, kéo Cự Nguyệt rời đi, ra bên ngoài tường thành, đứng lại trầm giọng nói: “Sao chuyện này lại lớn như vậy, Thái hậu chưa bao giờ ra cửa, mặc kệ chính sự. Đường ca đắc tội với Tiểu vương gia thế nào, khiến hấn bày kế hãm hại, thậm chí không tiếc nói với Thái hậu.” Y nhíu mày nhìn về phía Cự Nguyệt, biểu tình của đối phương cũng thật ngưng trọng, không biết vì sao, y tự mình vượt qua bao nhiêu nguy hiểm, cho tới giờ đều đơn độc, cũng chưa từng cảm thấy bất ổn, lúc này lại có cảm giác, kỳ thật lúc gặp khó khăn, bên cạnh có người chi sẻ, quả thật không tồi.

“Khang Kiện, không còn cách nào khác, chỉ có thể chờ buổi tối xông vào, việc này rất kì quặc, chúng ta phải đến gặp Đường ca, sao Tiểu vương gia lại hận người, còn hạ mình dùng khuôn mặt tươi cười mời người ăn cơm, có thể thấy được hấn sợ hai người các người gặp nhau, cho nên chúng ta không thể bị hấn dắt mũi đi được.” Lúc này Cự Nguyệt hoàn toàn mất đi bộ dáng sắc lang khi nhìn mỹ nữ, phân tích đạo lý rõ ràng, Khang Kiện gật đầu, y vừa cười vừa đi đến, nhéo cái mũi xinh đẹp của Cự Nguyệt, nhẹ nhàng nói: “Vật nhỏ, nói thì dễ, tường cao thế này người có thể vượt qua sao?”

Cự Nguyệt trầm nghĩ, người đừng xem thường ta, nói gì đến trèo tường, ta té ngã một cái cũng khiến Vu Ẩn Sơn trở mình, nhưng những lời này hấn không thể nói cho Khang Kiện, chỉ có thể tỏ vẻ buồn rầu. Mà Khang Kiện nhìn vẻ mặt của hấn, còn tưởng hấn thật sự phiền não, lập tức cảm thấy đau lòng, cúi xuống thì thầm vào tai hấn: “Không sao, tìm một nơi ăn cơm, buổi tối ta mang người lại đây, ta đưa người vào.”

“Người biết bay?” Con thỏ tinh Cự Nguyệt nghe Khang Kiện nói sẽ đưa hấn vào, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là: “Gặp được đồng loại, hơn nữa đạo hạnh cao hơn mình, nếu không sao mình không phát hiện hấn là yêu tinh.” Vừa định cười hì hì gọi Khang Kiện một tiếng tiên bối, tiện hỏi đối phương là yêu tinh gì, tiên sơn nào, sau đó công khai thân phận, thì thấy Khang Kiện dờ khóc dờ cười nói: “Bay cái gì, đó gọi là kinh công.”

Hảo, nguy hiểm thật!

Cự Nguyệt đổ mấy tầng mồ hôi lạnh, hấn thật sự ngu ngốc, liền quên truyền kỳ tiểu thuyết. Thiếu chút nữa bại lộ thân phận, tưởng tượng Khang Kiện biết hấn là con thỏ tinh ngàn năm, chắc chắn bức hấn hiện nguyên hình, sau đó nấu lên ăn, con thỏ tinh cảm thấy có chút khó chịu, tuy rằng đối phương là đại phôi đản, ngăn cản hấn ngắm mỹ nữ tỷ tỷ, nhưng dù sao cùng nhau sinh sống cũng có chút cảm tình, ai, hấn quả nhiên là một con thỏ tinh thiện lương a.

4. Chương 4

Hai người tìm một khách *** ăn cơm, bởi vì chủ quán không có cái củ, nên Cự Nguyệt không thể không ăn rau dưa đã qua nấu chín, kỳ thật hấn rất muốn ăn rau xà lách, bất quá chỉ khiến Khang Kiện hoài nghi mà thôi, mình quá yêu thích cái củ đã khiến tên khôn khéo kia nghi ngờ.

Sau khi ăn xong, Khang Kiện bảo người mang nước trà điểm tâm, hai người ngồi trên lầu xem đám người phía dưới, bỗng dưng nhìn thấy Tiểu vương gia mang theo một đội người ngựa lớn tới, nửa ngày mới rời đi.

Khang Kiện nhíu mày, trầm nghĩ, xem ra Tiểu vương gia biết mình có võ công nên phòng bị, thật kỳ quái, tại sao hấn phải cẩn thận như vậy. Ngẫm lại, dù án tử này điều tra ra là hấn hãm hại Đường ca, thậm chí nông phụ và trượng phu đều bị giết, nhưng Thái hậu sủng ái hấn, cũng chỉ trừng phạt một phen, Hoàng thượng hiểu thuận, yêu thương hấn, nhất định sẽ không trách tội hấn. Huống hồ, một nhà Đường ca đều ôn hòa hiền hậu, tính tình lại thiện lương, sẽ không trả thù.

Mà Tiểu vương gia đó cũng thật là, vì sao còn đánh trống khua chiêng, chẳng lẽ hẳn thật sự ngoan độc đến vậy, chỉ vì Đường ca giỏi hơn hẳn mà bị đẩy vào chỗ chết?

Cư Nguyệt thấy y trầm ngâm, trong lòng biết lý do y phiền não, nhưng hẳn không biết an ủi thế nào, đành phải vươn tay vỗ vỗ mu bàn tay của Khang Kiện, thỉnh thoảng lại cầm lấy tay hẳn.

Hai người nhìn nhau, Khang Kiện cảm thấy vui khi bên cạnh có một người san sẻ, trong khoảng thời gian ngắn, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

Cũng không biết bao lâu, Cư Nguyệt cảm thấy khó xử, hẳn bối rối thu hồi ánh mắt, đứng lên nói: “Khang Kiện, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên hành động thôi.” Nói xong vừa muốn rút tay ra, lại bị Khang Kiện nắm mạnh, hai người lôi kéo, Cư Nguyệt mới phát hiện da mặt đối phương còn dày hơn mình, nhìn không được đỏ mặt, lại thấy Khang Kiện không động đậy, hẳn đành thở dài: Trách không được, vì sao nói con người là chúa tể thế giới a, con yêu hạng nhất như ta cũng không địch lại nha!

Quả là phòng ngự của tử lao vô cùng chặt chẽ, thảo nào mấy trăm năm qua chưa từng có phạm nhân thành công đào tẩu, nhất là hôm nay lại càng nghiêm ngặt hơn, tử lao tăng thêm một đội Ngự lâm quân. Ngự lâm quân đó a, là đội quân tinh nhuệ nhất, mỗi một vệ binh có thể chọi được mười dũng sĩ, mà hôm nay ước chừng hai trăm vệ binh, có thể thấy được, thận trọng cỡ nào.

Khang Kiện thở dài, chắc chắn là đội Ngự lâm quân Tiểu vương gia điều động đến. Nhưng chỉ cần không vây kín tử lao, y có thể hành động.

Vào đêm, hẳn mang theo Cư Nguyệt, tránh khỏi tuần tra, nhẹ nhàng nhảy lên tường thành, đảo mắt một cái đã biến mất trong bóng đêm.

Kéo Cư Nguyệt cẩn thận chạy, tránh thoát hơn mười đội tuần tra, có một lần thiếu chút nữa bị phát hiện, trong lòng Khang Kiện cũng phải thầm thán phục. Khó khăn lắm mới đi tới ngoại lao, hai người lách vào cửa, Khang Kiện động thủ nhanh đến nỗi bốn thủ vệ không kịp kinh hô, vào bên trong, nghênh diện là năm thủ vệ, nhưng đều bị Khang Kiện đánh ngất.

Điều này khiến Cư Nguyệt tấm tắc tán thưởng: “Khang Kiện a, thủ pháp còn nhanh hơn thiên nữ tán hoa.”

Khang Kiện vừa tránh người, vừa tìm nơi giam giữ, nhưng vẫn không tìm được, trong lòng y đầy kinh ngạc, đang nghĩ, chẳng lẽ có người đã đến cướp lao rồi, nên Tiểu vương gia mới nghiêm cấm bất cứ kẻ nào thăm tù, bỗng nhiên Cư Nguyệt kéo ống tay áo y, nói nhỏ: “Ồ đó phải không?”

Khang Kiện lắc đầu nói: “Không phải, nơi đó là để lao đầu nghỉ ngơi.” Vừa dứt lời, chợt nghe bên trong có tiếng thở dài, Khang Kiện cả kinh, sau đó kích động, kéo Cư Nguyệt bước tới cửa. Dựa vào ánh sáng tỏa ra từ cây đuốc, nhìn vào trong phòng, quả nhiên, lúc này y rất nóng lòng, cũng không che giấu, giờ chuông đánh rớt khóa, chỉ gọi được một tiếng “Đường ca”, liền nói không ra lời.

Quả nhiên người trên giường chậm rãi xoay đầu lại. thần sắc không dám tin, nhận thức nửa ngày mới mấp máy môi, chưa nói gì lệ liền chảy xuống, gấp đến độ Cư Nguyệt ở bên cạnh hận không thể gọi hẳn một tiếng “Đường đệ”, nhìn không được nói: “Đừng khóc, người hẳn là Đường đệ, chúng ta thật vất vả mới xông vào được.”

Thanh niên tao nhã tuấn mỹ kia nghe được lời này, ghen ngào hô một tiếng Khang Kiện, liền vươn tay tới.

Cư Nguyệt trầm ngâm: nga, đã đoán sai, người kia lớn tuổi hơn Khang Kiện, không phải Đường đệ. Mà, sao thanh niên kia lại ngã trên giường, Khang Kiện tiến lên trước nâng hẳn dậy, mới phát hiện ở mắt cá chân là một xích sắt, y nhất thời tức giận, nhìn không nổi mắng to: “Là ai phát rồ, dù nghi phạm phải mang khóa cũng không hạn chế chân, huống chi lại ngăn như thế.” Y đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe tinh quang: “Đường ca, người nói cho ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta biết người nhất định bị hãm hại.”

“Khang Kiện, ta bị hãm hại, người phải tin tưởng ta, khi ta tỉnh lại, ta đã ở căn phòng nhỏ đó, ta.... Ta thật sự bị dọa ngất người, chân như nhũn ra, ta..... Lớn như vậy cũng chưa thấy người chết bao giờ, chảy..... Nhiều máu..... Người chết.... Ta chưa biết làm thế nào, liền.....Có quan binh đến.... Bắt ta đi....” Hẳn gắt gao nắm tay Khang Kiện: “Khang Kiện, cha nương ta thế nào, bọn họ..... Bọn họ có bình an không.... Nhiều ngày như vậy, không ai đến thăm ta..... Chắc chắn bọn họ tức giận đến bệnh rồi phải không?”

Khang Kiện vỗ tay hân, an ủi: “Không sao cả, người yên tâm, thúc thúc thăm thăm đều tốt lắm, sở dĩ không đến thăm người, là vì có người kinh động Thái hậu, khiến Người hạ chỉ nghiêm cấm thăm hỏi, tới nay ta đột nhập.” Y nói xong, Khang Viễn nhẹ nhàng thở ra, lẩm bầm nói: “Phụ thân phụ mẫu không sao là tốt rồi.”

“Đường ca, người yên tâm, chuyện này ta sẽ điều tra, chỉ cần là người làm, nhất định sẽ lưu lại sơ hở.” Khang Kiện kéo tay Khang Viễn, hi vọng có thể truyền cho hắn một ít nghị lực. “Người ở trong này đừng nghĩ nhiều, để ý ăn uống nghỉ ngơi, người xem, mới vài ngày, người đã gầy như vậy.”

Khang Kiện nhớ lại, trước đây y thường xuyên ở Đường phủ, khi đó y năm tuổi, ca ca và các vị trưởng bối yêu thương y như thế nào, lời nói ôn nhu y còn nhớ rõ, mới chớp mắt, thanh niên thiện lương này gặp đại họa, bị tra tấn thể này, tưởng tượng đến đây, Khang Kiện cảm thấy đau lòng.

“Ân, hân gầy thành như vậy, tựa hồ không được ăn ngủ đầy đủ.” Cư Nguyệt bỗng nhiên đi lại, cẩn thận quan sát Khang Viễn một lần, nửa ngày mới trầm ngâm nói: “Ân, sau khi người vào tù.... Có gặp chuyện gì kì quái hay không, ân, tỷ như nói.... Tỷ như lúc ngủ mơ.... Có người làm gì đó với người?” Hắn vừa dứt lời, Khang Viễn không còn chút huyết sắc, lui lại thất thanh kêu: “Không có, không ai, cái gì cũng không có.... cái gì cũng không có phát sinh....” Hắn vừa nói, vừa dùng tay lui vào bên trong.

Cư Nguyệt thở dài, trầm giọng nói: “Người... Có nhìn thấy bộ dáng người nọ không? Người có nhận thức hân không?” Hắn hỏi, Khang Viễn liên tiếp lắc đầu. Khang Kiện không rõ, thấy Khang Viễn khó chịu, liền kéo tay Cư Nguyệt nói: “Người nói cái gì? Đường ca làm sao vậy? Hắn khó chịu, người g đừng ép buộc hân...” Chưa nói xong, Cư Nguyệt giận dữ nói: “Ta chỉ hỏi người hân là ai, nói mau, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.”

“Tiểu... Tiểu.... Tiểu vương gia.... Là Tiểu vương gia.” Khang Viễn tuyệt vọng, bỗng nhiên cúi đầu che mặt, yên lặng rơi lệ.

Mà đáp án này Cư Nguyệt cũng đoán được, hân nghe xong, liền đứng như vậy nửa ngày, không động tĩnh.

Khang Kiện càng không hiểu hân nói gì, ngơ ngác nhìn Đường ca khóc rống, còn Cư Nguyệt sững sờ đứng đó, vừa định há mồm nói, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang, tiếp theo là thanh âm cười lạnh: “Khang Kiện, bốn vương biết người ở đây, dám trái ý chỉ của Thái hậu, để xem người trốn chỗ nào.”

Khang Kiện đột nhiên trầm xuống, y không ngờ Tiểu vương gia lại đến nhanh như vậy, hân lo lắng nên tự mình tới, có chuyện gì, vì sao hân dốc tận lực đối phó Đường ca và mình, tốt xấu gì mình cũng là bằng hữu của Hoàng.

Thấy trong phòng không còn đường ra, chỉ có thể đối mặt với hân, Khang Kiện không khỏi lo lắng, còn phải xem đối phương có nể tình Hoàng thượng mà không làm ra chuyện gì quá phận.

Chỉ cần không giết chết mình ngay, nhưng việc bị bắt vào ngục là không tránh khỏi. Nghĩ đến đây, nhìn phía Cư Nguyệt, vừa lúc đối phương cũng nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, Khang Kiện cười khổ mà nói: “Liên lụy người, sớm biết thì đã không cho người theo.” Cư Nguyệt nghe xong, cũng ngoan ngoãn đi xuống giường ôm lấy hân. Khang Kiện cảm động cùng kinh ngạc, thăm nghĩ, cuối cùng tiểu gia hỏa này cũng biểu lộ chân tình, hân như thế là ý lại ta, đúng không? Bất giác y cũng vươn tay ôm lấy Cư Nguyệt, thấy hân ném một vật trên giường, nói với Khang Viễn: “Đeo nó lên sẽ không bị ai phát hiện.” Sau đó thì thảo lẩm bầm: “xin lỗi lão ngư, ta không tuân thủ ước định, lúc này cũng coi như sống chết của ta ở trước mắt.” Nói xong giơ lên một ngón tay, Khang Kiện chỉ nhìn thấy một đạo lam quang hiện lên, cửa lao bị chính mình mở ra được đóng chặt lại, ngay cả khóa cũng khôi phục hoàn hảo.

Không kịp phản ứng, y cảm thấy một trận mê muội, y nghe ngoài cửa có người “di” một tiếng, tiếp theo cửa bị mở ra, sau đó y liền mất đi tri giác.

Ngoài cửa đích thực là Tiểu vương gia, mặc dù hân đã tăng một đội Ngự lâm quân, nhưng trở lại phủ càng lo lắng, đứng ngồi không yên, cuối cùng dẫn theo thị vệ của mình chạy đến, lại thấy một đồng hồ đột, không khỏi thất thần.

Hạ Hầu Triền thăm oán hận: Khang Kiện, quả nhiên người đến đây! Người với Đường ca người có tình nghĩa thật a, hảo hảo hảo, lúc này ta sẽ thành toàn người, mang tội danh cướp trọng phạm thì ngay cả Hoàng

huynh cũng không giúp được người, dù không giết người cũng phán người lưu đây, cho người không thể quay về kinh thành.

Nhưng lúc vọt đến, lại thấy cửa đóng hoàn hảo, đợi mở cửa đi vào, cũng không phát hiện kẻ nào, Khang Viễn ngồi trên giường, ánh mắt như đại ra nhìn khoảng không trong phòng, trên mặt còn nước mắt, hiển nhiên là vừa mới khóc. Hắn từ trước tới giờ không hề yếu đuối, cũng vì Khang Kiện mới rơi lệ, trong lòng Hạ Hầu Triển bốc hỏa, trầm giọng nói với mọi người: “Các người ra ngoài, không được lệnh của ta, không được phép tiến vào.”

Khi tất cả mọi người đều ra khỏi tầm mắt, lúc này Hạ Hầu Triển mới chậm rãi bước đến bên giường, Khang Viễn thấy hắn, sắc mặt liền trầm lại, hai mắt lóe lên một chút, sau đó quỳ xuống: “Phạm nhân Khang Viễn, bái kiến Tiểu vương gia.”

Hạ Hầu Triển không nói lời nào, nhìn cái xích tinh tế, cười lạnh: “Xem ra bốn vương sáng suốt, nếu không có cái xích vạn năm này, chỉ sợ không thấy được người?”

Khang Viễn trầm giọng nói: “Lời của Vương gia, phạm nhân không rõ...” Lời chưa dứt, cả người đã bị Hạ Hầu Triển nâng dậy, hắn không thể không nhìn thẳng đối phương. Chỉ nghe Hạ Hầu Triển hung tợn nói: “Không rõ? Người dám bảo Khang đệ của người không tới? Không tới vì sao người rơi lệ, nếu không có xích, hắn đã sớm mang người cao chạy xa bay, bốn vương nói đúng không?”

Khang Viễn trấn tĩnh nói: “Vương gia, phạm nhân rơi lệ vì lo lắng cho cha mẹ, về phần Khang đệ, ta ở nhà giam lâu như vậy, chẳng lẽ hắn đến kinh thành rồi?” Hắn nói xong chợt thấy sắc mặt Hạ Hầu Triển biến đổi, con người hung hăng nhìn hắn, dường như sâu không thấy đáy.

Hạ Hầu Triển hít sâu mấy hơi, bỗng nhiên cười, lui ra sau vài bước, lấy bức màn che kín khe hở nơi cửa, rồi lại tiến lên, cười nói: “Viễn, mấy hôm nay bốn vương hầu hạ người có thoải mái không? Ngủ mơ nhưng thích thú lắm phải không? Bốn vương cũng đồng cảm với người, không bằng thừa dịp tối nay, đem chính người cho ta đi...”

5. Chương 5

Khi Khang Kiện mở mắt ra, y và Cự Nguyệt đã về tới hoa viên của Đường phủ. Y vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh vật quen thuộc xung quanh, rồi mới nhớ trước đó mình mất đi trí giác, cả người y đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt sắc bén hướng trên người Cự Nguyệt, định hỏi hắn là ai, thì thấy Cự Nguyệt mơ hồ nhìn mình, hỏi: “Khang Kiện, chúng ta đang ở đâu? Kỳ quái, rõ ràng ta ra lệnh về Đường phủ mà, sao lại đến đây?”

Khang Kiện nghe vậy suýt ngã ngửa, y vốn hoài nghi Cự Nguyệt là yêu tinh, chẳng lẽ lại có yêu tinh ngu ngốc thế này? Y miễn cưỡng đứng thẳng thân mình, giữ chặt Cự Nguyệt, nói: “Người đừng nhìn, đây đúng là Đường phủ, là hoa viên của Đường phủ.”

“Cái gì?” Cự Nguyệt cũng kêu lên: “Đường phủ? Hoa viên. Sao ta lại không biết nơi này?” Hắn thân nhiên hỏi câu thứ hai khiến Khang Kiện suýt té lần nữa, không nhịn được quát: “Vô nghĩa, người không tới hoa viên đương nhiên không biết nơi này, ban ngày chúng ta đi thăm Đường ca, chỉ ngồi ở sảnh đường chốc lát rồi đi, đã chưa kịp tới hoa viên đâu.”

Cự Nguyệt chớp chớp đôi mắt to, sau nửa ngày, bỗng nhiên cười ha hả: “Phải, cấp, ta quên mất. Đại khái không đủ thời gian thi triển phép thuật, ha ha, nếu không, sao Cự Nguyệt ta có thể phạm sai lầm buồn cười như vậy?”

Khang Kiện nghe những hắn khoe khoang, nhất thời không nói gì.

Y gắt gao kéo tay Cự Nguyệt, nửa ngày mới hỏi một câu: “Cự Nguyệt, người....Người là yêu tinh sao?”

Cự Nguyệt tiêu sái vãn vê tóc: “A, người đã biết còn gì, nếu lúc này người còn không biết, người đâu phải Khang Kiện. Đúng vậy, ta là yêu tinh, ừm, hừ, thế nào, người có đoán được nguyên hình của ta không?” Hắn lắc lắc đầu, vô cùng đắc ý, lại thực chờ mong nhìn đối phương.

“Nếu ta đoán không được thì ta đâu phải Khang Kiện.” Khang Kiện học khẩu khí của hắn đáp: “Người là thổ tinh! Trách không được người chỉ thích ăn cái củ, ta nên nghĩ ra sớm hơn mới đúng.” Y nói xong, Cự Nguyệt liền mở to hai mắt, cười ha hả nói: “Nga, sơ hở rõ ràng vậy sao, không tốt, còn tưởng có thể làm khó người, lần tới ta phải nhớ kỹ, tránh để người khác hoài nghi.” Hắn thở dài: “Khang Kiện, không phải người muốn cứu Đường ca sao? Ta nói cho người, biện pháp duy nhất là gả hắn cho Tiểu vương gia.”

Khang Kiện nghe hắn nói xong, ngữ khí có vẻ phải rời đi, vô thức nắm chặt tay hắn, ai ngờ còn chưa kịp nói, liền nghe hắn nói câu động trời.

“Cái gì, người nói cái gì, gả Đường ca cho Tiểu vương gia?”

“Đúng vậy, trừ phi gả Đường ca của người cho Tiểu vương gia, nếu không thúc thúc thăm thăm của người sẽ vĩnh viễn mất đứa con này, ừm, cũng không phải vĩnh viễn, có lẽ là mười mấy năm sau, vài thập niên sau, khi mấy người đó tiếp nhận sự tình, có thể Tiểu vương gia sẽ đến bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu.” Hắn vừa dứt lời, Khang Kiện vội kéo hắn ngồi xuống sơn giả: “Cự Nguyệt, người đừng thừa nước đục thả câu, mau nói cho ta biết.”

“Nga, người đã biết ta là yêu tinh. Cái kia....Ừc, trong phòng nhỏ đó, ta hỏi Đường ca người, liền phát hiện Đường ca người hơi lạ, sau đó ta ép hắn nói thật. Ừm, ta nói phức tạp người không hiểu được, tóm lại, chính là Đường ca người ở nhà lao mấy ngày nay, ban đêm đều mộng có người cùng mình mập hợp, mà người này là Tiểu Vương gia, xem ra Tiểu vương gia yêu thương hắn, không có cách nào khác, đành ra hạ sách này. Chắc chắn bên cạnh Tiểu vương gia có người tinh thông đạo thuật hoặc vu thuật, người nọ giúp Tiểu vương gia có thể tiến vào mộng của Đường ca người, rồi cùng sinh hoạt vợ chồng. Bình thường, tình huống như vậy, nếu nhân tiện hút đi dương khí, sẽ có lợi cho chính mình, nhưng đối phương sẽ đi đời nhà ma sau vài ngày. Ta thấy Tiểu vương gia chẳng những không hút đi dương khí của Đường ca người, mà ngược lại đem tinh khí của mình cấp cho đối phương để tránh hắn bị tổn thương, nên Đường ca người vì *** mộng mà tinh thần có phần uể oải nhưng thân thể không hề tổn thương, cũng chính vì để lại tinh khí trên người hắn, mà ta có thể nhận ra.”

Khang Kiện nghe đến mấy câu sau, nhất thời hút một ngụm lãnh khí.

Chuyện này đã vượt qua phạm vi nhận biết của y, chỉ thấy Cự Nguyệt vẻ mặt thản nhiên cười nói: “Cẩn thận suy luận là hiểu được, trong lòng Tiểu vương gia ngưỡng mộ Đường ca người đã lâu, nhưng không thể chạm vào, vừa vặn bên người có một kì nhân, vì thế liền nghĩ ra cách này, sợ dĩ hấn cảm người thăm tù, chính là sợ Đường ca người kể quá mộng nói cho phụ mẫu mình, như vậy, chỉ cần hỏi cao nhân đạo sĩ liền rõ ràng, hắn không thể đạt được mục đích. Ừm, ta đoán, sợ dĩ định mùa thu sau trăm, là hắn có trù tính, đến ngày trăm thì dùng kế treo đầu dê bán thịt chó, khi đó Đường ca người vĩnh viễn là của hắn, về phần hắn định làm thế nào, ta đây cũng không rõ.”

Sắc mặt Khang Kiện nhanh chóng trầm xuống, đánh một quyền vào sơn giả, oán hận nói: “Hồ nháo, thật là vô pháp vô thiên, hắn ý Thái hậu và Hoàng thượng sung ái, làm ra việc cấm thú như vậy, ta đâu thể tha cho hắn? Không được, ta phải vào cung gặp Hoàng thượng, trả lại sự trong sạch cho Đường ca.”

Y nói xong, liền đứng dậy, lại nghe Cự Nguyệt cười lạnh nói: “Nghe ta người đừng tìm bọn họ đòi công đạo. Thứ nhất, vì sao Thái hậu hạ chỉ, người nói từ trước đến nay ngài không xen vào việc triều chính mà. Có lẽ ngài sớm biết ý đồ của con mình, không biết Vương gia dùng biện pháp gì khiến nàng đồng ý, bởi vậy mới giúp nhi tử hoàn thành chuyện này. Thứ hai, Hoàng thượng, cũng không chắc chắn là không biết, ngay cả chúng ta cũng phát hiện có nhiều điểm kỳ quái như vậy, tại sao hắn không phát giác ra, nên ta nói, gả Đường ca của người cho Tiểu vương gia đi. Ta nghe Tiểu Tứ nói, trào lưu nam phong ngày càng phát triển, cũng có không ít nam thê nam thiếp mà? Nhưng Đường ca người tính tình ôn nhu, không biết Tiểu vương gia có bao nhiêu thê thiếp, chỉ sợ hắn sẽ bị ức hiếp.”

Khang Kiện dùng cước bộ, âm trầm không nói gì, bình tĩnh xem xét, y biết Cự Nguyệt nói có lý, hơn nữa nghe đồn Tiểu vương gia không lạm tình, trong phủ không có cơ thiếp, nhưng dễ dàng thỏa hiệp như vậy, gả Đường ca cho tên ngoan độc đó, y không cam tâm, huống gì Khang Viên cũng là công tử phù thừa tướng, sao có thể ủy khuất gả cho nam nhân? Đương nhiên, trọng yếu là hắn cũng không yêu nam nhân.

“Ta đã nói hết, hiện giờ cũng nên đi.” Cự Nguyệt bước xuống sơn giả, đến trước mặt Khang Kiện, nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn vỗ nhẹ y một chút, thản nhiên nói: “Khang Kiện, tối nay bắt đắc dĩ ta mới bại lộ thân phận

trước mặt người, cũng chính là lúc duyên tấn, mấy ngày qua cảm ơn người, ai, không biết sau này có thể ăn cái củ mỹ vị như thế nữa không?” Tuy rằng miệng nói đến cái củ, trong đầu lại nghĩ đến chuyện hai người ở chung mấy ngày nay, con thỏ tinh phát hiện mình đột nhiên thương cảm.

Cư Nguyệt tự mắng mình, hẳn là yêu tinh a! Tu luyện một ngàn năm, sớm chặt đứt thất tình lục dục, đáng nhẽ hẳn phải cảm thấy không sao chứ? Lại có thể lưu luyến không rời như vậy, đúng là không có tiền đồ,... Hẳn, hẳn phải tiêu sái phát tay áo nói một tiếng không hẹn, mới hợp với thân phận yêu tinh ngàn năm a!

“Người...Người phải đi? Đi đâu?” Mắt thấy Cư Nguyệt sẽ rời đi, chuyện Đường ca nhanh chóng bị vứt sang một bên, Khang Kiện khiếp sợ, nắm chặt tay Cư Nguyệt, hỏi một câu ngu ngốc.

“Đi đâu?” Cư Nguyệt mờ mịt lặp lại một lần. Đúng vậy, đi đâu? Từ khi xuống núi, mình ở nhà của Khang Kiện, sau đó đến kinh thành, nhiều ngày như vậy, sớm chiều ở chung một chỗ, mà giờ Khang Kiện nắm tay hẳn khiến hẳn có chút khôngỡ, thật sự mất hết thể diện của lão yêu tinh ngàn năm như hẳn.

“Thiên địa rộng lớn, chả lẽ không có chỗ dung thân, huống chi trừ người biết ta là yêu tinh, những người khác đâu có biết, ừm, ta sẽ bán mình vào nhà có tiền, sau đó ngấm nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp.”

Tuy nói như thế, nhưng lúc này nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp cũng không khiến Cư Nguyệt vui vẻ.

Cư Nguyệt dùng sức lắc đầu, tự nhủ với bản thân: không được, càng như vậy càng khôngỡ rời Khang Kiện! Ông trời, ông đang đùa sao? Một lòng muốn cùng nữ tử nhân gian lưu luyến, sao giờ lại đi cùng một nam nhân..... A a a a, sao chuyện khủng bố lại phát sinh trên người thỏ tinh hẳn chứ.

Dùng sức thoát khỏi bàn tay to, ngay sau đó cả người hẳn đều bị Khang Kiện ôm vào lòng: “Người đi đâu? Chỉ cần người ăn cái củ, sẽ bị người nhận ra thân phận thỏ tinh.” Ngực khí của Khang Kiện đẩy kích động: “Cư Nguyệt, không được đi, mặc kệ là vì cái gì, vì nha hoàn xinh đẹp trong phủ cũng được, vì cái củ trong vườn cũng được, tóm lại, dù không phải vì ta, không có một chút vì ta, ta cũng muốn giữ người bên người, ta là thương nhân, thương nhân phải biết cách nắm chắc cơ hội, ta không ngốc nghếch nói tạm biệt với người. Có lẽ chưa thể nói chuyện yêu đương, nhưng ta biết ta thích người, ta chưa từng muốn một người lưu lại như vậy, nên ta phải giữ người.....Ta tuyệt đối không buông tay.”

Cư Nguyệt đảo mắt xem thường, thầm nghĩ, thượng giới đại tiên nhân a, sao các người nhãn tâm bắt một con thỏ phong lưu đa tình như ta nghe lời ngon tiếng ngọt của một nam nhân chứ?

Chưa thể nói chuyện yêu đương sao? Không nói, vậy giữ ta lại làm gì? Thừa dịp chưa tiến triển, phải nhanh tách ra, khiến tình cảm phai nhạt mới quan trọng, hẳn bắt đắc dĩ vừa mắt trơn trắng, vừa đẩy Khang Kiện ra, nhưng làm thế nào, y vẫn như bức tường không mảy may lay động.

“Khang Kiện, người phải hiểu rõ, ta là yêu tinh ngàn năm, người là nam nhân hào hoa phong nhã, ở bên ta, người không sợ bị ta hút dương khí sao?” Xem ra chỉ có đe dọa, con người yêu nhất là sinh mệnh mình mà?

“Không sao, dù người vạn năm đạo hạnh, ta cũng không sợ, hút dương khí, vậy người liền hút đi, đừng nói người là một con thỏ đáng yêu, dù người là lão hồ tinh hung mãnh, hay chuột tinh dơ bẩn, ta đều không để ý.” Khang Kiện càng ôm chặt, không chịu buông tay, y sợ buông tay, vật nhỏ trong lòng sẽ biến mất.

“Ha ha, lão hồ tinh hung mãnh, chuột tinh dơ bẩn?” Nghe Khang Kiện nói thế, Cư Nguyệt cười đến đau bụng, đáng thương hẳn bị Khang Kiện ôm chặt không thể xoay người ôm bụng cười.

Rốt cục hẳn liều mạng thoát khỏi cái ôm, chợt thấy mắt đối phương hiện lên một tia hoảng sợ, định tiến lên ôm mình, hẳn vội vàng nhắc tay nói: “Hảo hảo hảo, ta không đi, người biết ta là yêu tinh ngàn năm, còn muốn ở cùng ta, sao ta lại đi chứ?” Hẳn thở hổn hển mấy hơi, lại đặt móng ngồi xuống sơn giả: “Khang Kiện, sao người lại nói lão hồ tinh hung mãnh, chuột tinh dơ bẩn?”

“Chẳng lẽ không đúng ư? Lão hồ là động vật hung tàn nhất, chuột chui tới chui lui trong kho lúa, không phải dơ bẩn nhất sao?” Khang Kiện cũng ngồi xuống, tìm hiểu cuộc sống hàng ngày của Cư Nguyệt.

“Đương nhiên không phải, lão hồ tinh và chuột tinh khác ta không biết, nhưng lão hồ tinh ở cùng ta thích nghe người ta khen hẳn thông minh, thật sự ngu ngốc, lại cực kỳ hòa khí, không hung hẳn chút nào, mà chuột tinh, ha ha, đại khái là vì chuột tinh ở cùng ta có lông màu trắng, hẳn yêu sạch sẽ, mỗi đêm đều chải

lông mình đến trắng như tuyết, còn hơn ta chỉ vỗ vỗ đôi chút. A a a a, đã hơn hai tháng không gặp họ, giờ này họ thế nào nhỉ, có chút nhớ nhung a.”

Khang Kiện thấy Cự Nguyệt nhìn sao trên trời, ánh mắt cô đơn cùng tưởng niệm, vô thức ôm hân vào lòng, nói: “Không sao, Cự Nguyệt, ta sẽ dần dần khiến người không có thời gian nhớ đến họ nữa, ta sẽ hảo hảo yêu thương người, thương người đến mức người không nghĩ đến họ.”

“Người không định cho ta ăn được mất trí nhớ chứ?” Cự Nguyệt liếc mắt nhìn nam nhân: “Thật là, vừa nói chỉ có chút thích ta mà đã bắt đầu ghen tị, kia đều là huynh đệ của ta, ngay cả bọn họ người cũng ăn dấm chua.” Hân bỗng nhiên vuốt cằm, có chút đắm chìm nói: “Kỳ thật chúng ta ở bên nhau đâu có lâu, người và Tiểu Tứ ở chung mười mấy năm, người phải thích hân mới đúng chứ, rốt cuộc, sao người thích ta? Chẳng lẽ con thỏ tinh như ta có đặc điểm khiến người gặp người yêu, ai, thực đáng buồn. Nhiều người thích ta như vậy, nhưng thế nào cũng nên tuyển mỹ nữ tỷ tỷ a.....”

Hân lăm bầm khiến Khang Kiện tức giận muốn sùi bọt mép.

Y chưa bao giờ ngờ, với thân phận của y, nói thích một người, lại nhận được phản ứng như thế. Y thở dài, cũng tự hỏi mình vì sao thích hân, thật khó lý giải, nếu người không nói phải rời khỏi ta, cả đời ta cũng không đem từ thích nói ra miệng. Đang nghĩ, chợt nghe phía trước có âm thanh ồn ào.

Khang Kiện và Cự Nguyệt nhìn nhau, thầm nghĩ, chẳng nhẽ Tiểu vương gia lại dẫn người đến tận đây náo loạn? Vì thế vội vàng đi đến đại sảnh, chỉ thấy nắng sớm bắt đầu lộ diện, lão gia, lão phu nhân và mấy chục hạ nhân đứng trước đài, vừa thấy bọn họ liền sững sốt, Đường lão gia ho khan vài tiếng, cẩn thận quan sát Khang Kiện, đột nhiên khóc, mắng: “Người đi làm gì, sao lúc này mới trở về, ta nghe nói người đi thăm tù, một đêm cũng không ngủ, sợ người nông cạn, xúc động xông vào sẽ phạm tội lớn, người.....Đường ca người.....Hiện giờ nó đã vào tù, người cũng muốn....Bước theo nó sao?....Các người còn.... Muốn ta sống không?” Vừa nói, vừa khóc cùng lão phu nhân.

Khang Kiện thấy thúc thúc khóc rống, biểu lộ chân tình, không khỏi xấu hổ lại hối hận, đỡ lấy hai người, cười cười nói: “Thúc thúc thăm thăm, cháu không sao, mọi chuyện đều tốt. Vì cháu không được vào thăm Đường ca nên ngồi buồn ở quán rượu, bây giờ mới trở về.” Nói xong liền phân phó hạ nhân tản đi.

Mấy người trở về phòng, ngồi vào chỗ của mình, Đường lão gia nhìn trời đã gần canh năm, nói mình nhiều ngày bị bệnh chưa lên triều, hôm nay cảm thấy khỏe hơn một chút, dù thế nào cũng phải đi, liền sai người rửa mặt chải đầu, thay quần áo, lên kiệu tới hoàng cung.

Khang Kiện và Cự Nguyệt nhìn nhau, bảo mọi người lui ra, chỉ còn lại phu nhân và nha đầu tâm phúc, Khang Kiện liền nói với lão phu nhân: “Thăm thăm, cháu hỏi ngài một câu, nếu có thể cứu tính mạng Đường ca, điều kiện gì ngài cũng đáp ứng, đúng không?” Y vừa nói xong, lão phu nhân thấy có hy vọng, vội nắm tay y khóc rống: “Đứa nhỏ này, người có ý gì? Nhưng..... Nhưng có thể cứu Đường ca người phải không? Nếu có thể cứu nó, không cần biết điều kiện gì, dù tán gia bại sản, hay muốn mạng của ta, ta cũng đáp ứng?”

“Nói như vậy, dù phải hân cho một nam nhân ngài cũng đáp ứng.” Cự Nguyệt gấp gáp. Lúc ấy liền thấy phu nhân nói: “Gì? Gã? Nhưng Viễn nhi là nam nhân mà, ai, mấy năm nay nó chuyên tâm đọc sách không lo đến việc hôn phối, trước đó vài ngày, vừa lúc tiểu thư nhà Dương thượng thư đã đến tuổi lấy chồng, lại cùng thúc thúc người giao hảo, cho nên lão gia muốn kết thông gia, chỉ chờ đầu năm sau cưới,ai ngờ..... Ai, Đường ca người lại vướng vào chuyện này.” Khang Kiện và Cự Nguyệt liếc mắt một cái, thầm nghĩ, trách không được mấy năm kia Tiểu vương gia đều nhẫn nại, giờ lại đột nhiên ra tay, hóa ra là vậy, lập tức cười nói: “Thăm thăm, ý của Cự Nguyệt là, nếu muốn cứu tính mạng Đường ca, phải gả hân cho một nam nhân, ngài cũng có thể đồng ý sao?”

Đường phu nhân sững sốt một hồi, nửa ngày mới phản ứng, ngạc nhiên nói: “Cái gì, gả cho một nam nhân, các người nói là, là c,.... Là để Viễn nhi làm nam thê?” Sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch: “Không thể được...Này...Điều này sao có thể, Viễn nhi cũng...Từ trước đến nay không thích nam phong. Huống hồ lão gia cũng không đáp ứng, này...Tuyệt đối không thể.”

Cự Nguyệt và Khang Kiện nhìn nhau, Cự Nguyệt lăm bầm: “Con người thật sự ngu ngốc, chẳng lẽ thanh danh thân phận quan trọng hơn tính mạng sao?” Chưa kịp nói xong liền bị Khang Kiện huých một cái, y

cười với lão phu nhân: “Thấm thắm, ta chỉ thuận miệng nói thôi, ngài không nên hoảng sợ, ta và Cự Nguyệt đi nghỉ một chút, chờ thúc thúc về sẽ thỉnh tội.” Nói xong liền đứng dậy, kéo Cự Nguyệt ra ngoài.

Mới ra đến cửa, chợt nghe lão phu nhân nói: “Khang Kiện, có phải gặp được Viễn nhi..... Các người giấu ta chuyện gì?” Nàng nhìn Khang Kiện, thở dài nói: “Nếu ý ta... Có thể miễn cưỡng chấp nhận, tính mạng của Viễn nhi quan trọng hơn, mấu chốt là thúc thúc người, ai, Khang Kiện, người biết tính tình của ông ấy, trừ khi Hoàng thượng tứ hôn, ông ấy không thể ngăn cản, nếu không, chỉ sợ,...” Nàng lại thở dài, dù không nói hết, Cự Nguyệt cũng hiểu ý nàng.

Cự Nguyệt liền vui vẻ, chạy tới chỗ phu nhân, khiến Khang Kiện kinh hãi, thầm nghĩ chính mình cũng chưa từng dẫu hủ thắm thắm, đã thấy hắn kéo tay phu nhân nịnh nọt cười nói: “Như vậy là tốt rồi, chỉ cần ngài đồng ý...”

Con thỏ tinh này đúng là hết thuốc chữa, Khang Kiện bị chọc giận phát hỏa, tiến lên kéo tay Cự Nguyệt ra: “Người phải rõ, hôn phối chưa có, người liền kéo tay phu nhân.” Nói chưa xong, Cự Nguyệt đã đứng lý hợp tình cắt ngang: “Ta đâu có gọi phu nhân tỷ tỷ a, ta chỉ cùng thắm của người nói chuyện.”

“Vậy người kéo tay làm gì?” Khang Kiện nổi gân xanh: ông trời a, làm thế nào mới khiến con thỏ tinh này không nhìn nữ tử xinh đẹp đây. Bỗng nhiên linh quang chợt lóe trong đầu, y bình tĩnh nhìn Cự Nguyệt, khứu giác ngửi thấy có mùi vị nguy hiểm, con thỏ tinh buông tay đi đến bên người y, lúc này y mới tà tà cười: chủ ý không sai, dù sao chắc chắn phải là con thỏ tinh này, cùng hắn mây mưa một chỗ thật thú vị, không rời khỏi mình, từ nay về sau không hứng thú với nữ nhân.....Nghĩ thế, Khang Kiện mỉm cười nói với lão phu nhân: “Thấm thắm không cần lo lắng, hết thảy phải giữ gìn sức khỏe.”

Y tự tin cười một cách tao nhã, đầy mị lực, con thỏ tinh bỗng nhiên cảm thấy y xinh đẹp giống Như Bình tỷ tỷ, phút chốc hoảng sợ, mặt đỏ lên, đầu cũng cúi xuống.

A a a a a. Như Bình tỷ tỷ xinh đẹp đáng yêu là thế, nàng đâu nói lời ngon tiếng ngọt với nam nhân ngu ngốc. Sao ta lại đem y so sánh với nàng....đáng giận. Con thỏ tinh xúc động ngửa mặt lên trời hét: hết thảy, thật sự đã kích lòng tự trọng của hắn a.

Lòng Khang Kiện cũng như thủy triều mệnh mông, muốn đem hắn đến bên người, hiện giờ y chỉ cảm thấy, nếu mình không ăn sạch sẽ Cự Nguyệt trước, thì sự tồn tại của những nữ tử xinh đẹp là vô cùng nguy hiểm.

“Khang Kiện, người, ánh mắt người, hình như có chủ ý phá hư cái gì a.” Trên đường về, Cự Nguyệt mắt húng nhìn Khang Kiện đang nắm tay mình: “Còn nữ, ta không phải đồ vật của người.”

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Khang Kiện: “Người nói, ta hứa lưu lại, có phải là quyết định ngu xuẩn không?”

Khang Kiện quay đầu nhìn hắn, dùng ánh mắt chứa đầy sủng nịnh nói: “Vật nhỏ, người hối hận đã muộn rồi.”

Hảo, ánh mắt thật đáng sợ, chẳng lẽ theo tiểu thuyết thì đây là ánh mắt “nhu tình như nước”? Cự Nguyệt cảm thấy tim đập nhanh, chân có chút nhũn ra, cổ tình không chịu thua, hắn ngang ngạnh nói: “Ai nói? Người cho rằng nắm chặt tay thì ta không cách rời đi sao? Nói cho người, ta có thể ẩn thân hoặc phi độ,...” Hắn đưa một tay hướng về phía bông hoa, khiến cho nó bay lên trời: “Ta sẽ bay như vậy, đến lúc đó người mọc cánh đuổi theo cũng không kịp.”

“Nga, như vậy a, thực đáng tiếc, vốn định nói vườn sau có trồng cải củ, không ai động, đều lưu cho người, nhưng nếu người bay đi, ta cũng không giữ lại, ai, ta đem tâm hướng con thỏ, thế mà con thỏ lại vô tâm.” Khang Kiện ra vẻ thương cảm buông tay, trong nháy mắt y đã hiểu, không thể dùng thủ đoạn cường ngạnh với con thỏ tinh này, phải chọn nhược điểm của hắn mà xuống tay.

“Là....Cải củ a.” Cự Nguyệt nghe vậy chân càng thêm nhuyễn: “Nga, ta chỉ nói giỡn, lúc này phi độ, không thể nào. Còn nữa, Khang Kiện, người bảo con thỏ vô tâm là ý gì? Người nói rõ ràng cho ta.....” Thanh âm càng lúc càng xa, ánh trăng chiếu lên hai thân ảnh thân mật, đổ bóng dài.

6. Chương 6

Vương phủ.

Trong phòng khách xa hoa, Hạ Hầu Triển tựa hồ không chút để ý thổi chén trà trong tay, nhưng hai mắt lại phát ra tinh quang, đề phòng nhìn Khang Kiện và Cự Nguyệt ngồi đối diện.

Hai người kia tới làm gì? Hạ Hầu Triển có chút cảm giận nghĩ.

Một người khỏe miệng mỉm cười mang theo ánh mắt hàm chứa “ngươi là đồ ngốc” nhìn mình, còn một người nuốt nước bọt nhìn ngực mấy nha hoàn, chẳng lẽ bọn họ đến Vương phủ chỉ là muốn gây áp lực tâm lý với bốn vương công thêm dùng ánh mắt ăn đậu hủ bọn nha hoàn sao?

“Khụ khụ.” Ho khan một tiếng.

Vô dụng.

“Khụ khụ khụ.” Lại ho khan một tiếng.

Vẫn vô dụng.

“Khang Kiện, các người đến phủ của bốn vương làm gì? Chẳng nhẽ muốn dùng nha hoàn của bốn vương để luyện định lực sao?” Hắn hung tợn nhìn về phía Khang Kiện, ý tứ trong lời nói thực rõ ràng: làm ơn xem phước của ngươi, nước miếng đều chảy xuống thảm của bốn vương rồi kìa.

“Định lực?” Khang Kiện cả kinh, lập tức nhớ tới tật xấu của Cự Nguyệt, nhìn lại, quả nhiên thấy bộ dáng mất mặt của Cự Nguyệt, y tức giận vừa kéo Cự Nguyệt, vừa trầm giọng nói: “Tiểu vương gia, tại hạ đến đây, là muốn nói chuyện về Đường ca, trước là vì thanh danh và hình tượng của ngài mà suy nghĩ, thỉnh ngài cho hạ nhân lui, ta cam đoan, đây là việc tốt với ngài.” Nói thầm, ngươi thấy Đường ca của ta thì bộ dáng cũng không thua kém Cự Nguyệt đâu?

Nói rõ ràng như vậy chẳng lẽ Hạ Hầu Triển còn không hiểu, rùng mình, thầm nghĩ, chẳng nhẽ Khang Kiện đã biết? Nhưng mình giấu diếm kỹ thế mà.

Nghĩ đến đây, hắn liền khoát tay, bọn nha hoàn hiểu ý, nối đuôi nhau lui ra ngoài, khiến Cự Nguyệt gấp đến độ hận không thể túm lấy tay áo các nha hoàn tỷ tỷ để họ tha đi.

Đợi các nha hoàn vừa đi hết, Cự Nguyệt liền giãy khỏi Khang Kiện, chạy đến chỗ Hạ Hầu Triển, giận dữ hét: “Ngươi, tên hỗn đản này, cư nhiên đuổi các nha hoàn tỷ tỷ đi! Hừ, ta vốn muốn thành toàn cho ngươi và Đường ca của y, hiện tại thôi....Ngươi cứ chờ xem! Ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn không có được hắn, ta muốn ngươi thống hận cả đời, dấn vào Cự Nguyệt ta!”

Con thô tình thấy các nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp rời đi, tức giận đến nổi hoa ngôn loạn ngữ.

Nhưng Tiểu vương gia nghe thế, cảm thấy như bị sét đánh, hắn trợn mắt há mồm một hồi lâu mới trấn tĩnh lại.

Hắn mừng rỡ bắt lấy tay Cự Nguyệt, kích động hỏi: “Ngươi nói...Ngươi nói có cách giúp ta thú Viễn? Ngươi thật sự có cách khiến hắn cam tâm tình nguyện gả cho ta?” Thấy Cự Nguyệt ngao ngễ sờ sờ cằm. Hạ Hầu Triển lập tức chạy đến bên cửa, nói: “Chờ, ngài chờ, ta gọi toàn bộ nha hoàn của Vương phủ đến đây, nga, phủ Hoàng huynh mới tặng ta mười mấy tuyệt sắc giai nhân, nếu ngươi không chê, ta tặng tất cả cho ngươi.”

Cự Nguyệt vừa nghe bốn chữ “tuyệt sắc giai nhân”, cũng chạy đến cạnh cửa, hai mắt tỏa sáng nói: “Thật vậy sao? Thật sự xinh đẹp....” Thành linh bị một bàn tay to bịt miệng.

Khang Kiện nổi giận đùng đùng kéo hắn đến ghế ngồi, trầm giọng: “Tiểu vương gia, chú ý thân phận ngài một chút, chớ nghe Cự Nguyệt ăn nói điên khùng.” Y lại thấy Hạ Hầu Triển quay đầu, do dự nói: “Nhưng... Hắn nói giúp ta thú Viễn, hắn... Mọi yêu cầu của hắn ta đều đáp ứng.”

Khang Kiện bắt đầu dĩ lắc đầu, trong lòng càng ăn dấm chua, nghĩ thầm, nếu Vương gia thật sự đem tuyệt sắc giai nhân tặng Cự Nguyệt, thì vật nhỏ này sẽ không mở con mắt mà nhìn mình.

Nghĩ đến đây liền trầm giọng xuống: “Tiểu vương gia, người phải nói rõ, rốt cục là ai giúp người vào mộng của Đường ca.”

Con thỏ tinh khinh thường bĩu môi, nhìn xem, hai người họ, một người là Vương gia cao quý, một người là thương nhân tài giỏi, lãnh khốc, thế mà, nhìn xem, đối thoại của hai người so với tri nhân còn không bằng.

“Lời này là sao?” Hạ Hầu Triển cân nhắc một chút lợi hại, cho rằng lời của Khang Kiện có thể tin, liền lững thững quay lại ghế. Mông vừa đặt xuống, chợt nghe Khang Kiện kêu thảm thiết một tiếng, hần sợ tới mức đứng bật dậy, hóa ra là Cư Nguyệt thấy Khang Kiện che miệng không cho mình nói, tức giận, há mồm cắn y.

Hạ Hầu Triển ngơ ngác nhìn hai dấu răng sắc bén trong lòng bàn tay Khang Kiện, nếu lúc này hần không hiểu được quan hệ của hai người thì hần là ngốc tử.

Hần nhìn vết thương của Khang Kiện, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thầm bảo, vạn lần may mắn là mình thích Khang Viễn, bất luận thế nào, Khang Viễn ôn nhu sẽ không hung tàn như vậy.

Hần đồng tình nhìn Khang Kiện, cười khổ: “Xem ra cuộc sống về sau của Khang huynh không thể thái bình a, bất quá, mặc dù lí trí biết nên làm thế nào, nhưng tình cảm không thể khống chế được, hạnh phúc chỉ có mình mới biết, không biết lời nói của Tiểu Vương, Khang huynh có đồng ý không?”

Lời này là hần gián tiếp nói ra tiếng lòng, đơn giản là: kỳ thật ta biết ta đơn phương thích Viễn nên dùng quỷ kế để cùng hần một chỗ là không đúng, nhưng ta quá yêu hần, không khống chế được mình, chỉ có thể để tình cảm này làm trầm mê.

Vì ý thức được Khang Kiện cũng có tác động đối với Khang Viễn nên ngữ khí của Hạ Hầu Triển trở nên khiêm tốn và cung kính.

“Từ từ...Từ từ, cho ta nói một câu.” Cư Nguyệt thấy Hạ Hầu Triển cứ nói mãi, gấp đến độ nhảy dựng lên, nghĩ mình cũng có địa vị hết sức quan trọng, đáng tiếc lại bị Khang Kiện kéo xuống, một lần nữa che cái miệng của hần, sắc mặt như thường nhìn về phía Hạ Hầu Triển: “Nga, hần nói gì đều bỏ qua, không nghe cũng được, bây giờ chúng ta nói chuyện một chút, tỷ như Đường ca ta bị người hãm hại thế nào.”

Hạ Hầu Triển thấy Cư Nguyệt dùng ánh mắt căm hận nhìn mình, trong lòng thầm nghĩ, không nên đắc tội hần, vì thế thông minh nói: “Vị Tiểu ca này thật tràn đầy sức sống a, nói vậy thường ngày chắc là cần cù rèn luyện lắm, Khang huynh thật có phúc khí.” Nói xong, bỗng nhiên cảm giác có chút gì không đúng, nhìn kỹ, thấy Khang Kiện nhàu mày, gương mặt anh tuấn có chút vặn vẹo.

Hạ Hầu Triển lập tức hiểu được, đột nhiên thấy Cư Nguyệt túm lấy tay Khang Kiện kéo xuống, vài giọt máu tươi rơi xuống đất, hần ngạc nhiên nhìn Khang Kiện, run run hỏi: “Ta...Ta cắn người đến như vậy, sao người... không thềm để ý, người xem, chảy máu rồi.” Hần luống cuống tay chân, xé một vạt áo, băng bó vết thương cho Khang Kiện.

Khang Kiện cười khổ: “Nếu người muốn cùng Vương gia trao đổi tuyệt sắc giai nhân, người nên quên đi, ta cho người cắn nữa cũng không thể buông tay.” Y nói xong, ánh mắt Cư Nguyệt chùng xuống, lâu sau mới ngồi xuống bên người y, nhẹ giọng nói: “Có gì đâu? Ta... Ta chỉ thích xem mỹ nữ tỷ tỷ thôi, người tội tình gì chứ, ta không cần mấy tuyệt sắc giai nhân nữa được không?”

Hạ Hầu Triển thấy vậy, rất cảm động, cũng than nhẹ một tiếng: “Tiểu ca a, đây là tình cảm của nam nhân, ai nói chỉ có nữ tử mới cuồng dại chứ? Nam nhân mà yêu, thì phải cả đời, khắc tương tư vào trong lòng, dù xảy ra việc gì cũng không đổi, nếu ghen tị, so với nữ nhân còn phát cuồng hơn a.”

Hần cảm thán một tiếng, lại nghe Cư Nguyệt hỏi: “Cho nên người mới hãm hại Đường ca y, vì người ghen tị với nữ nhân kia?”

Hạ Hầu Triển xấu hổ cười hai tiếng, nhưng nhớ tới Khang Viễn, ánh mắt lại ôn hòa, mỉm cười, sau đó mới gạt đầu nói: “Đúng vậy, ta đối với Viễn có tâm tư, ta nơi chốn cùng hần tranh cãi, chính là muốn hần chú ý, muốn hần cũng thừa nhận ta tài hoa, muốn có một vị trí trong lòng hần. Nhưng hần đối đãi với ta như một hài tử, dù ta trêu chọc hần thế nào, hần đều ôn nhu cười, giống như những người khác. Có ích gì đâu?”

Hắn bỗng nhiên âm thầm cười: “Hắn vẫn luôn xem ta là Vương gia, xem ta là hài tử không hiểu chuyện, hắn và nữ nhân chết tiết kia đính hôn, sang năm sẽ thú về làm vợ. Khang Kiện, người bảo ta phải làm gì bây giờ? Chẳng nhẽ trơ mắt nhìn hắn thú thê, muốn nói với hắn một tiếng bạc đầu giai lão không được ư? Không, ta làm không được, ta làm không được.”

“Cho nên người hâm hời hắn, tính toán ngày hắn bị trảm đầu để bán thịt chó, sau đó vĩnh viễn nhốt hắn trong phủ của người phải không?” Cư Nguyệt châm chọc, sau đó bổ thêm câu bình luận: “Tình cảm thực đáng sợ, vì cố chấp yêu mà ác độc, chẳng nhẽ người không nghĩ tới, nếu cả đời Khang Viễn không cười với người, người vẫn có thể vui vẻ sao?”

Hạ Hầu Triền mở mắt lắc đầu: “Không biết, ta chỉ biết nếu hắn thống khổ, ta sẽ thống khổ một vạn lần, nếu như vậy ta liền cùng hắn chết, sau đó chuyển thế luân hồi, đến một nơi nào đó.....Rồi ta sẽ giữ chặt hắn bên người, không để kẻ nào tiếp cận hắn.” Hắn nhìn thấy thần sắc không đồng tình của Cư Nguyệt, bỗng nhiên đứng lên rống to: “Người nghĩ rằng ta là người ích kỷ phải không? Ta căn bản không bỏ xuống được, ta nói rồi, tương tư đã khắc sâu vào lòng ta, làm gì cũng không giảm bớt được.”

Hắn nói xong, đột nhiên nổi điên đánh lên cái bàn, cả đại sảnh vang lên tiếng rống giận, thanh âm kia, nghe đau lòng không thôi.

Khang Kiện bỗng nhiên cảm thấy có chút đồng tình với Hạ Hầu Triền, dù người có cao quý đến đâu, mọi chuyện cũng không thể như ý, huống chi để tay trên ngực tự hỏi, y cũng không phải thế sao, nếu Cư Nguyệt không ở lại bên cạnh y, chắc chắn y sẽ nổi điên, thỉnh quốc sư thi triển pháp lực lưu hắn lại.....Cho nên theo điểm này mà nói, y thật sự không thể trách được Hạ Hầu Triền.

Thấy hắn rống lên nửa ngày, người của Vương phủ cũng không tiến đến, liền biết chuyện hắn thống khổ đã khiến người trong phủ tạo thành thói quen. Chưa biết khuyên nhủ Hạ Hầu Triền thế nào, đã thấy Cư Nguyệt vọt lên, nghĩ hắn muốn ôm Hạ Hầu Triền an ủi, trong lòng liền cảm thấy bức hỏa, lại thấy hắn cúi người cẩn thận kiểm tra cái bàn bị Hạ Hầu Triền đánh lên, tỏ vẻ nghiêm túc: “Tiểu vương gia, đây là gỗ trầm hương ngàn năm, trân bảo a, người ngàn vạn lần phải nhẹ nhàng, nếu đập nát, thật sự rất đáng tiếc.” Chiêu này so với khuyên bảo có vẻ dùng được hơn, Hạ Hầu Triền dừng động tác, mà mồ hôi lạnh trên trán Khang Kiện bắt đầu rơi xuống.

“Nếu Tiểu ca thích, ta liền sai người đem cái bàn này về phủ tặng Tiểu ca được không?” Hạ Hầu Triền phát tiết xong rồi, vẻ mặt lại bình tĩnh tươi cười như trước, chỉ cần người này có thể giúp hắn với Khang Viễn hạnh phúc, hắn có nịnh bợ cũng đáng.

Khang Kiện lấy làm kì quái: con thô tình có tật xấu thích vật quý hiếm sao?

Con thô tình Cư Nguyệt thích sắc đẹp đã khiến y đủ bận tâm, nếu thật sự mang bàn gỗ trầm hương kia về phủ thì sau này hắn còn để ý đến ai nữa chứ.

Nghĩ đến đây, y định ngăn cản, lại thấy con thô tình Cư Nguyệt lấy tay vuốt vuốt tóc phía sau, thông thả trở lại bên cạnh mình, mỉm cười: “Không cần đâu Tiểu vương gia, ta cũng không phải con gà trống kia, yêu tiền đến chết, kì thật nếu là tuyệt sắc giai nhân...” Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Khang Kiện, thấy ánh mắt y chăm chú nhìn mình, đành phai suy sụp thở dài: “Quên đi, quên đi, không cần đâu, ta từ bỏ còn không được sao?”

Lúc này Khang Kiện mới quay đầu lại, Hạ Hầu Triền còn muốn hỏi gà trống là ai, nhưng chưa kịp hỏi, đã bị lời của Khang Kiện hấp dẫn, thấy y trầm ngâm nói: “Ta đã hỏi qua thăm thăm, chỉ cần Đường ca không bị mất mạng, cái gì nàng cũng đáp ứng, nhưng để thúc thúc đồng ý thật không dễ dàng, người có cách khiến Hoàng thượng tứ hôn không?”

“Cái này không thành vấn đề, chỉ cần lão thừa tướng và phu nhân đồng ý, đừng nói hoàng huynh, ngay cả thái hậu ta cũng có cách khiến họ đồng ý.” Không đợi hắn nói xong, Khang Kiện liền cả kinh kêu lên: “Cái gì? Thái hậu, Hoàng thượng cũng biết chuyện này sao?”

“Hoàng huynh không biết.” Trên mặt Hạ Hầu Triền lộ vẻ xấu hổ, “Kỳ thật mẫu hậu đã sớm biết chuyện này, vẫn không chịu đáp ứng, hoàng huynh chẳng biết gì, nhưng hắn thông minh, khẳng định biết cái này có vấn đề, chỉ là không biết vấn đề gì thôi.” Nói xong hắn lại thở dài: “Ai, nếu không phải ta biết Viễn muốn thú thê nên cơm nước không ăn, mất hồn mất vía, nếu mẫu hậu không lo lắng cho ta thì nàng cũng không giúp

ta hạ ý chỉ, điều này cũng làm nàng ngày đêm hổ thẹn với nhà thừa tướng, hiện tại nghĩ đến, chắc hẳn nàng cũng bị dày vò, ta thực bất hiểu.”

Khang Kiện cũng hít một hơi, lẩm bẩm: “Nghiệt duyên, đúng là nghiệt duyên. Không phải nói nữa, bây giờ nghĩ cách cứu Đường ca ra thế bào, thuyết phụ thúc thúc cho thỏa đáng.”

Hạ Hầu Triển vội nói: “Kỳ thật ngày ấy, ta liền đi theo hần, nhớ tới buổi chiều Hoàng thượng triệu mình tiến cung, lúc này mới vội vàng trở về, ai ngờ tới chân núi thì nghe tiếng nông phụ kêu cứu, lúc chạy tới đã thấy nông phụ và trưởng phụ bị hai tên sơn tặc giết chết, ta bắt được hai người kia, gặp nông phụ cả người trần trụi, ta liền biết căn nguyên, ta đang vì chuyện Viễn muốn thú thê mà phát sầu, trong lòng liền nghĩ đến một kế, đem Viễn đặt ở hiện trường, lại phái quan binh mai phục, chờ khi hần tỉnh lại, liền bắt người. Hai tên sơn tặc bị ta bắt nhốt ở nơi khác, khẩu cung đã lấy đầy đủ, chỉ cần ta giao bọn họ ra, nói muốn thẩm tra án, gọi phạm nhân đối chứng là xong.”

Khang Kiện nói: “Tiểu vương gia suy nghĩ thật chu đáo, nhốt Đường ca vào đại lao, thuận tiện nửa đêm làm việc, lại không cho thăm tù, Đường ca có muốn nói gì cũng không được. Tuy tình cảm của người đối với Đường ca làm ta cảm động, nhưng chiều này cũng thực độc quá đi.”

Hạ Hầu Triển cười khổ: “Khang huynh đừng châm chọc, bốn vương không còn cách nào khác. Ta làm chuyện này, cũng chột dạ, không còn mặt mũi nào gặp Viễn, nào có mặt mũi nửa đêm đi làm việc, còn không bằng ngày thường được gặp hần vài lần, ta thương tâm quá độ, đúng lúc gặp quốc sư, người cũng biết hần là người không chính không tà, từ trước đến nay không tiếp thu cái gọi là nhân nghĩa đạo đức, ngay cả sư huynh cũng không làm gì được. Ngày ấy ở Xuân Giang Nguyệt uống rượu giải sầu, gặp hần, hần hỏi ta, ngày thường cùng hần giao hảo, gặp rượu liền nói ra hết, sau đó hần thay ta nghĩ biện pháp, khởi điểm ta không đồng ý, nhưng tưởng tượng đến chính mình trong mộng được làm việc đó, chắc hẳn Viễn sẽ không biết, ta,...Ai, ta nhin không được mà động tâm, ta...Ta thật sự muốn ôm hần.” Hần nói xong, cúi đầu, hoàn toàn không có khí thế như ngày ở đại lao.

Khang Kiện đứng lên, oán giận: “Hóa ra là tên hỗn đản này, dù gì hần cũng là quốc sư, sao lại đưa chủ ý như thế, xem ra, ngày mai phải đến phủ quốc sư, ngay cả Đường ca của ta người cũng dám tính kế đối phó....

Không đợi hần nói xong, Hạ Hầu Triển liền cười nói: “Hần là người như vậy mà. Chẳng qua gần đây hần cũng rơi vào vòng tình, cho nên tán gẫu với ta, rất đồng tình với ta, mới dạy ta cách đi vào trong mộng.”

Vừa nói xong, hai người đều nhẹ nhàng thở ra. Hạ Hầu Triển muốn họ ở lại dùng cơm, vì nịnh bợ Cự Nguyệt, hần còn mời người đến ca múa. Nếu muốn Khang Viễn về đây, thì mình phải nghe hần nói, muốn biết Cự Nguyệt và Khang Kiện định thế nào, để Hạ Hầu Triển hần còn cân nhắc tình thế.

Quả nhiên, Cự Nguyệt vừa nghe nói ca múa trợ hứng, vốn định nâng mông lên lại lập tức ngồi trở về, mà Khang Kiện trái ngược với hần, vốn đang ngồi ở ghế bỗng nhiên nhấc mông lên, hơn nữa tốc độ giống như bay kéo Cự Nguyệt xuất môn, khiến con thỏ tinh không có cơ hội phản ứng.

Khi chạy ra đến cửa, y mới đột nhiên nhớ tới cái gì, nhìn lại, Hạ Hầu Triển cũng chạy phía sau, thở hổn hển, thấy y dừng lại, hần cũng dừng lại, thở phì phò, cười khổ: “Cái kia.....Các người đi, cũng để ta.....Tự mình tiễn khách a, trời ạ.....Ta....Đây là ta phá lệ một lần....Tiễn khách.”

“Ta cũng.... Nói cho người..... Từ đêm nay không được nhập vào mộng..... Nếu còn làm chuyện đó với Đường ca..... Thì chuyện sẽ không thành đâu. Được rồi.... Không cần tiễn.... Hẹn gặp lại sau, chúng ta về trước.” Khang Kiện cũng thở hổn hển, nói xong, lại kéo Cự Nguyệt chạy như điên ra khỏi phủ.

Chạy được một lúc, Khang Kiện mới dừng lại, vừa rồi y kéo Cự Nguyệt chạy đi quên dùng kinh công, lúc này dừng lại, thật sự là quá mệt, thở hổn hển như trâu.

Mồ hôi theo trán chảy xuống khóe miệng, Khang Kiện nở nụ cười thắng lợi nhìn Cự Nguyệt, lại phát hiện con thỏ tinh đang dùng biểu tình vừa buồn cười vừa tức giận nhìn y: “Người vì ngăn cản ta xem ca múa liền liều mạng chạy trốn, mệt chết cũng xứng đáng.” Hần tự tiểu phi tiểu nói, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu nhất thời làm Khang Kiện ngây người.

“Còn nhìn cái gì, đi thôi, quay về phủ, cơm cũng không có, ta sẽ nhanh chết đói, ta phải ăn cái củ.” Cư Nguyệt nắm chặt tay Khang Kiện, kéo y hướng Đường phủ.

“Không, chúng ta không về Đường phủ, chúng ta đến thôn trang ở kinh thành của ta, dù sao chuyện của Đường ca cũng đã tiết lộ cho thăm thăm một chút, cứ để nàng tự nói với thúc thúc đi, Thái hậu đã đồng ý cho Hạ Hầu Triển và Đường ca, thậm chí còn đồng lõa, vậy việc tiến cung xin Hoàng thượng tứ hôn với Hạ Hầu Triển mà nói cũng không có gì khó khăn, chúng ta cứ chờ tin tức là được, ta cũng muốn đến thôn trang kiểm tra việc làm ăn một chút.” Khang Kiện vừa giải thích, vừa kéo cánh tay nhỏ bé của Cư Nguyệt đi.

Ước chừng một khắc, liền thấy thấp thoáng phía sau đại thụ cao hơn mười thước là một tòa nhà rộng lớn, Khang Kiện đi lên gõ gõ cửa, trong chốc lát, một lão nô bật ra mở cửa, nhìn thấy bọn họ liền kinh hãi kêu lên: “Gia đã về, mau mau, cơm đã làm xong, đang đợi các người.”

Hóa ra, lúc sáng, Tiểu Tứ nghe lệnh Khang Kiện, đến nơi này an bài. Cơm nước xong, Cư Nguyệt liền ôm cái củ vào phòng đi ngủ, Khang Kiện và Tiểu Tứ ra ngoài thị sát sinh ý, y một đêm không ngủ, nhưng là người tập võ, thân hình cường kiện, không thấy chút mệt mỏi.

7. Chương 7

Mãi cho đến chạng vạng, Khang Kiện mới cùng Tiểu Tứ trở về, thấy trong phủ im ắng, Tiểu Tứ cảm thấy kì quái hỏi: “Di, mọi người đi đâu vậy? Gia, ngài ở đây đợi ta, ta đi tìm xem, thật không ra sao cả, ngay đến cơm cũng không chịu làm, đã biết ngài đi thị sát sinh ý, có thể nào không đói?” Hắn vừa nói vừa đi các phủ tìm kiếm, mà Khang Kiện cũng hướng đến phòng Cư Nguyệt.

Trong phòng thực tối, không điểm đèn, Khang Kiện lắc đầu cười, lẩm bẩm: “Người này là thổ thành tinh mà vẫn ham ngủ.” Y rón ra rón rén đẩy cửa ra, tuy nói vậy nhưng vẫn sợ đánh thức Cư Nguyệt, dù gì cũng là người y yêu, nên luôn thêm chút cẩn thận và sững sờ.

Kỳ quái là, dựa theo ánh sáng mỏng manh bên ngoài, có thể thấy trên giường không có người nằm, tháp thượng cũng không có. Khang Kiện cảm thấy lạ, liền nhẹ nhàng gọi một tiếng, không có ai trả lời, y rùng mình, chẳng nhẽ Cư Nguyệt đi rồi sao? Kinh hoàng không nhỏ, y chỉ cảm thấy trái tim trong nháy mắt bị cắt thành hai nửa, máu tươi chảy ra, run rẩy, toàn thân mồ hôi lạnh ướt đẫm.

Vội vàng tới bên cạnh bàn sờ soạn tìm nến đốt lên, trong phòng nhất thời tràn ngập ánh sáng nhu hòa, hai tay Khang Kiện run rẩy, giơ ngọn nến nhìn chung quanh một vòng, không ai, không một bóng người, ngay cả chút manh mối cũng không lưu lại.

Vô lực ngã ngồi trên đất, y muốn Cư Nguyệt, lần đầu tiên y khao khát có được vật nhỏ đó như vậy, vật nhỏ đó bỏ y mà đi, chút lưu luyến cũng không có, một cơ hội để y tìm kiếm cũng không lưu, cứ lẳng lặng bỏ y mà đi.

Nến trong tay Khang Kiện rơi xuống đất, y ngồi ngẩn ngơ, lát sau, một tiếng nứt nẻ cổ kìm nén thoát ra.

Lúc này, bỗng nhiên dưới gầm giường truyền đến một thanh âm, tựa hồ có cái gì đi ra. Khang Kiện vừa ngẩng đầu, chỉ thấy dưới giường lộ ra hai cái lỗ tai dài, lông xù sáng bóng.

“Kia...Đó là cái gì?”

Khang Kiện thất thần, thầm nghĩ rằng, đây là quái vật gì, sao có một đôi tai dài lớn đến vậy? Thật giống một con thỏ... Con thỏ?

Tim y đột nhiên nhảy lên, chợt lắc đầu: không đúng, tai thỏ cũng không dài như vậy, không lớn như vậy.

Không đợi y nghĩ xong, chỉ thấy con vật dưới giường kia đi ra, đúng là con thỏ, một con thỏ lớn không kém con cầu bao nhiêu.

Con thỏ màu trắng đi ra, tựa hồ vô lực nằm một chỗ, hai mắt đỏ bừng nhìn Khang Kiện, đầu con thỏ gác trên đuôi, có vẻ vô tình.

“Cư Nguyệt, phải không?” Khang Kiện thử hỏi một câu, sau đó liền thấy con thỏ đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt lấp lánh nước, bỗng nhiên đứng dậy một cái, liền nhảy vào lòng y, gác đầu trên vai, dùng ngôn ngữ thỏ ô ô kêu, thanh âm bi thiết, đại khái là khóc lóc kể lể cái gì đó.

Khang Kiện nhẹ nhàng thở ra, hẳn chính là Cư Nguyệt, bảo bối Cư Nguyệt của y không rời đi, thật tốt quá, còn có tin tức nào khiến y cảm động hơn thế này nữa đâu. Y gắt gao ôm lấy con thỏ lớn, trong lòng thầm nghĩ: nga, nguyên hình thật lớn a, cũng thật nặng, thật khó tưởng tượng hẳn ăn cái củ mà có thể được bộ dáng này, nhưng lông mềm mại lại bóng loáng....Ấn! Vẫn là ôm một con thỏ mập mạp thoải mái hơn, về sau ngủ có thể ôm một con thỏ lớn như vậy thực tốt, nhưng sao hẳn biến thành người lại gầy như vậy?

Khang Kiện vừa nghĩ vừa vuốt ve lông con thỏ Cư Nguyệt, cảm xúc này làm y yêu thích không buông tay.

“Người làm sao vậy Cư Nguyệt? Sao bỗng nhiên hiện nguyên hình?” Khang Kiện ôn nhu hỏi, mà con thỏ tỉnh được y vuốt ve thoải mái, nằm trong lòng y không chịu đứng lên, ô ô kêu.

Qua thật lâu, hẳn mới nhớ Khang Kiện không hiểu, vì thế ngẩng đầu lên, nhìn đối phương, đem đôi tai dài cọ cọ trên mặt y, mở miệng nói: “Ô ô ô, Khang Kiện, Người có sợ hãi nguyên hình của ta không, chính là sợ hãi ta biến thành con thỏ lớn như vậy a?”

“Đương nhiên là không, ta thực thích, một con thỏ lớn như vậy, thật sự đáng yêu.” Vì chứng minh mình nói thật, Khang Kiện hôn miệng con thỏ một chút, xoa xoa nước mắt lưu ở bạch mao, hỏi: “Sao vậy? Vì sao lại hỏi thế? Sao đột nhiên biến thành con thỏ?”

Y hỏi càng khiến Cư Nguyệt thương tâm. Hắn ghé sát vào ***g ngực Khang Kiện, dùng hai chân che mặt, nhỏ giọng nói: “Ô ô ô, buổi chiều, có một tỷ tỷ rất khá đến phủ, mặc sa y màu hung, bộ ngực của nàng hảo cao, dáng hảo nhuần, ta vừa nhìn thấy nhịn không được, đi đến tựa đầu vào ngực nàng cọ cọ, ô ô ô, người ta chỉ là thích cảm giác mềm mại thôi, ai ngờ tỷ tỷ kia đẩy ra, còn thét chói tai nói ta là hài tử nhà ai, giống tiểu sắc quỷ, sau đó bọn gia đình đều chạy tới chỉ trích ta, ô ô ô, ta chỉ là thấy bộ ngực của tỷ tỷ kia thật khá, cọ thật thoải mái thôi.”

Khang Kiện thở dài, người này thật không có sắc tâm sao? Mà dù không có, chạy đến cọ đầu vào ngực nữ tử, nói ra ai tin mục đích của người là thuần khiết a?

Bất quá y không nói gì, thấy Cư Nguyệt đã đủ thương tâm, ngàn vạn lần không muốn hắn rơi lệ, cho nên y khẳng định nói: “Ấn, Cư Nguyệt, không sao, không cần so đo với người kiến thức thiển cận, ta biết chắc là người không có mục đích gì khác mà.” Ngay cả Khang Kiện cũng hiểu lời này không được tự nhiên, nhưng bây giờ, y phải biểu hiện một lòng với đối phương, Cư Nguyệt mới có thể cảm thấy y là tri kỷ, đương nhiên cũng càng thích y, cho nên Khang Kiện quyết định trái lương tâm cũng phải nói ra.

“Thật vậy sao? Khang Kiện, người tin tưởng ta sao?” Cư Nguyệt ngẩng đầu lên, hai con ngươi lờ lờ tỏa sáng: “Tất cả mọi người không tin ta, người tin tưởng ta đúng không? Ta thật sự chỉ nghĩ cọ cọ bộ ngực thôi, ta thề.”

“Ấn, không cần thề, ta tuyệt đối tin tưởng người.” Khang Kiện mặt không đổi sắc: “Vì nó mà người thương tâm quá độ, biến về nguyên hình trốn ở đây sao?” Thì ra là thế, Khang Kiện nhẹ nhàng thở ra, y biết con thỏ tính yếu ớt, một chút đã kích đều không chịu nổi.

“Không phải.” Cư Nguyệt rầu rĩ trả lời, nắm hai chân trước thả vào khoảng không: “Sau đó ta cảm thấy không có mặt mũi gặp ai, chạy ra sơn giả tránh mặt, ai ngờ, thấy tỷ tỷ kia ôm một con thỏ cùng với mấy nha hoàn tỷ tỷ khác đi tới, ngồi ở núi đá, nàng nói thích ôm con thỏ nhất, còn kể con thỏ trong lòng nàng tên Tiểu Bạch, ta vừa nghe thấy, hóa ra nếu biến thành con thỏ có thể đến cọ cọ ngực nàng, lại được nàng yêu thích, ta liền....” Không đợi hắn nói xong, Khang Kiện diện vô biểu tình nói: “Người liền biến thành con thỏ lao ra phải không?”

Cư Nguyệt ngẩng đầu, kinh dị nhìn y: “Người đoán được?” Sau đó lại cúi đầu, tiếp tục dùng hai chân trước chuyển chuyển: “Đúng vậy, ta biến về nguyên hình lao ra, lập tức nhảy lên người tỷ tỷ, đem con thỏ trong lòng nàng quăng xuống, nhưng.... Ô ô ô....” Hắn bỗng nhiên dùng tiếng thỏ khóc rống lên, hai mắt đỏ bừng lại lần nữa rơi lệ.

“Nhưng?” Khang Kiện kì quái hỏi, âu yếm con thỏ trong ***g ngực, nghĩ thầm, da lông bóng loáng như vậy, đáng yêu như vậy, khẳng định là được ôm lấy a, Cự Nguyệt còn khóc cái gì?

“Ô ô ô, chính là ta nhảy lên người tỷ tỷ, nàng lại liên tiếp kêu sợ hãi, liều mạng đẩy ta xuống, còn nói, “Yêu tinh, là một con thỏ thành tinh”, đẩy ta xuống đất, sau đó muốn bắt ta, các tỷ tỷ xung quanh đều chạy trốn, hóa ra các nàng đi báo gia đình, chỉ chốc lát sau có nhiều người chạy tới vây bắt ta, ô ô ô, Khang Kiện, ta sợ, liều mạng chạy toán loạn mới trốn thoát, ô ô ô, ta không biết trốn nơi nào, đành phải quay về đây, chui xuống dưới giường, ô ô ô, vì sao các tỷ tỷ lại ác với ta như vậy, vì ta không đủ đáng yêu sao? Con thỏ nâng đầu lên, hai mắt nhìn Khang Kiện.

Trong lòng Khang Kiện cảm thấy đau một chút, vội vàng ôm chặt hân nói: “Không phải không phải, Cự Nguyệt là con thỏ đáng yêu nhất trên đời, dù là người hay yêu, đều đáng yêu nhất, ta thích nhất, yêu nhất, chỉ nghĩ sủng Cự Nguyệt.”

Thời điểm này nói ra những lời đó, thực hữu hiệu, con thỏ tinh cảm động, vòng hai chân ôm cổ Khang Kiện, đầu dán vào mặt y, nức nở, lẩm nhẩm nói: “Ô ô ô, vẫn là Khang Kiện đối với ta tốt nhất, ta quyết định đời này chỉ thích mỗi mình Khang Kiện, ô ô ô, ta không bao giờ nhìn nha hoàn tỷ tỷ nữa, cũng không sờ nha hoàn tỷ tỷ, cọ nha hoàn tỷ tỷ, ô ô ô.” Khang Kiện cũng cảm động, hơn nữa hoàn toàn yên lòng. Thầm nghĩ như vậy cũng tốt, từ giờ mình không cần lo lắng nữa.

Khó khăn lắm hai người mới ôm nhau cảm động xong, Khang Kiện buông con thỏ tinh ra một chút, cẩn thận quan sát, bỗng nhiên nói: “Àn, trách không được mọi người thấy nguyên hình của người liền biết là yêu tinh, Cự Nguyệt, bộ dáng của người không thua gì con cầu, là một con thỏ lớn a. Nhưng mập mạp như vậy thật đáng yêu, buổi tối ôm người ngủ thực thoải mái.”

“Ai nói ta và hoàng cầu lớn như nhau? Hân so với ta còn lớn hơn vài lần, ân, thân mình hân dài, đứng lên rất cao, sao ta có thể lớn như hân?” Cự Nguyệt còn chưa tả thật đúng đã thấy Khang Kiện trợn mắt há mồm: “Người,, Người đang nói voi sao?” Y hít một ngụm lạnh khí: “Nào có con cầu lớn như vậy.”

“Nga, ta đã quên, hóa ra người so ta với con cầu nhân gian a, hắc hắc, ta nói là con cầu yêu trên Vu Ân Sơn, hắc hắc.” Hân dùng chân gãi gãi lỗ tai, Khang Kiện xem mà lòng bứt rứt, cũng sờ soạng lỗ tai lông xù một phen: “Yêu tinh các người trên Vu Ân Sơn đều rất lạ a, một đám bộ dáng lớn như vậy.”

“Kia thực bình thường.” Con thỏ tinh nhảy lên, thay đổi tư thế thoải mái, nằm trong lòng Khang Kiện: “Người nghĩ xem, chúng ta đều sống hơn một ngàn năm, lớn như vậy không đúng sao? Nếu nhân gian có con cầu và con thỏ hơn một ngàn năm, bọn chúng lại không tu luyện, có nhiều đồ ăn ngon, không chừng còn lớn hơn chúng ta.”

Khang Kiện cười nói: “Quên đi, đừng cho chúng nó sống lâu như vậy, nếu không, chúng ta sống ở đâu, mọi người càng già càng...” Nói chưa xong, chợt nghe tiếng Tiểu Tứ truyền tới, bối rối kêu lên: “Gia, trong phủ chúng ta có yêu tinh, chiều nay Nguyệt Loan đến, có một con giống trư mà giống thỏ nhảy lên người nàng, nhiều người thấy, mọi người bắt, cầu, cào nhưng không quơ được, ta vừa ở sau vườn giúp họ tìm, ngài xem có nên bảo Minh Nhi đi thỉnh quốc sư lại đây hàng phục hay không.” Hân vừa nói vừa chạy đến, đẩy cửa tiến vào.

Vài giây sau, Tiểu Tứ liền thấy trong lòng gia nhà mình ôm con thỏ lớn, hóa đá, một lúc lâu, hân phát ra một chuỗi kinh thiên động địa: “A a a a a a a, người mau tới đây, gia bị con thỏ yêu bám vào người, a a a a a a a.....” Không đợi kêu xong, đã bị Khang Kiện điểm huyệt, đứng đơ ở đó.

“Người nói bậy bạ gì đó, ai nói ta bị bám vào người.” Khang Kiện ôm Cự Nguyệt đứng dậy, một lát sau y lại thả hân xuống đất, còn thật sự nói: “Cự Nguyệt, kì thật ta rất muốn ôm người, lông của người mềm mại lại bóng loáng, cảm giác thật tuyệt, bộ dáng của người lại đáng yêu xinh đẹp, là loại hình ta tuyệt đối không thể cự tuyệt,....”

Cự Nguyệt đánh gãy lời hân: “Nếu như vậy người vì sao lại buông ta ra?” Hân hướng về phía trước, hai chân gắt gao chế trụ bờ vai Khang Kiện, không chịu xuống dưới.

“Người... Người không muốn rời xa ta như vậy, ta đương nhiên hạnh phúc lại cảm động.” Khang Kiện co rút khóe miệng: “Nhưng.... Nhưng người thực sự quá nặng, tuy rằng thân thể giống đại cầu, nhưng thể trọng

lại giống con trư a.” Hiện tại y biết vì sao Nguyệt Loan dùng sức đẩy hấn khỏi người, hơn nữa còn nói hấn giống một con trư, thật sự là... Quá nặng.

“Nga, thật sao? Ta liền biến về hình người.” Hấn xoay một vòng, một tuyệt sắc mỹ nam tử vận bạch y xuất hiện trước mặt Tiểu Tứ, khiến miệng gã sùi bọt mép, sau đó như cương thi té ngã trên mặt đất, hoàn toàn ngất đi. Cư Nguyệt quay đầu lại nhìn Khang Kiện rồi nhìn Tiểu Tứ, vỗ tay cười nói: “Đi a, Khang Kiện, đúng là chủ tử, định lực không giống nhau.” Chợt nghe trong viện có một trận la hét ầm ĩ, mấy gia đình vọt tới, đều kêu lên: “Con thỏ tinh ở đâu? Ở đâu? Nga, Tiểu Tứ làm sao vậy? Có phải bị thỏ tinh cắn hay không?”

“Các người nói bậy bạ gì đó? Con thỏ không cắn người.” Cư Nguyệt hồ hồ biện bạch, thật đáng giận, dám nói xấu con thỏ hấn.

Lại nghe Khang Kiện nói: “Không sao, vừa rồi Tiểu Tứ vọt vào, thấy Cư Nguyệt ngồi trong lòng ta, Cư Nguyệt mặc bạch y, trong phòng lại tối, nhất thời ảo giác, cho rằng con thỏ ngồi trên người ta nên tên vô dụng này bị dọa ngất đi.” Khang Kiện sắc mặt thản nhiên đem toàn bộ sai lầm đổ trên người thuộc hạ tâm phúc.

Bọn người hầu đều nhẹ nhàng thở ra, có người nhẹ nhàng đá Tiểu Tứ, cười nói: “Tên này, một người sống cũng nhìn lầm, có thể thấy được bị dọa không nhẹ, thật vô dụng.”

Khang Kiện bức bối nói: “Các người cố bắt một con thỏ cả nửa ngày, biết gia ta bây giờ còn chưa ăn cơm không?”

Vừa nói xong, mấy đầu bếp “a” lên một tiếng, lập tức chạy ra ngoài, những người khác cũng giải tán theo.

Khi gia đình lui ra sau, nữ tử đang tựa vào cạnh cửa, mặc váy dài màu hung, trên vai lỏa lồ được che bởi một tấm lụa mỏng, liền đi tới. Khang Kiện thấy nàng, liền lắc đầu cười nói: Ta biết là ngươi, sao bây giờ mới trở về? Ngươi a, không có lần nào trở về mà không náo loạn.”

Nữ tử tên là Nguyệt Loan mỉm cười, miệng khe hở lộ ra hàm răng, ánh mắt nhộn nhao.

Cơ hồ là cùng lúc, Khang Kiện nghe thấy thanh âm Cư Nguyệt nuốt nước bọt, y nhìn lại, vừa rồi còn thề son sắt nói không bao giờ thích nha hoàn tỷ tỷ nữa, lúc này trông mắt đã nhìn đến muốn lòi ra.

“Gia, chính là hấn.” Nguyệt Loan khẳng định, lượn lờ đến trước mắt Khang Kiện, nhìn chăm chú vào Cư Nguyệt, vươn bàn tay nhỏ mi miều kéo tay Cư Nguyệt, ôn nhu nói: “Gia, chắc ta đoán không sai?”

“Tỷ tỷ, mỹ nữ tỷ tỷ.” Nước miếng Cư Nguyệt đều muốn chảy xuống, một tay cầm lấy tay nàng, một tay sờ sờ, Cư Nguyệt kích động vô cùng, định hướng bộ ngực cọ cọ, lại chợt thấy cổ tay đau nhức, Nguyệt Loan vẫn mỉm cười xinh đẹp, ba quang lưu chuyển trong đôi mắt to: “Quả nhiên là yêu tinh, bộ dáng xinh đẹp, ân, một thân áo trắng, quần áo này là do bạch mao của người biến ra phải không?” Nàng tựa hồ hiểu kíp, sờ soạng trên mặt khiến con thỏ tinh sợ đến mức không dám động một cái.

“Ta không thể gạt được ngươi a.” Khang Kiện quay đầu về phía Cư Nguyệt: “Ngươi không biết con thỏ tinh này lá gan nhỏ sao? Còn dọa hấn, may mắn lúc chiều các người không tổn thương Cư Nguyệt, nếu không ta không tha các người.” Y nói xong đem Cư Nguyệt ôm vào lòng: “Hay cho ngươi, ngã một lần còn không biết, nhìn ngươi còn dám ngấm mỹ nữ.”

“Ai... Ai nói ta là con thỏ nhất gan? Con thỏ chúng ta có lá gan rất lớn.... Rất lớn.” Cư Nguyệt hận không thể chui cả người vào lòng Khang Kiện, ô ô ô, mỹ nữ tỷ tỷ thật đáng sợ, hấn thề sẽ không bao giờ hoa mắt nhìn ngây ngốc nữa, ô ô ô, nhưng đáng tiếc, nàng có bộ ngực xinh đẹp hơn Bích Thược tỷ tỷ, ô ô ô.

Nguyệt Loan lại sờ soạng trên người Cư Nguyệt, cười khanh khách nói: “Con thỏ này là sắc lang a, lại nói những lời giải thích vô cùng nhuần nhuyễn.” Nàng vừa nói vừa đoạt đi Cư Nguyệt: “Biến về hình con thỏ cho tỷ tỷ xem, ai bảo buổi chiều ngươi đột nhiên nhảy vào lòng ta, có thể không làm ta hoảng sợ sao? Kỳ thật ta thích thỏ nhất, nhất là con thỏ phì phì, thực đáng yêu.” Bộ dáng của nàng giống vu bà dụ dỗ tiểu hài tử, còn thiếu điều xuất ra hai cây kẹo nữa mà thôi.

“Pì pì?” Cư Nguyệt thì thảo nhớ kỹ: vì sao từ này khiến ta nghĩ mình bị bỏ vào nồi nấu lên nhỉ? Hấn lại nhìn Nguyệt Loan cười đến vô cùng mỉa mai, sáng suốt đem nàng nhập vào nhóm người nguy hiểm.

“Tiểu Cự Nguyệt là bảo bối của ta, ngươi hiểu chưa?” Khang Kiện nghiêm túc nhìn Nguyệt Loan. Nàng liền hiểu rõ nói: “Đã biết, lúc trước không rõ thân phận của hắc, còn tưởng con thỏ tinh đến quấy phá, hiện tại biết, đương nhiên sẽ không động hắc, gia yên tâm đi.” Nàng nói xong, xoay người, đá một cước lên hông Tiểu Tứ: “Đứng lên, giả chết cũng được rồi, nghĩ không ai biết sao?”

Tiểu Tứ “ngao ô” một tiếng đứng lên, hướng Nguyệt Loan nịnh nọt cười: “Hắc hắc, ta bị ngươi đá tỉnh thôi? Ta thề ta không có giả ngất.” Hắc nói xong chuyển qua Cự Nguyệt: “Thật là, hóa ra ngươi là con thỏ tinh, thảo nào ngươi thích ăn cải củ, nhưng, hắc hắc, không nghe nói có con thỏ tinh tốt như vậy, ha ha ha.” Hắc quay lại nhìn Nguyệt Loan: “Ân, Cự Nguyệt thực đáng yêu, ta có thể chứng minh, hắc là một con thỏ trong sạch, ân, mà ngươi gọi Nguyệt Loan, hắc gọi Cự Nguyệt, tên của các ngươi đều có cùng kí tự a.” Hắc hưng phấn kêu lên.

Khang Kiện ôm Cự Nguyệt, Nguyệt Loan hừ một tiếng, xem thường lời nói của Tiểu Tứ, liền ra khỏi phòng.

Trên đường, Nguyệt Loan hướng Khang Kiện báo cáo sơ lược về những việc phát sinh ngoài tình huống, hóa ra là nàng đi Tây Vực giúp Khang Kiện khảo sát sinh ý, nàng và với Tiểu Tứ là tâm phúc đắc lực bên người Khang Kiện.

Khang Kiện gật đầu nói: “Một đường bốn ba cũng vất vả, chúng ta ăn cơm trước, sau đó hảo hảo nghỉ một giấc, ngày mai cùng ta nói cụ thể.” Vừa nói đã đến đại sảnh, người hầu sắp xếp thức ăn, vì thời gian chuẩn bị không nhiều nên cũng không có nhiều món, nhưng cũng đầy đủ.

Khang Kiện bảo mọi người lui xuống, đem cải củ dọn thịt đặt trước mặt Cự Nguyệt: “Tuy là thỏ, nhưng hiện tại ngươi hình người, ăn cải củ không tốt, sợ người hầu nhìn thấy, nghi ngờ, chờ chúng ta trở lại phủ ở Giang Châu thì không cần che giấu, nơi đó đều là tâm phúc của ta, ngươi có biến thành con thỏ phơi nắng ở đó cũng không sao.”

Nói xong, Nguyệt Loan đã cười nói: “Đúng vậy, lúc đó tỷ tỷ sẽ cùng ngươi đi dạo, tắm rửa cho ngươi ở trong ao. Nhưng không ôm, ngươi thật sự quá nặng, ha ha ha. Con thỏ giống con trư.” Nàng vừa nói vừa cười, khiến Cự Nguyệt bất mãn căm tức.

Dùng xong bữa tối, Nguyệt Loan thật sự rất mệt mỏi, vốn định bảo Cự Nguyệt biến hình đùa trong chốc lát, nhưng bị con thỏ tinh cự tuyệt không chút do dự, nàng chỉnh lại thất lưng, cười cười đi về phòng, nơi này, Khang Kiện cũng lấy cớ đuổi Tiểu Tứ đi, sau đó nắm tay Cự Nguyệt trở lại phòng.

8. Chương 8

Nền đồ lay động, màn gấm buông xuống, Cự Nguyệt tiến vào trong phòng, liền nhớ tới vừa rồi ở đây được Khang Kiện ôm vào lòng, mặt liền ửng hồng, hắc nhìn xung quanh tìm kiếm, thấy nơi này chỉ có giường lớn, cũng không có tháp thượng, gãi gãi lỗ tai, hắc khó hiểu nhìn về phía Khang Kiện: “Tháp thượng đâu? Ta nhớ rõ ràng trước cửa sổ có đặt tháp thượng mà.”

“Ân, lần trước tối, quần gia có nói với ta, tháp thượng bị hỏng, vừa rồi ta nhớ đến nên bảo gia đình mang đi sửa.” Khang Kiện mặt không đổi sắc nói dối, cởi quần áo: “Cự Nguyệt, lại đây ngủ, giường này rất lớn.” Y vỗ vỗ mép giường. Hai mắt phát ra tinh quang nhìn Cự Nguyệt.

“Ân, vậy sao? Tháp thượng kia bị hỏng thật đúng lúc a.” Cự Nguyệt hừ một tiếng, bỗng nhiên cười tươi: tốt, ngủ giường thì ngủ giường. Hắc đến bên cạnh Khang Kiện ngồi xuống, đôi mắt to mị hoặc nhìn đối phương, sau đó nằm úp sấp xuống giường, trong nháy mắt biến về nguyên hình.

Khang Kiện suýt chút nữa phun ra máu, y trăm phương ngàn kế bảo người ta mang tháp thượng đi, chính là muốn cùng Cự Nguyệt đồng sàng cộng chẩm, tìm kiếm thời cơ biến hắc thành người của mình. Sau đó thấy hắc phối hợp, tiêu sái đi qua đây, trong lòng nhin không được, lại bị đôi mắt to mị hoặc kia nhìn, ngay cả xương cốt đều nhũn, thấy Cự Nguyệt nằm úp sấp trên giường, trái tim y đã đập loạn, thầm nghĩ Cự Nguyệt thật hiểu phong tình, không cần nói rõ cũng biết, hắc chủ động thật khiến mình cảm động, đỡ phải cân nhắc mở miệng thế nào. Nhưng đang hưng phấn, bỗng nhiên trong nháy mắt, tuyệt mỹ thiên hạ kia liền biến thành con thỏ lớn lông tuyết trắng với hai cái tai thật dài, giống như mang nước sông so với nước biển a, ai mà chịu nổi chứ.

“Ha ha ha ha....” Miệng con thỏ phát ra một tiếng cười dài. Sau đó con thỏ đứng thẳng dậy, đem hai chân trước đặt trên vai Khang Kiện, đặc ý nói: “Người tưởng ta và lão hổ ngu ngốc giống nhau, dễ bị lừa sao, nói cái gì mà thấp bị hồng, nên gọi người mang đi sửa, nếu lần trước bị hồng, vậy trong khoảng thời gian đó họ làm gì, chẳng lẽ chờ xin chỉ thị của người mới mang đi sửa sao? Hơn nữa buổi tối mới mang đi sửa, gấp thế ư? Hừ, đâu không phải người sắp chết cần chữa trị. Muốn gạt ta, nên luyện nhiều một chút, phi, người tưởng ta không biết người có chủ ý gì sao?”

Đầu Khang Kiện đỏ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ mình sơ ý, sao lại quên trước mặt mình là con thỏ thông minh. Bỗng nhiên con thỏ ghé sát, hôn một chút lên miệng y, rồi cười ha hả.

Trong đầu Khang Kiện hiện ra bộ dạng tuyệt mỹ thiếu niên cười to như vậy càng đáng yêu, một dòng nhiệt lưu dâng lên, bỗng nhiên cầm hai chân trước của con thỏ, dùng sức lay động, thấp giọng uy hiếp: “Biến trở về, biến về hình người cho ta, có nghe không? Con thỏ tinh này, ta thề đêm nay ta nhất định phải ăn người, ta phải ăn luôn người mới có thể yên tâm, người là tên tiểu tử háo sắc, có nghe không, biến về hình người cho ta.”

Con thỏ lớn nhàn nhã nằm lại trên giường, miệng nhếch lên, hai chân bắt chéo, bộ dáng vừa đáng yêu vừa buồn cười, nhưng dù thế nào Khang Kiện cũng không cười được. Y xoay người, đem con thỏ lớn đặt dưới thân, lại nghe con thỏ nói: “Khang Kiện, người muốn ngoạn nhân thú giao hoan sao? Nếu người không ngại, ta đương nhiên cũng không ngại.”

Nhân... Nhân thú? Ngẫm lại, mặt Khang Kiện xám ngắt, y thấy mắt con thỏ tinh lóe ra hào quang đặc ý, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. “Ngày mai, ba cây củ củ Ngọc Sơn ngon nhất?” Khang Kiện giờ ba ngón tay: “Củ Nguyệt, người còn chưa nếm qua củ củ Ngọc Sơn phải không? So với củ củ trong phủ chúng ta còn ngon hơn ngàn lần, không phải nói đến độ giòn ngọt của nó.” Y thấy mắt con thỏ tinh mở lớn, liền biết chiêu này hiệu quả, rên sát phải rên khi còn nóng, vội vàng nói: “Nhưng củ củ này, sản lượng rất ít, hàng năm đều là cống phẩm quý hiếm tiến cống hoàng cung, trên phố không có bán, nếu đêm nay người để ta thượng, ngày mai ta sẽ mặt dày đi theo Hoàng thượng mang ba cây củ củ về, nếu không....” Y không nói tiếp để tự Củ Nguyệt hiểu, vũ khí tối hiệu quả của thương nhân chính là thủ đoạn.

Củ Nguyệt mở to mắt, chớp chớp vài cái: “Sáu cây”. Hắn vươn hai chân trước, cùng Khang Kiện mặc cả: “Nếu ngon như vậy, người mang cho ta sáu cây, còn phải hứa sau này không được quản ta cùng các nha hoàn tỷ tỷ, xem người đối ta có bao nhiêu thiệt tình yêu thương, ta liền hy sinh một chút.”

“Không được, sáu cây nhiều lắm, một lần tiến cống trăm cây mà thôi, phân phát cho Thái hậu và phi tần trong cung, Hoàng thượng chỉ còn lại sáu cây, ta da mặt dày đến đâu cũng không muốn xin nhiều như vậy.” Khang Kiện quả quyết cự tuyệt: “Về phần bọn nha hoàn, ta chỉ có thể cấp một nha hoàn xinh đẹp nhất cho người, những cái khác người đừng nghĩ.”

“Đừng nóng vội a, ta có thể thương lượng phải không?” Ánh mắt Củ Nguyệt lại lưu chuyển: “Như vậy đi, bốn cây củ củ, có nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp nhất cũng được, ta không cố chấp.”

Kỳ thật nguyên nhân chính là Củ Nguyệt cũng rất muốn trải nghiệm một chút tư vị tình yêu nhân gian, đối với hắn sẵn sốc che chở, lại không chán ghét, sợ hãi, lại không nghi ngờ hắn, giống như Khang Kiện đối với hắn. Tuy rằng lúc đầu hắn có ý muốn cùng một mỹ nữ tỷ tỷ xinh đẹp tốt bụng giao hoan, nhưng nghĩ lại, các mỹ nữ tỷ tỷ có thể giống như Khang Kiện đối với hắn sao? Đáp án quá rõ ràng, Nguyệt Loan bảo thích con thỏ nhất, kết quả thế nào? Nên Củ Nguyệt không thể khơi dậy hứng thú với mỹ nữ tỷ tỷ. Huống chi thối xà cũng nói qua, cùng mỹ nữ tỷ tỷ có gì hay đâu, người phải hầu hạ nàng, gặp người có tính dục tràn đầy, người sẽ mệt đến chết, hơn nữa có thể không hài lòng mà đem người đá xuống giường. Nhưng nam tử sẽ không, là y hầu hạ chúng ta, làm xong còn có thể ân cần giúp chúng ta tắm rồi đi ngủ, nửa đêm không vừa mắt, là chúng ta đem y đá xuống, y tuyệt đối không dám động đến một sợi lông của chúng ta.

Hiện tại nghĩ đến, lời của thối xà thật sự có lý a. Củ Nguyệt suy nghĩ, chuyện thế này, càng ngày càng cảm thấy xà tinh nói không sai. Hơn nữa trọng yếu là, hắn muốn cùng Khang Kiện một chỗ, vì chính mình tranh thủ nhiều yêu thương.

“Hảo, thành giao, bốn cây củ củ, một nha hoàn xinh đẹp nhất, chúng ta ngoắc tay vi thệ, không được đổi ý.”

Khang Kiện làm bộ bị Cự Nguyệt chiếm lợi thế, ngoắc tay vì thế, kỳ thật trong lòng đã cười thầm, hẳn là con thỏ tinh thông minh, nhưng vẫn rất đơn thuần, không biết cuộc sống hiểm ác, sao có thể là đối thủ của một con cáo già tràn đầy kinh nghiệm thương trường như y? Bất quá, cả củ Ngọc Sơn quả thật là trân phẩm khó tìm, xem ra chỉ có thể mặt dày đi xin họ Hà Hầu kia.

“Ân, hảo, ta còn sợ người đối ý.” Con thỏ tinh vươn móng vuốt bên phải vì thế với Khang Kiện: “Ta là dùng thân yêu ước định với người, một khi vì thế, nuốt lời sẽ bị thiên lôi đánh chết.” Đồng thời nói lẩm bẩm, Khang Kiện, đừng cho là ta không thấy ánh mắt đặc ý của người, nếu người dám gạt ta, ta cũng có thể đối phó với người, trước hết liền biến thành con thỏ, cho người uống đủ nước hồ, hắc hắc, chờ xem đi, trong lòng Cự Nguyệt đã trộm cười.

“Kia, còn chờ gì nữa, chúng ta bắt đầu đi.” Khang Kiện mất đi vẻ thành thực trầm ổn, tựa như một thiếu niên tư xuân phơi phới, nhanh và gọn cởi hết quần áo trên người. Cự Nguyệt thấy bộ dáng y nôn nóng, trong lòng dâng lên một cổ ngọt ngào, càng muốn trêu chọc hân, vì thế che miệng cười nói: “Tướng công, đến đây đi.”

Một câu khiến Khang Kiện thiếu điều nổi giận, y cúi đầu nói: “Cự Nguyệt, làm ơn, tuy rằng lông của người vừa mềm vừa mượt, ôm thực thoải mái, nhưng.... Đối với người, vẫn muốn cùng hình người của người làm chuyện này....” Lời còn chưa nói xong, liền cảm giác thân thể phía dưới thay đổi, nhìn lại, con thỏ tinh đã biến thành tuyệt mỹ thiếu niên phong tình vạn chủng.

Khang Kiện xưa nay không phải người háo sắc, y cũng có ý niệm lấy một người vợ để ngọt ngào ôm ấp, nhưng khi nhìn thấy Cự Nguyệt cúi đầu, xấu hổ chậm rãi cởi bỏ xiêm y bạch sắc, lộ ra da thịt non mềm như tuyết trắng, sau đó xiêm y hướng hai bên rơi xuống, lộ ra đôi hồng anh khéo léo, hạ thân y lập tức đứng lên, phát ra tiếng thổ dốc.

“Cự Nguyệt, bảo bối, để vi phu giúp người cởi áo.” Khang Kiện đường hoàng lấy có, cơ hồ cấp tốc cởi quần Cự Nguyệt ra, một đôi tay to nhẹ nhàng vuốt ve hai điểm phấn hồng, tận tình ăn đậu hủ nộn nộn của vợ, cái miệng cũng không nhàn rỗi, hôn từ trán đến chóp mũi, lại ở đôi môi mà chơi đùa trong chốc lát, rồi trượt xuống, tại điểm phấn hồng nhẹ nhàng day cắn, khiến điểm tinh tế đó sưng lên.

Cự Nguyệt “ân a” rên rỉ hai tiếng, trong ngực cảm thấy bứt rứt khó chịu, lại là một loại tư vị không nói nên lời, khó trách thói xà luôn muốn làm loại chuyện này với nam nhân, ngay cả phi tiên cũng không tích cực, xem ra quả nhiên có đạo lý. Hai tay thon dài của hắn ôm lấy tấm lưng cường tráng của Khang Kiện, tại nơi đó nhẹ nhàng vuốt, khiến đối phương hút một ngụm lạnh khí.

Cả người bỗng nhiên bị xoay lại, Cự Nguyệt kêu lên một tiếng sợ hãi, ngay sau đó liền phát hiện tiểu thí thí của mình đã bị hai ngón tay xấu xa tách ra, ý thức được kế tiếp là chuyện gì, dù tự xưng là da mặt dày, con thỏ tinh cũng xấu hổ vùi mặt vào trong gối. Ngón tay Khang Kiện trét được cao nhẵn mịn, tại tiểu cục huyết nhẹ nhàng vuốt ve, ngày đó y sớm quyết định phải ăn Cự Nguyệt, vì vậy đã đến Tiểu quan quán lớn nhất kinh thành để mua được cao cực phẩm, hiện giờ rút cục cũng phát huy công dụng, y mãnh liệt ức chế tim đang đập nhanh cùng hạ thân nóng như lửa, nhẹ nhàng chậm rãi đem được cao trên ngón tay tham tiến cục huyết xinh đẹp kia.

“A!” Cự Nguyệt hô nhỏ một tiếng, trong lòng Khang Kiện tê rần, động tác càng thêm ôn nhu, lại nghe Cự Nguyệt thổ hồn hên nói: “Không... Không sao.... Không cần cạo xát như vậy.” Nói xong liền vùi mặt vào gối. Khang Kiện nghe, trong lòng vui vẻ, là vợ đang cổ vũ mình sao? Vậy y còn do dự làm gì, hẳn vừa hôn sau lưng Cự Nguyệt vừa nhẹ nhàng vuốt ve, trừu khởi ngón tay thon dài, chạm được vào điểm nhạy cảm phía sau, nhẹ nhàng nhấn một cái, khiến Cự Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“A a a a a, kì quá,..... Khang Kiện.... Người vừa rồi.... A, cảm giác thực thích, thực thoải mái.” Cự Nguyệt rên rỉ, thân thể mảnh khảnh vì chịu không được kích thích mà vặn vẹo, khiến Khang Kiện huyết khí sôi sục, rốt cuộc kiên trì không được, mang hạ thân đã ngẩng cao đặt ở cục huyết, từ từ tiến vào.

“Ô ô ô, đau quá, ... Rút ra đi.... Rút ra đi.” Cự Nguyệt ngẩng đầu lên, thì thào mắng: “Thối xà, người gạt người, ô ô ô, cái gì dục tiên dục tử, ta đau muốn chết, nào có cái gì tiên a, ô ô ô, Khang Kiện, mau rút ra đi.”

“Bảo bối, người nhẫn nại một chút, nếu không không có củ a.” Lúc này Khang Kiện cũng thực vất vả,

bên trong bảo bối của y vừa nóng lại vừa chặt, y đi vào cũng bị đau. Y nhẫn nại từ từ đẩy mạnh, bỗng nhiên chạm được vào điểm nhạy cảm, ngay sau đó tiếng nước nở của Cự Nguyệt chuyển thành rên rỉ: “A a.....Hảo....Thật tốt....” Hắn kêu lên, sau đó lại hừ một tiếng: “Không, Khang Kiện, mau..... Mau động nơi đó... Ta cảm thấy thật tốt..... Thật thoải mái a.”

“Được, nhưng bảo bối, ngươi thả lỏng một chút.” Khang Kiện nhẹ nhàng vuốt ve lưng Cự Nguyệt, quả nhiên, một lát sau, cảm giác nội vách chậm rãi giãn nở, y thở dài nhẹ nhõm, bắt đầu hung hăng trêu sáo, khiến Cự Nguyệt cả người đều run rẩy, dùng âm thanh ngọt ngào rên rỉ: “Dục tiên dục tử.....A, thối xa không có gạt ta..... A a a, Khang Kiện, nhanh lên, ân, nhanh nữa lên.”

“Cự Nguyệt, thoải mái không?” Khang Kiện luật động nhanh hơn, nhu tình hỏi, nghe được Cự Nguyệt ân a rên rỉ: “Thoải mái, Khang Kiện, nhĩ hảo lớn, ta thích ngươi, rất thích ngươi nga.” Y liền như bị tình được thúc giục, động tác càng phát ra càng hung mãnh, dững dạc kia cũng dần thả lỏng, y càng dễ dàng luật động, khiến con thỏ tình rên rỉ khản giọng, thâm mình vô lực, phát tiết mấy lần.

Trong lúc nhất thời, bên trong chỉ còn rải tiếng rên rỉ *** mẽ, tiếng va chạm “ba ba”, tiểu huyết nhỏ nhắn khuyếch đại bị Khang Kiện trêu sáo, hai người cùng thăng hoa, kết hợp tình yêu hoàn mỹ.

Cự Nguyệt ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới lười biếng tỉnh dậy, Khang Kiện không biết đã đi đâu. Hắn xúc chạm trên người lên, thì thào mắng: “Thối xa, ngươi nói chuyện này là gì, đem chính mình cho nam nhân là đúng, vì không cần xuất lực, còn nói y hầu hạ ngươi chu đáo, nhưng hiện giờ y đâu? Lúc bắt đầu làm, thiếu chút nữa đau đến chết, hiện giờ ăn mặt tịnh nên vô mộng rồi đi, ta nguyện rửa ngươi gặp phải nam nhân như băng ngàn năm, lạnh lòng đến mức ngươi nằm trên giường y cũng thờ ơ, không, thờ ơ còn chưa đủ, còn muốn ném ngươi đi, ta nguyện rửa ngươi gặp loại nam nhân này liền yêu, đúng vậy, đây mới là kết cục của con yêu nghiệt như ngươi...” Hắn vừa mắng, vừa mặc y phục. Bước xuống giường, ngay lập tức an vị trở về, dưới mộng truyền đến một trận đau đớn, đau đến mức con thỏ nhẹn không được hét ầm lên: “Thối xa chết tiệt, ta nguyện rửa ngươi, nguyện rửa ngươi. Còn Khang Kiện, ngươi là tên hồ đản, nói cái gì yêu ta, đều là giả, ta muốn đem ngươi và thối xa nguyện rửa.” Cự Nguyệt tiếp tục thì thào mắng, hai chân mềm nhũn không có khí lực, đành phải cố gắng vịn mép giường đứng lên, nhưng mới hoạt động một bước, mộng lại truyền đến một trận đau.

Trong lòng đem tổ tông thối xa ân cần thăm hỏi một lần, đang muốn ân cần thăm hỏi tổ tông Khang Kiện, chợt nghe cạnh cửa truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, giường mất nhìn, thấy Khang Kiện trong tay bưng một rổ cải củ non ngọt, hướng mình chạy tới.

Khang Kiện thật sự sợ hãi, không phải y không thông hiểu, trước kia y cũng có hỏi qua khách nhân đến Tiểu quán, y biết lần đầu tiên của nam nhân đau hơn nữ nhân rất nhiều, bởi vậy đêm qua sau khi tận hứng, đem Cự Nguyệt đang ngủ say đi tắm rửa, giúp hắn hảo hảo ngủ một giấc, sau đó nằm ngủ hai canh giờ, sáng sớm liền thi triển kinh công tới ngoài thành, mua rau dưa còn đọng sương từ nông hộ về, lại phân phó phòng bếp nấu một chén canh tổ yến tốt nhất, lúc này mới mang vào phòng.

Ai ngờ vừa đến, liền thấy thân hình mảnh khảnh đứng bên giường luyện tập Kim Kê Độc Lập (con gà đứng một chân ^^), tư thế sắp lay đổ, Khang Kiện nhất thời kinh hách, sợ hắn ngã xuống, vội hô một tiếng, vội chạy lại, buông rổ ra, đỡ lấy Cự Nguyệt, vội la lên: “Sao ngươi lại xuống giường, đêm qua làm nhiều như thế, chắc chắn cũng phải nằm vài ngày, dù ngươi là yêu tinh, thể chất khác với người thường, cũng không thể xem thường, còn không mau nằm lại cho ta.” Miệng nói hung hăng, nhưng lại nhẹ nhàng dìu Cự Nguyệt ngồi trở lại trên giường.

Cự Nguyệt vừa nhìn thấy một rổ cải củ tươi ngon, oán giận đối với Khang Kiện nhất thời bị vứt lên chín tầng mây. Trong lòng thầm nghĩ, thối xa, là ta nói oan ngươi, không ngờ lời ngươi nói đều đúng, ân, lời nguyện rửa không có ý nghĩa, ta còn phải cố gắng nghĩ lại, ngươi nói gì nhỉ, đúng rồi, ngươi nói đây là thời điểm thích hợp làm nũng, làm om sòm phải không? Nhưng làm nũng là động tác của nữ nhân, sao ta có thể làm ra? Kia, chỉ có thối xa không biết xấu hổ như ngươi mới có thể làm a...

“Khang Kiện, ngươi hung hăng với ta sao?” Cự Nguyệt mở to hai mắt nhìn về phía Khang Kiện: “Ngươi có biết tối qua ta thực vất vả, còn hung hăng với ta? Ta không thấy ngươi mới rời giường, ngươi nói yêu ta là giả phải không? Ngươi đêm qua bên tai ta nói lời ngon tiếng ngọt đều là giả đúng không?” Để khiến Khang Kiện thêm đau lòng, hắn cố ý nằm úp sấp trên giường, nghẹn ngào nói: “Ngươi có biết mặt sau của

ta đau đến thế nào không? Ta ngay cả ngồi cũng không dám ngồi, chỉ có thể nằm úp sấp như vậy, người lại hung hăng với ta.” Đang biểu diễn cao hứng khiến con thỏ tinh không nghĩ tới hành vi này của hấn căn bản không khác làm nũng bao nhiêu, chỉ sợ xà tinh thấy còn mặc cảm.

Nhưng trong thiên hạ, nam nhân một khi đã chìm đắm vào bể tình thì đều giống nhau, Khang Kiện cũng không ngoại lệ, y lập tức thay một bộ mặt tươi cười, gần như nịnh nọt nói: “Cư Nguyệt, bảo bối, đừng giận, ta thương tâm, nhìn xem, ta mang cái gì tốt cho người này?” Y giống như dâng vật quý, đem rổ rau củ xanh tươi đến trước mặt Cư Nguyệt, nếu Tiểu Tứ nhìn thấy bộ dáng thế này của chủ tử, chắc chắn hấn sẽ sợ đến ngất xỉu, còn đâu là nam nhân mạnh mẽ, tiêu sái, thủ đoạn lãnh khốc, tác phong cứng rắn nổi tiếng nữa a, giờ giống như một lão bà nô.

Cư Nguyệt chỉ chờ y nói những lời này, liền định mang đến ăn, lại bị Khang Kiện ngăn lại, thấy y nghiêm mặt nói: “Bảo bối, cái này để sau, ăn canh trước được không?” Nói xong, liền mở thực hộp lấy ra một tách trà có nắp đậy: “Đây là tổ yến, rất bổ dưỡng, người ngoan ngoan uống hết, mới có thể ăn rau xanh.” Biết rõ Cư Nguyệt tùy hứng, nếu không có mấy cây củ này làm mồi nhử, thì không mơ tưởng hấn sẽ ăn tổ yến. Quán triệt như vậy với lão bà yêu tinh, Khang Kiện biết mình hạnh phúc đi kèm bất hạnh, hạnh phúc là nhờ cây củ củ y mới dụ dỗ được hấn, bất hạnh là ngoài cái này, Cư Nguyệt không thích gì khác, mà y lại muốn hấn ăn tổ yến vậy cá, kê áp thịt bò, so với rau dưa củ củ còn tốt hơn vạn lần.

Cư Nguyệt cau mày uống xong tổ yến, sau đó vui vẻ đoạt lấy rổ rau dưa, ăn mấy miếng, thích thú quay lại nói với Khang Kiện: “Ta có thể biến về nguyên hình ăn không?”

Thấy Khang Kiện cười gật đầu, Cư Nguyệt hưng phấn reo lên: “Khang Kiện, người đối với ta thật tốt.” Nói xong biến thành con thỏ lớn, dùng hai chân trước nắm lên một bó lớn hướng miệng ăn, Khang Kiện xem tư thế kia, cảm thấy một rổ tựa hồ không đủ, vì thế vội vàng chạy về phòng bếp ôm một rổ lớn đến.

Cư Nguyệt nhìn thấy vậy, kinh ngạc, một lúc sau, bỗng nhiên chậm rãi đứng lên, ôm lấy cổ Khang Kiện nói: “Người đối với ta thật tốt, Khang Kiện, vì sao xem một con thỏ lớn dùng bữa, người cũng dùng ánh mắt sủng nịnh như vậy? Chẳng lẽ vì con thỏ này là ta sao?” Hấn tựa đầu lên vai Khang Kiện, lại bị y nhẹ nhàng nheo nheo cái mũi nói: “Đương nhiên, không phải là bảo bối Cư Nguyệt của ta, ta không liếc mắt lấy một cái.”

“Ta trước kia ở trên núi, thường xem truyền kì tiểu thuyết viết nam nữ si tình, Dương quý phi được sủng ái hàng vạn hàng nghìn lần, cuối cùng vẫn bị ban tử, Kim ốc tang kiều kết cục cũng là thất sủng, Tây Thi và Phạm Lãi thật tâm yêu nhau, vẫn không thể nên duyên vợ chồng, phải nhập Ngô cung, còn có câu thơ nói nữ tử cuồng dại bị phụ lòng, cho nên ta vẫn nghĩ, thế gian này, tuy tình yêu là đẹp nhất, nhưng cũng là thứ không bền vững nhất, hơn nữa ta là yêu tinh, Hứa Tiên và Bạch Nương Tử cũng vậy, Khang Kiện, người...Người khiến ta.....Ai....” Nói một hồi, cuối cùng con thỏ tinh đành thở dài. Khang Kiện ôm Cư Nguyệt, ôn nhu vuốt ve hấn: “Sẽ không như vậy đâu, Cư Nguyệt, một gậy tre không thể đánh nguyên một thuyền người, người hữu tình sẽ thành thân thuộc, có thể bạch đầu giai lão cũng không ít, Khang Kiện ta xin thề, cả đời đều tốt với con thỏ tinh Cư Nguyệt, không làm đau hấn, yêu thương sủng ái hấn, nếu không vạn kim phanh thây, rơi xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời không được siêu sinh. Cư Nguyệt, người là yêu tinh, ở trước mặt yêu tinh phát sinh lời thề là vô cùng linh nghiệm đúng không?”

Cư Nguyệt gật đầu: “Khang Kiện, người biết trước mặt ta phát sinh lời thề sẽ linh nghiệm, người còn muốn thề, người tốt với ta như vậy, ta cũng không nên giấu diếm người làm gì, ta nói cho người một bí mật, kỳ thật ta và người phát sinh quan hệ vợ chồng, ta sẽ không thể phi tiên, nhưng, có người bên người, còn hơn trên tiên giới tịch mịch. Nhưng.... Cái kia... Người nghe ta nói xong, ngàn vạn lần đừng kinh sợ.”

“Ân, người nói, ta sẽ không sợ hãi.” Khang Kiện ôn nhu gật đầu, nghĩ đến con thỏ tinh đại khái sẽ nói đồ ăn linh tinh gì đó, cho nên trước đó cảnh báo mình đừng sợ, ai ngờ nghe Cư Nguyệt ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ: “Chúng ta là yêu tinh sắp tu thành chánh quả, nếu cùng người khác sinh hoạt vợ chồng mà không áp dụng một ít phép thuật, chắc chắn sẽ mang thai, cái kia... Ta, ta là yêu tinh, dù ta là con thỏ công cũng không ngoại lệ, hiện tại trong bụng của ta có thể đã có cục cưng... Khang Kiện, người... Người sao vậy? Nói chuyện a, đừng té xỉu, a a a, người tên hồ đản này, người rõ ràng nói không sợ hãi, người... Người gạt ta.”

Thần trí sắp rơi vào hôn mê bỗng nhiên bị tiếng kêu to của Cư Nguyệt làm bừng tỉnh, Khang Kiện lập tức mở to hai mắt, bắt lấy hai móng vuốt của Cư Nguyệt, không dám tin, kích động hỏi: “Lặp... Lặp lại một

lần nữa, hảo Cự Nguyệt... Nói lại cho ta nghe, người nói người có thể... Người thực sự có thể sinh đứa nhỏ? Người... Người không phải công sao? Nga, không đúng, không đúng, người vừa mới nói, người là yêu tinh sắp phi tiên, ông trời a, ta... Ta có thể có một cục cưng đáng yêu phải không? Cự Nguyệt, người... Người lặp lại lần nữa được không?” Nước mắt y sắp rơi xuống.

Cự Nguyệt khinh thường nhìn y: “Lặp lại lần nữa? Ta đã nói một lần khiến người thiếu chút hôn mê, nếu nói lần nữa người lập tức chết a.” Hắn lại nằm úp sấp xuống giường, cầm lấy cái củ bắt đầu gặm, trong lòng hối hận nói không nên lời, vì sao mình đem chuyện có mang đứa nhỏ nói cho Khang Kiện, bất quá, ngẫm lại, quên đi, hiện tại không nói cho y, đợi bụng lớn lên, chỉ sợ tên kia sợ hãi hơn nữa.

“A!” Khang Kiện hét lên một tiếng, đoạt lấy cái củ trong tay Cự Nguyệt: “Người... Không được, người có cục cưng, sao có thể ăn mấy thứ này? Không nên không nên... Ta phải đi tìm đại phu kê thuốc bổ, thuốc dưỡng thai, đúng vậy, tổ yến hải sản đều phải mua một ít... Còn bảo Nguyệt Loan làm mấy bộ quần áo tiểu hài tử, đúng đúng rồi... Còn có cái gì... Về sau không được ăn cái củ, dinh dưỡng không có, còn nữa...”

Cự Nguyệt chăm chú nhìn Khang Kiện nói, sau đó đoạt lấy rau xanh trong tay y, nhảy lên ghế kê gào: “Người không cho ta dùng bữa, ta sẽ không sinh đứa nhỏ cho người, hiểu không?”

“A a, mau xuống dưới, mau xuống dưới, tiểu tử tông của ta.” Khang Kiện sợ hãi: “Hảo hảo hảo, ăn thì ăn, người chỉ cần coi chừng cho ta một chút, hiện tại người sắp làm mẹ rồi...” Một lời chưa nói xong, mặt Cự Nguyệt đã nổi đầy hắc tuyến, đáp y: “Đừng nhân lúc ta ăn nói cái câu ghê tởm như vậy, đi ra ngoài.”

“Ân, hảo, ta đi tìm Nguyệt Loan bảo nàng làm quần áo cho cục cưng, ta sẽ gọi Tiểu Tứ tới chiếu cố người.” Khang Kiện đi ra, bỗng nhiên nhớ cái gì, vội vàng quay đầu hỏi: “Cái kia... Cự Nguyệt a, người sẽ sinh ra cục cưng hình người sao?”

Cự Nguyệt liền ném qua một cây củ củ, cảm giận nói: “Bằng không người nghĩ ta sinh ra cái gì? Con thỏ sao? Ân?”

Khang Kiện quả thật cho rằng như vậy, dù sao đối với một con thỏ lớn, rất khó tưởng tượng hắn sinh ra tiểu hài tử, nhưng thấy Cự Nguyệt tức giận, bộ dáng giống như bị vũ nhục, vì thế y vội vàng ha ha cười nói: “Như thế nào cũng được? Kỳ thật ta không có ý gì, sinh ra một con thỏ nhỏ cũng rất đáng yêu, ta chỉ muốn xác định một chút, rốt cuộc là làm quần áo tiểu hài tử hình người hay hình con thỏ mà thôi?”

Cự Nguyệt bị y chọc giận đến vô lực, oán hận nói: “Người nói bậy bạ cái gì, không sinh một đứa nhỏ mà một con thỏ mới là vấn đề, đến lúc đó người chờ mua mấy chục mẫu đất trồng củ củ đi.” Hắn nói xong, trong đầu không khỏi tưởng tượng cảnh mình mang theo hơn mười con thỏ con gặm củ củ, nhin không được nở nụ cười, thấy Khang Kiện xoay người muốn đi ra ngoài, hắn vội vàng gọi lại: “Từ từ, chuyện quần áo chưa cần vội, nếu ta ở đây sinh hạ cục cưng có phải kinh thế hãi tục hay không, người của người ở đây có thể tin sao? Một khi có bầu, pháp lực của ta sẽ giảm đi, rất khó tự bảo vệ mình.”

Điều hắn nói đã nhắc nhở Khang Kiện, suy nghĩ một chút, ở thôn trang kinh thành kém hơn phủ của chính mình, nơi đó đều là tâm phúc của y, đối với y trung thành và tận tâm, bởi vậy dù Cự Nguyệt là yêu tinh sinh con, bọn họ cũng có thể nhận. Xem ra, phải sớm trở về. Quyết định xong, y vội vàng vào lại, giúp Cự Nguyệt ngồi xuống bên giường, nói: “Không sao, chúng ta chuẩn bị một chút, ngày mai lên đường, chuẩn bị cho người xe ngựa với giường chần thật dày, trên đường đi chậm, nghỉ ngơi nhiều, sẽ không động thai khí.” Cự Nguyệt gật đầu nói: “Nào có nhanh như vậy, động thai khí, hiện giờ có hay không còn chưa biết đâu, nhưng chuyện Đường ca người tính sao? Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà đi?”

Nói xong, nghe Khang Kiện cười: “Chuyện này, về sau chúng ta có muốn cũng giúp không được, để bọn họ tự giải quyết đi, người chỉ cần hảo hảo dưỡng dục thai nhi trong bụng là được.” Nói xong, y dùng ánh mắt kính sợ nhìn về phía bụng bằng phẳng của Cự Nguyệt: thật sự khó tưởng tượng, ngay tại cái bụng chỉ lớn bằng bàn tay kia, hài tử của y và Cự Nguyệt đang lặng lẽ lớn lên, chậm rãi hấp thu dinh dưỡng trong cơ thể mẹ, từng chút một thành hình, này... Thật sự rất thần kỳ.

Thấy Khang Kiện muốn đem lỗ tai áp vào bụng mình, Cự Nguyệt oán hận nói: “Nghe gì mà nghe, ngay cả thai khí còn không biết có hay chưa, người cho ta là con gián sao, có thể sinh sản nhanh như vậy.”

Khang Kiện ngẫm lại, không khỏi hắc hắc cười ngây ngô, Cự Nguyệt thấy vậy lớn tiếng thở dài, thầm nghĩ có phải làm cha thì nam nhân đều phản ứng thế này? Hắn làm mẹ mà có phản ứng thế đâu. Gặm một

miếng cải củ, hẳn bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Đúng rồi, người đã nói cho ta cải củ công phẩm, nhất định là đưa ta thì chúng ta mới có thể đi, nếu không ta liền ở lại đây.”

Khang Kiện cười nói: “Yên tâm đi, sao ta có thể nuốt lời với bảo bối Cư Nguyệt.” Nói xong, chờ hẳn ăn xong rau dưa, cẩn thận giúp hẳn nằm trên giường, dọn dọn một số câu vô nghĩa, lúc này mới đi thay xiêm y, tiến cung gặp Hoàng Thượng, thuận tiện xin cải củ.

9. Chương 9

Cư Nguyệt ăn uống no đủ, biến trở về hình người đi ngủ, khi tỉnh lại thì trời đã tối, chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, ngẩng đầu thì thấy Khang Kiện tiến vào, bưng một thực hộp lớn, thấy hẳn tỉnh, vội vàng cười lấy lòng: “Cư Nguyệt, người xem, ta mang cải củ về cho người, nhưng trước khi ăn người phải uống hết chung tổ yến này cùng với một thang dược dưỡng thai, nếu không sẽ không được ăn.” Cư Nguyệt hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thâm hận Khang Kiện giám áp chế hẳn. Nhưng hết cách, vô quýt dày có móng tay nhọn, tưởng tượng đến công phẩm cải củ mà Khang Kiện nói đến, hẳn liền nhịn không được, nước miếng đều chảy ra, bởi vậy đành phải uất hận bưng chung tổ yến và dược dưỡng thai uống hết, trong lòng đem những thực phẩm này hung hăng chê bai, rồi nhanh chóng lấy cải củ gặm, gấp đến độ Khang Kiện thấy hẳn thẳng tay chụp, đành phải đứng một bên căn dặn: “Ai nha, chậm một chút, người chậm một chút, đừng ăn nhanh quá, vạn nhất tốc độ nhanh quá ảnh hưởng đến cục cưng thì sao?”

“Người đang nói linh tinh cái gì a.” Cư Nguyệt nhướn mắt: “Mặc kệ người nói cái gì, cải củ đúng thật là ngon, khó trách lại trở thành công phẩm. Đúng rồi, người đến trước mặt hoàng thượng có hỏi hẳn định xử lý chuyện Đường ca người thế nào không?”

Khang Kiện cười nói: “Ta thấy hoàng thượng đã đoán được tám phần, hơn nữa rất có thể hạ chỉ tứ hôn, bởi vì chính hẳn nên hẳn phải dốc hết sức đem chuyện của Hạ Hầu Triển và Đường ca thúc đẩy, lúc này ta mới hiểu được lúc trước Hạ Hầu Triển có nói chuyện hẳn và một thái giám, quả đúng là thật. Thời điểm ta đi xin, hẳn định cho tab a cây, thế mà thái giám đó chỉ nói một câu đơn giản, hẳn liền mang đến mười cây cải củ cho ta, hắc hắc, kỳ quái, thái giám kia nhìn ta vài lần, còn hướng ta cười, nhưng ta lại không biết hẳn.” Nói xong thấy sắc mặt Cư Nguyệt không tốt nhìn mình, y vội vàng giơ tay lên nói: “Không có, bảo bối, ta không có ý tứ khác, trời chứng giám a, trừ bỏ Cư Nguyệt người, ta không để ai vào mắt, đáng về không giống như người, lại còn nghĩ nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp.” Nói xong câu cuối cùng, y có chút oán giận.

Cư Nguyệt hừ một tiếng, quay đầu đi không để ý đến y, nghĩ nghĩ, lại quay đầu nói: “Đúng rồi, ta nói cho người nga, người đáp ứng điều kiện của ta cũng không thể nuốt lời, người phải cho ta nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp nhất trong phủ, để ta cọ cọ bộ ngực của nàng.” Một câu nói xong khiến Khang Kiện phát hỏa, liền bước lên, cúi đầu nói: “Cư Nguyệt, làm ơn, việc này chỉ người biết là tốt rồi, đừng nói thêm gì nữa, trước người cứ cọ cọ ngực ta đi, ai bảo người đang có cục cưng, ta phải cố nhẫn nại, cục cưng a cục cưng, người phải nhớ rõ cha người vì người mà phải hi sinh a.” Y làm như đang đối thoại với cái bụng của Cư Nguyệt, khiến Cư Nguyệt bật cười vui vẻ. Nhân thoại một lúc, lập tức đến Đường phủ bá kiến thúc thúc thăm thăm, nói mình có việc gấp phải quay về, chuyện đường ca đã có chuyển biến, bảo họ cứ chờ tin tức là được. Đường lão gia cũng bán tín bán nghi, cùng phu nhân cảm tạ vô cùng, vì thế hẳn cũng không ở lại lâu, liền chuẩn bị một chút, cùng đoàn người rời kinh thành.

Trên đường, vì sợ động thai khí, mỗi ngày chỉ đi có hơn một trăm dặm, còn lại là nghỉ ngơi, Khang Kiện vô cùng cẩn thận hầu hạ, dùng hết biện pháp bắt con tỏ tình uống nhiều thuốc bổ và, khiến Cư Nguyệt bực bội, hận không thể một cước đá y khỏi mã xa.

Hơn ba tháng mới trở lại phủ đệ của Khang Kiện ở Bình Châu, vào cửa, chúng hạ nhân sớm biết được tin tức, ở trong sân xếp hàng nghênh đón. Cư Nguyệt nhìn thấy bên ngoài một hàng hai mươi mấy nha đầu ăn mặc lòe loẹt, ánh mắt liền hưng phấn, một tay chống càn xe định nhảy xuống, suýt nữa khiến Khang Kiện bị hù chết, vội ôm lấy cổ hẳn, cẩn thận thả xuống, quở trách: “Hiện giờ thế nào, còn không biết nặng nhẹ như vậy.”

Cư Nguyệt căn bản không để ý đến y, hiện tại hẳn đang mang thai, Khang Kiện đối với hẳn càng ngày càng cẩn thận.

Mấy ngày nay hần bắt đầu nôn ọe nên lấy lý do này cự tuyệt thuốc bổ, kiếm cái củ ăn, Khang Kiện không đồng ý còn bắt hần uống canh tổ yến, canh cá, thật sự là một đại ác nhân a. Nhưng hiện tại Khang Kiện cũng không dám quở trách hần, thật sự là, chỉ dám lẩm nhẩm mắng thầm, con thỏ tinh Cự Nguyệt liền quát mắng: “Tướng công, người đang mắng ta sao?”

“Không, không có, ta làm sao dám, không đúng, sao ta có thể mắng bảo bối Cự Nguyệt của ta được?” Mặt Khang Kiện cười, trong lòng lại rơi lệ: làm cha của hài tử không dễ dàng, làm tướng công của yêu tinh sắp sinh hài tử càng không dễ dàng a.

Nguyệt Loan từ phía sau đi đến, phân phó nha hoàn trước mặt, hôm nay nàng mặc y phục màu đỏ thắm, búi tóc tinh tế trên đầu cắm hai lông phượng vĩ, càng tôn thêm khuôn mặt trắng nõn, mắt như nước hồ thu, môi hồng răng trắng, khiến người vừa nhìn đã si mê.

Cả hai mắt Cự Nguyệt đều mở to, nước miếng bắt giắc chảy ra, Khang Kiện thấy vậy, nhân cơ hội nói: “Cự Nguyệt a, người xem xem, bọn nha hoàn trong phủ ta đều ở đây, người cảm thấy ai xinh đẹp nhất?” Cự Nguyệt còn chưa lấy lại tinh thần, si ngốc nói: “Còn hỏi làm gì? Đương nhiên là Nguyệt Loan tỷ tỷ, Nguyệt Loan tỷ tỷ đừng nói là người xinh đẹp nhất phủ, dù cả thành Bình Châu, nàng cũng là hoa thơm cỏ lạ tươi đẹp.

Khang Kiện cười giống như một con chuột vừa trộm được gạo: “Cự Nguyệt, người đã nói nha, Nguyệt Loan là nha hoàn xinh đẹp nhất phủ.” Y hướng về đám hạ nhân, lớn tiếng nói: “Các người đều nghe thấy phải không? Cần phải làm chứng cho ta a.” Lời vừa dứt, Cự Nguyệt liền giận kêu lên: “Cái gì cần người làm chứng, chẳng lẽ lời ta không có giá trị sao? Nguyệt Loan tỷ tỷ là nha hoàn xinh đẹp nhất phủ, Khang Kiện, người không có cùng ý kiến sao?”

“Không có, không có.” Khang Kiện liên tục xua tay: “Chẳng qua là, Cự Nguyệt bảo bối a, một khi đã như vậy, ta liền đem Nguyệt Loan tặng cho người, ta không còn nợ người điều kiện gì, đúng không?” Nói xong y đắc ý nở nụ cười, trái lại Cự Nguyệt không thể đắc ý như vậy, lúc này hần mới ý thức được mình bắt tri bắt giác đã bị gài bẫy, vô cùng tức giận, mọi người đều chứng kiến, hần đâu còn đường đối ý.

Còn không chờ hần nói, Nguyệt Loan đã đến trước mặt hần, ánh mắt cười mị mị, che miệng nói: “Thật không? Dem ta cho Tiểu Nguyệt Nguyệt, tốt tốt, ai nha Tiểu Nguyệt Nguyệt, tỷ tỷ không biết, hóa ra người thích tỷ tỷ a, sao dọc đường lại trốn tránh tỷ tỷ, đến đến đến, tỷ tỷ đỡ người về phòng.” Nàng nói xong, tay giống như bạch tuộc tám chân vươn lên, khiến Cự Nguyệt sợ tới mức kêu to, cơ hồ muốn khóc, liều mạng nói: “Ta, ta từ bỏ, Khang Kiện, ta không cần nha hoàn tỷ tỷ xinh đẹp nhất phủ, giống Tiểu Mạc tỷ tỷ là được,....”

Sắc mặt Khang Kiện đen xuống, đến lúc này con muốn chọn nha hoàn bình thường, y hừ một tiếng, thu hồi tay, nói với Nguyệt Loan: “Cự Nguyệt giao cho người, giúp đỡ hần thật tốt, ngàn vạn lần đừng để hần ngã.” Nói xong, hướng hạ nhân: “Các người theo ta đến thư phòng, ta có chuyện cần công bố.”

Thẳng đến khi đã đi rất xa, còn nghe tiếng Cự Nguyệt khóc kêu: “Ô ô ô, Khang Kiện, ta sai rồi, ai ta cũng không cần, ta không cần các nha hoàn tỷ tỷ có được không? Xinh đẹp bình thường cũng không cần mà? Ô ô ô.....”

Đi vào thư phòng, Khang Kiện liếc mắt nhìn hạ nhân tâm phúc một cái, dùng ngữ điệu bình tĩnh nói cho mọi người thân thể của Cự Nguyệt, cùng với việc giờ hần cũng là chủ nhân của Khang phủ.

Rốt cuộc, tâm phúc dưới tay hần, chỉ bàn tán một chút, sau đó mọi người bình tĩnh tiếp nhận sự thực.

Con thỏ tinh Cự Nguyệt giờ đây lâm vào tình cảnh bi thảm, bụng hần dần dần lớn, nghĩ muốn khôi phục nguyên hình cũng không còn cơ hội, bởi vì sau khi khôi phục nguyên hình, hần luôn nhảy mà đi, nhưng động tác này cực kì nguy hiểm nên bị Khang Kiện và Nguyệt Loan nghiêm cấm. Cuối cùng hần nhàm chán đến phát điên, hần đường đường là con thỏ tinh tôn nghiêm lại phải đi theo Nguyệt Loan học thêu, đương nhiên, đây không phải chủ ý ngu ngốc của hần, hần tuyệt đối là bị bức bách, bị bắt đi a.

Gió nhẹ phơ phất, vì đầu thu nên tiết trời nóng bức có thêm một chút mát mẻ, hiếm khi thời tiết tốt, Cự Nguyệt liền đem một bộ nữ hồng và một số đồ vật này nọ ra, ngồi trong viện thêu. Tiểu nha hoàn Tiểu Mạc làm xong công việc, liền đi tới trước mặt nhìn hần thêu, cười hì hì nói: “Cự Nguyệt, thật không ngờ người sẽ làm việc này, lúc trước chính người nói một đại nam nhân tuyệt đối không thể thêu thùa.” Kỳ thật

Khang Kiện muốn thành hôn với Cự Nguyệt, nàng nên đổi giọng gọi phu nhân mới đúng, nhưng Cự Nguyệt không quen, nên người trong phủ đều gọi hần là Cự Nguyệt.

Cự Nguyệt liếc mắt nhìn Tiểu Mặc một cái, hần thích nhất là nha hoàn ôn nhu xinh đẹp, nhìn xung quanh xem xét, phát giác một người cũng không có, vội vàng đứng dậy ôm lấy Tiểu Mặc cọ cọ vài cái nơi ngực, cuối cùng mới thỏa mãn ngồi xuống, sầm mi cầm kim thêu nói: “Tiểu Mặc tỷ tỷ, người cũng đồng ý quan điểm của ta phải không? Đúng, một nam nhân sao có thể làm việc này, tổn hại uy nghiêm của con thỏ tinh như ta, ô ô ô, nếu không phải Nguyệt Loan tỷ tỷ bức bách ta, đánh chết ta cũng không làm việc này, Tiểu Mặc tỷ tỷ, người thực đồng tình với ta đúng không?” Ánh mắt hần sáng long lanh, đầy chờ mong nhìn về phía Tiểu Mặc, ngóng trông nàng gật đầu. Tiểu Mặc che miệng cười: “Sẽ không a, Cự Nguyệt, ta cảm thấy người như vậy tốt lắm, sắp làm mẫu thân hần rất hạnh phúc, may quần áo cho cục cưng là một cảm giác phi thường ngọt ngào, đợi nó sinh ra có thể mặc quần áo chính mình làm là một cảm giác đặc biệt tốt đẹp.” Khẩu khí của tiểu nha hoàn đầy hâm mộ, lại mang theo một tia phiến muộn.

Cự Nguyệt trở mình xem thường: “Hạnh phúc? Vì sao ta không biết chứ?” Hần chỉ chỉ bụng mình: “Vây nhỏ này hần là di truyền tính hiếu động của con thỏ, nó mới bốn tháng đã bắt đầu hoạt động, ta đã bị nó đá hơn một ngàn lần, ô ô ô, làm sao hạnh phúc...” Hần chưa nói xong liền “ôi” một tiếng, đau đến loan hạ thắt lưng, một lát lại đứng lên chỉ vào bụng mình mắng: “Làm sao vậy? Nói người không được sao? Người đá ta, đây là sự thật. ta trúng nhiều đá như vậy có trừng phạt người đâu, người thật không biết nghe lời, có tật xấu không cho ta quản giáo....” Nói còn chưa dứt lời liền kêu đau một tiếng.

Tiểu Mặc bỗng nhiên hưng phấn mà nói: “Thấy được, thấy được, Cự Nguyệt, ta thấy tiểu tử kia đá người, a a a a, nó rất có khí lực a, a a a a, thật đáng yêu, bụng người tròn tròn như vậy, khẳng định nó cũng tròn tròn, nếu là nhỏ, hần không có khí lực như vậy, a a a a, thật sự hảo đáng yêu a, tiểu quái quái, lại đá một cái cho a di nhìn xem.”

“Không, không phải như vậy đâu Tiểu Mặc tỷ tỷ. Người đừng hưng phấn như vậy?” Con thỏ tinh không dám tin nhìn Tiểu Mặc đang hưng phấn điên cuồng, nữ nhân này không còn bộ dáng ôn nhu, trong nháy mắt, hần thật muốn khóc: “Tiểu Mặc tỷ tỷ, người lại cổ vũ nó như vậy, nó đá rất đau, ô ô ô, vật nhỏ chết tiệt, ta thật muốn đánh người vài cái.” Nói thế, nhưng hần lại dùng tay vuốt ve cái bụng, không có ý muốn đánh tiểu tử nghịch ngợm kia.

“Ân, đúng vậy Cự Nguyệt, ta phải dốc hết toàn lực cố gắng, tương lai có thể sinh cục cưng, ba năm a, chỉ cần nhịn ba năm nữa là có thể.” Tiểu Mặc hưng phấn gật đầu, lời này khiến thỏ tinh khó hiểu: “Tiểu Mặc tỷ tỷ, sao người lại nói vậy? Các người là nữ nhân, sinh hài tử rất dễ dàng a, chỉ cần tìm một nam nhân mà gả là có thể, ân, ba năm, a a a a, Tiểu Mặc tỷ tỷ, người định ba năm sau thành hôn phải không? Không cần, ta luyến tiếc người a.” Cự Nguyệt hào hứng đứng lên, đã thấy Tiểu Mặc lắc đầu cười cười: “Không giống như người nghĩ đâu, Cự Nguyệt, đến ngày thành công, ta sẽ nói cho người.” Nàng nói xong lại cúi xuống bụng Cự Nguyệt nghe trong chốc lát, mới thỏa mãn li khai.

Tối chạng vạng, Khang Kiện ra ngoài đầm sinh ý đã trở lại, bởi vì hiện giờ cắt xén rau dưa, lại bắt con thỏ tinh thêu nữ hồng, cho nên Cự Nguyệt nhất định rất bất mãn, y âm thầm nghĩ, biết đâu đến một ngày, bất mãn đạt tới đỉnh điểm, y sẽ bị đánh bị mắng, nên mấy ngày nay trong lòng đều run sợ, ai ngờ hôm nay hồi phủ, lại thấy bảo bối cao lừng, quả thật cơ hội hiếm có a.

Vì vậy Khang Kiện vội vàng chạy đến trước bàn Cự Nguyệt ngồi, nhìn thấy hai bộ y phục liền tròn mắt: “Nga, Cự Nguyệt, hai bộ y phục này đều là người làm sao?” Y chân chờ hỏi, sau đó nghe Cự Nguyệt đắc ý trả lời: “Đúng vậy, Khang Kiện, ta thực có tài đúng không? Người xem, ta mới học có vài ngày, ta thật thông minh a.”

“Ân, Cự Nguyệt, người cảm thấy cục cưng chúng ta sinh ra sẽ có một cánh tay dài, một cánh tay ngắn sao?” Khang Kiện chân chờ hỏi, có phải Cự Nguyệt là yêu tinh nên hần biết trước bộ dáng của hài nhi, nếu không, tại sao hần làm ra y phục quái dị như vậy.

“Đương nhiên không phải a, Khang Kiện, sao người lại nói vậy, cục cưng của chúng ta rất bình thường.” Cự Nguyệt phẫn nộ nhìn Khang Kiện, sau đó hần thấy đối phương phi thường vô tội chỉ vào hai bộ y phục kia, cúi đầu mới thấy mình làm tay dài tay ngắn không đồng nhất, rõ ràng sai sót.

Mặt Cự Nguyệt đỏ lên: “Cái này, lần đầu tiên ta làm, không thuần thực cũng là đương nhiên.” Hần luống

cường tay chân thu hồi, sau đó lại thấy Khang Kiện chỉ vào cái quần kia nói: “Này, cục cưng nhà chúng ta có bốn chân sao? Người nói sẽ sinh ra cục cưng hình người, đâu phải con thỏ?”

“A, lúc ta làm đang nghĩ tới nguyên hình.” Cự Nguyệt sợ hãi kêu một tiếng, không nói gì nhìn cái quần bốn ống: “Khang Kiện thôi, sao người chọn thời điểm này nói? Lần đầu tiên ta làm, sai sót là đương nhiên, người có ý gì? Xem thường con thỏ chúng ta sao? Có phải người cảm thấy con người các người vĩ đại, cảm thấy con người.....” Thẹn quá, con thỏ bắt đầu rống to.

“Ách, không phải không phải, kỳ thật Cự Nguyệt làm phi thường tốt, thật, ta nói thật, người xem xem, hai đóa hoa nhỏ này theo phi thường đẹp, ân, kỳ quái, đóa hoa này có chút không được tự nhiên a.” Khang Kiện cẩn thận nghiên cứu hai đóa hoa theo ở quần, lại nghe Cự Nguyệt tức giận nói: “Hoa cái gì mà hoa, đó là hai con thỏ, con thỏ, ta theo bộ dáng của ta và cục cưng, Khang Kiện chết tiệt, người lập tức rút ra ngoài cho ta, ô ô ô, người đã kích ta, ta tốn mấy đêm mới làm được, dễ dàng lắm sao? Người cứ như vậy đã kích ta.”

“Không phải, không phải.” Khang Kiện liều mạng trấn an Cự Nguyệt, nghĩ thầm, rất khó khăn bảo bối mới quyết tâm làm một việc, nhất định phải cố vũ, cố vũ. Y nhìn mọi nơi, bỗng nhiên phát hiện trên bàn còn có một có một tay áo, y vội vàng rút ra, vừa thấy, là một bộ y phục xinh đẹp, kiểu dáng phi thường đẹp, y vội vàng kinh hỉ nói: “Không có a, Cự Nguyệt, người nhìn xem, cái này làm tốt lắm thôi, ai nói bảo bối của ta không làm được, bảo bối của ta là khéo tay nhất, ân, cái quần này để phỏ may bên ngoài nhìn thấy, cũng hồ thẹn mình làm không bằng.” Y hết sức khoa trương ca ngợi, tiếp theo liền nghe thanh âm xót xa của Cự Nguyệt: “Tìm chỗ chết đi, đồ hồ đần, đó là Nguyệt Loan tỷ tỷ làm.”

Thảm! Càng nói càng sai!

Khang Kiện nghe Cự Nguyệt nói liền nghĩ không xong, nhưng có thể trách y sao? Đều ở trên bàn, y đâu biết là Nguyệt Loan làm, nhìn về phía Cự Nguyệt cười cười, thấy hắc nằm ngã trên giường, sau một lúc lâu cũng không nói lời nào.

Xem ra lòng tự trọng của bảo bối bị mình phá hỏng, Khang Kiện áy náy đến bên giường, thấy Cự Nguyệt hở ra bụng lớn, nhìn không được ngây ngô cười, áp sát tai nghe, tiếng thai nhi đập rõ ràng truyền đến, khiến y càng vui sướng, khoe miệng giãn ra hơn nữa, nhưng ngẩng đầu lên thấy lão bà vẫn vô tình, y lại đau lòng không thôi.

“Cự Nguyệt, người cũng nói lần đầu tiên người làm, sai là chuyện thường.” Khang Kiện nhẹ nhàng an ủi, vuốt ve cái bụng Cự Nguyệt, lại nghe hắc rầu rĩ nói: “Không phải, Khang Kiện, mấy ngày hôm nay ta cảm thấy rất kỳ quái, luôn có cảm giác lo sợ, phải làm sao bây giờ? Ta cảm thấy sẽ có việc xảy ra, hiện giờ ta đang mang thai nên pháp lực giảm đi, ta rất sợ sẽ có người gây bất lợi, đối với ta thì không sao, nhưng ta sợ nguy hại đến cục cưng, ta thực sự cảm thấy hoảng sợ, Khang Kiện.” Cự Nguyệt ngẩng đầu lên, một đôi mắt to bất lực nhìn về phía Khang Kiện.

Khang Kiện chưa bao giờ thấy bộ dáng yếu đuối của bảo bối, nhưng y vẫn biết Cự Nguyệt lần đầu mang bầu nên trong lòng bất an, làm sao có người dám nguy hại đến hài tử, trừ phi không muốn sống nữa, ai chẳng biết Khang Kiện y gia hảo với hoàng thượng, và quốc sư, y không tin có người không sợ chết, dám động thủ trên đầu thái tử.

10. Chương 10

Cự Nguyệt đã mang thai tám tháng, hắc phát hiện ra mấy tháng nay mình không gặp chuyện gì cực kỳ bi thảm, nói tóm lại là hạnh phúc. Hiện giờ hắc bị ép phải uống rất nhiều thuốc bổ, hơn nữa tiểu tử trong bụng ngày càng hiếu động, mình là nương của nó, mỗi ngày vì nó chịu không ít thống khổ, đổi lại còn bị tiểu gia hỏa này dùng bụng mình như bao cát luyện quyền cước, mỗi khi nghĩ đến đây, Cự Nguyệt hận không thể nhanh chóng sinh vật nhỏ này ra mà hung hăng đánh mông.

Bi thảm nhất cũng chỉ là, bên người hắc ôn thần từ một biến thành hai, Bích Thục tỷ tỷ mà hắc đã lỡ quên mất, không biết tại sao tìm đến tận cửa, sau đó cùng Nguyệt Loan tỷ tỷ đánh một trận, hai người lại trở thành hảo tỷ muội, ô ô ô, uống phỉ lúc đó hắc cầu nguyện cho các nàng lưỡng bại câu thương, để hắc có thể ra ngoài hít thở không khí.

Hiện tại loài người đều gan dạ thế ư? Vì sao Bích Thước tỷ tỷ biết hẳn là thổ tinh lại không rời đi, mà còn công khai trụ trong phủ. Cự Nguyệt ngồi thở dài, nhìn hai tuyệt mỹ nữ tử có bộ ngực cao ngất đang cười, nước miếng của hẳn tuôn ào ào, lại chỉ dám nuốt vào bụng, ô ô ô, hẳn căn bản không dám bỏ nhào vào ngực hai nữ nhân khổng lồ kia mà cọ cọ, ô ô ô, vì sao Tiểu Mặc tỷ tỷ đáng yêu còn chưa đến a.

“Đúng rồi Nguyệt Loan, vừa nãy ta xuất môn thấy hai đạo sĩ lăm lét đi quanh, mãi không chịu trở về, có phải cường đạo hay không?” Bích Thước vừa xâu sợi tơ vào lỗ kim vừa nói, lại nghe Nguyệt Loan cười nhạo một tiếng: “Ai không muốn sống nữa mới đến phủ chúng ta mà trộm, lão nương đánh hẳn rằng rơi đầy đất.” Nguyệt Loan nói lời này cũng không phải ngoa, vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, công phu trên người nàng cũng không phải tồi.

“Gần đây Khang Kiện rất bận rộn hử.” Bích Thước nghe Nguyệt Loan nói thế, liền yên lòng, lại nhàn thoai về Khang Kiện, quả nhiên nghe Nguyệt Loan cười nói: “Đúng vậy, gia muốn đem sinh ý và một số hiệp ước giao lại, Cự Nguyệt sắp sinh, đến lúc đó y chuyên tâm ở nhà bồi Cự Nguyệt.” Nói xong nàng ngẩng đầu nhìn Cự Nguyệt đang uống trà cách đó không xa, liếc mắt một cái, Cự Nguyệt sợ tới mức vội vàng dời mắt khỏi bộ ngực xinh đẹp kia, ô ô ô, sao Tiểu Mặc tỷ tỷ còn chưa tới a.

“Ta đoán đúng mà, tự dưng vội vàng như vậy, ngay cả ta ở đây ăn không trả tiền cũng không để ý.” Bích Thước khanh khách cười, tiếng cười còn chưa dứt, liền phát hiện sắc trời bỗng nhiên tối sầm, chỉ thấy một khối mây đen cực đại che lấp khoảng không của Khang phủ, mà bầu trời bên ngoài vẫn trong xanh, trực giác nói cho nàng biết, chuyện không tốt, vừa mới đứng dậy, liền nghe Cự Nguyệt hét thảm một tiếng, bỗng nhiên co rút, té trên mặt đất.

“Nguyệt Loan, Cự Nguyệt sao vậy?” Bích Thước sợ tới mức thanh âm lạc đi, liền mạng bỏ nhào vào trước người Cự Nguyệt, dìu hẳn ngồi xuống, mặt Cự Nguyệt trắng bệch dọa người, trên trán là một khối huyết, nghe hẳn dùng hết toàn lực nói: “Có... Có người pháp lực cao cường... Đến... Ta... Không động dậy được...” Huyết trên trán dọc theo hai má chảy xuống.

Bích Thước sợ tới mức hồn vía lên mây, vội giúp hẳn lau khô, nàng thấy biểu tình thống khổ của Cự Nguyệt, nhất thời không biết làm thế nào, chỉ biết luống cuống tay chân giúp hẳn mát xa tứ chi, hồ ngôn loạn ngữ an ủi, kỳ thật không biết mình đang nói cái gì.

“Đó là một con thổ yêu ngàn năm, cô nương còn không mau thoái lui, để chúng ta hàng yêu.” Trong viện bỗng vang lên một thanh âm âm trầm, Bích Thước ngẩng đầu nhìn lại, Nguyệt Loan đã chắn trước bọn họ, xuyên qua thân hình thon thả của nàng, nhìn thấy hai đạo sĩ nàng gặp lúc xuất môn.

“Người, nữ nhân không biết sống chết, còn không mau thoái lui, không được cản chúng ta hàng yêu trừ ma.” Lão đạo sĩ bên cạnh tức giận, nhảy ra mắng, chưa kịp mắng xong đã bị Nguyệt Loan phun một ngụm nước miếng lên mặt, ra tư thế giống đàn bà chanh chua mắng to: “Phi, đây là chuyện của gia nhà chúng ta, cần mấy người lỗ mũi trâu các người quản sao? Đóng cửa tự mình luyện đan đi, đừng chạy tới đây mà mắng, người cho người là ai? Pháp Hải hử? Pháp Hải còn bị người đời sau mắng, thừa dịp lão nương đang tâm tình hảo, không mau cút đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Hỏa Lâm, nội đan của yêu tinh kia quan trọng hơn, không cần quan tâm nữ tử này.” Khóe miệng lão đạo sĩ nở một nụ cười tàn khốc, phất trần vút lên, Nguyệt Loan giống như bị đánh một đòn nghiêm trọng, ngã xuống đất, lại nghe lão đạo cười lạnh nói: “Chỉ một nô tì cũng dám kêu gào trước mặt ta, chủ tử người có năng lực làm khó dễ ta sao, nếu không kiêng kị y có giao tình với Quan Sơn, ngay cả y cũng trừ bỏ, đồ phải hậu hoạn về sau.” Nói xong liền khom người bước qua, tên đệ tử kêu Hỏa Lâm đã tới trước người Cự Nguyệt, cúi người xuống đưa năm ngón tay chộp lấy, muốn phá bụng Cự Nguyệt.

“Các người là hai ma đầu, yêu quái.” Lúc này Bích Thước đã biết hai người kia không phải người lương thiện, ngay cả Nguyệt Loan võ công cao cường cũng không đấu lại, mình càng không có biện pháp ngăn cản họ, dưới tình thế cấp bách, bỗng nhiên bắt lấy tay trái đạo sĩ kia, cắn xuống.

“A.....” Hỏa Lâm kêu thảm thiết một tiếng, tay phải chưởng vào Bích Thước, đem nàng đánh xa, oán giận nói: “Đàn bá thổ, dám cắn ta.” Sau đó hắc hắc cười *** đàng: “Sư phó, để hai con đàn bà này cho đệ tử mang đi, tìm một chỗ hảo hảo thả âm bổ dương.” Vừa nói vừa hướng Cự Nguyệt. phần hận: “Hừ, người không cần xem, thu nội đan của người, ăn thai nhi do máu huyết ngưng tụ thành trong bụng người, khiến người hình thần tiêu diệt, hắc hắc, đến lúc đó người mới biết được sự lợi hại của ta.” Cự Nguyệt tràn đầy

phần nỡ, lại hận mình bất hạnh trùng ám toán không thể cử động, hắn nghe tên Hỏa Lâm kia nói ra những ngôn từ hạ lưu, trong lòng vừa lo lắng vừa sôi ruột, cũng không có cách gì, hai gã đạo sĩ này pháp lực thật sự cao cường, dù Khang Kiện trở về, cũng không phải đối thủ của bọn họ, y cũng chỉ là người thường.

Vì sao? Nhớ tới tiểu tử đáng yêu trong bụng, nó còn không biết mình và mẫu thân sẽ gặp tai ương, Cự Nguyệt liền cảm thấy tim như bị dao cắt, vì sao ông trời lại tàn nhẫn như thế, cục cưng vẫn chưa được ngắm nhìn nơi phồn hoa cẩm tú, mắt thấy ưng trảo quơ trước ngực, ngay sau đó sẽ lấy trái tim và nội đan của hắn ra, nước mắt hắn bỗng chốc chảy xuống.

Bỗng nghe “phanh” một tiếng, móng vuốt chạm vào vạt áo Cự Nguyệt biến thành một đoàn hỏa cầu, tên Hỏa Lâm kia phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, không ngừng dập lửa, nhưng lửa kia chẳng những không yếu bớt, ngược lại càng thêm lớn, đã đốt tới cánh tay hắn.

“Huyền Thiên Chân Hỏa?” Lão đạo sĩ sợ hãi kêu một tiếng, thế nhưng không cứu đệ tử của mình, xoay người bay lên không trung, tựa hồ muốn chạy trốn, lại nghe một tiếng rống giận phía dưới: “Yêu đạo ngoan độc như ngươi, không biết hại bao nhiêu người, ta há có thể lưu ngươi.” Theo lời nói, một quả cầu bay lên không trung, yêu đạo kia không thể chạy kịp tốc độ của hỏa cầu, kêu thảm thiết một tiếng, ngã xuống mặt đất, cùng đệ tử gã một chỗ, chỉ chốc lát sau liền biến thành hai khối cháy xém.

Cự Nguyệt không dám tin nhìn nữ tử xinh đẹp che chắn trước mặt hắn: “Tiểu Mạc... Tiểu Mạc tỷ tỷ...” Hắn nằm mơ cũng không ngờ có người đến cứu mình, lại càng không ngờ người cứu mình là nữ tử ôn nhu xinh đẹp, thậm chí hay thẹn thùng, nha hoàn Tiểu Mạc.

Tiểu Mạc phục hồi tinh thần, vội vàng chạy lại đỡ Cự Nguyệt: “Cự Nguyệt, Cự Nguyệt, ngươi thế nào? Hai yêu đạo kia có xúc phạm ngươi không?” Nàng vừa nói vừa thoáng nâng tay, ngay sau đó, Bích Thước và Nguyệt Loan tỉnh lại, hai người kêu thảm thiết một tiếng: “Cự Nguyệt...” Thấy Cự Nguyệt không tổn hao gì đang được Tiểu Mạc đỡ dậy thì ngây ngẩn cả người.

“Ta vốn là thiên âm nữ tử, ở sư môn tu luyện Huyền Thiên Chân Hỏa, nhưng âm dương tương khắc, liền mất đi khả năng sinh hài tử.” Trở lại phòng, Tiểu Mạc giải thích với Cự Nguyệt, Bích Thước và Nguyệt Loan, nói rõ thân thế của mình: “Ta vốn không để ý, tu tiên phải thanh tâm quả dục, nhưng một lần xuống núi ta vô tình thấy được hài tử mới hai tuổi, nó... Nó phần nộn, nha nha học nói, thật là đáng yêu, sau khi gặp nó, ta cảm thấy mọi kiên trì của ta đều không đáng, ta đột nhiên muốn có một cục cưng, ta trở về nói với các nàng sư phó, các nàng đều cho rằng ta điên rồi, nhưng ta chưa từ bỏ ý định, sau đó ta tìm ra được một phương pháp. Tuy Huyền Thiên Chân Hỏa lợi hại vô cùng, nhưng phải ngày đêm tu luyện, nếu không sẽ dừng không tiến, mà quan trọng nhất là, trong vòng mười lăm năm sau khi tu luyện không sử dụng nó, Huyền Thiên Chân Hỏa trong cơ thể sẽ hoàn toàn biến mất, vì thế ta đến nhân gian, giấu thân phận, ta chỉ muốn hài tử, muốn gả cho một nam nhân, phế bỏ tất cả biến thành người thường, chỉ cần có thể cho ta một cục cưng, tính toán tới hôm nay, chỉ kém hai tháng nữa là đủ mười lăm năm.”

“A.” Bích Thước la hoảng lên: “Vậy ngươi thất bại trong gang tấc ư? Còn phải đợi mười lăm năm nữa? Thật là dài đằng đằng a.”

Tiểu Mạc cười khổ nói: “Vô ích, phương pháp này chỉ có một lần cơ hội, hôm nay ta sử dụng lại Huyền Thiên Chân Hỏa, nó liền đặt mầm mống trong cơ thể ta.” Nàng thấy Cự Nguyệt nổi lên tự trách và xấu hổ, vội vàng nói: “Cự Nguyệt, ngươi không phải áy náy, đây là ta tự mình lựa chọn, ta không nhẫn tâm thấy hài tử sắp xuất thế bị thương tổn, nó là cục cưng đáng yêu, cũng là ý trời, nếu yêu đạo kia tới muộn hai tháng, thì ngay cả ta cũng không có cách. Bọn họ thật độc ác, ăn thai nhi, thu nội đan, chết còn chưa hết tội.” Nàng vừa nói vừa vuốt ve cái bụng Cự Nguyệt: “Tiểu bảo bảo a, tuy a đi không bao giờ sinh được hài tử của mình nữa, nhưng có ngươi cũng thế a, ngươi ngàn vạn lần đừng học mẫu thân ngươi, thấy mỹ nữ tỷ tỷ liền không kìm nổi nha.”

Cự Nguyệt mới nói một câu: “Ta như vậy thì sao? Thích ngắm nhưng tâm không có...” Bỗng nhiên cảm giác một dòng chất lỏng trên đùi chảy ra, lại thấy áo bào trắng nhiễm đỏ, hắn ngạc nhiên nhìn về phía Tiểu Mạc: “Sao... lại chảy máu? Hai yêu đạo kia còn chưa động thủ mà.”

“A a a, nhất định là té ngã động thai khí, hài tử phải sinh.” Bích Thước từng xem cô nương ở kỹ viện sinh sản, vội vàng kêu lên, ba người nhất thời náo loạn, Tiểu Mạc chạy ra phủ tìm bà mụ có kinh nghiệm, Cự

Nguyệt sợ tới sắc mặt đều trắng, liên tiếp thì thào: “Cục cưng... Cục cưng, nó có việc gì hay không, phải sinh sớm, có xảy ra việc gì hay không?”

Nguyệt Loan và Bích Thước an ủi hẳn: “Người yên tâm, cục cưng không sao, rất nhiều người hạ sinh hài tử khi chưa đủ tháng, đều tốt cả.” Bích Thước lấy thân làm ví dụ, vỗ vỗ ngực nói: “Nhìn xem nhìn xem, ta tám tháng được sinh hạ, hiện tại cũng rất tốt, không cần lo lắng, nhất định tốt lắm.”

Phút chốc, bà mẹ đã đến, được người có kinh nghiệm chỉ đạo, tất cả bình tĩnh lại, sai hạ nhân chuẩn bị nước ấm, bạch bố, nơi này chỉ lưu Tiểu Mạc giúp đỡ, còn lại đều đuổi ra ngoài.

Bích Thước và Nguyệt Loan tuy là nữ tử, nhưng tính tình lại tùy tiện, đành cùng gia đình lo lắng chờ đợi, tai nghe Cự Nguyệt kêu kinh thiên động địa trong phòng, tìm hai người giống như nhảy ra ngoài, không biết bao lâu sau, Nguyệt Loan thật sự nhẫn không được, ngó vào cửa sổ hô: “Bà mẹ, sao Cự Nguyệt kêu lớn như vậy, có chuyện gì hay không?”

Mới nói xong liền nghe bà mẹ cười mắng: “Nha đầu biết cái gì, Cự Nguyệt kêu càng lớn thì càng nhiều khí lực a, mới chút thời gian đã nhin không được, có người sinh hài tử phải ba bốn canh giờ, có người khó sinh còn lâu hơn.”

Nghe bà mẹ nói vậy, Nguyệt Loan mới thoáng yên lòng, bỗng nhiên Cự Nguyệt lại kêu, hai người không khỏi lo lắng, qua một lúc lâu, lại không nghe thanh âm gì, Bích Thước không khỏi hỏi: “Mẹ mẹ, sao Cự Nguyệt không kêu? Có việc gì hay không?”

“Hắn hét mệt tự nhiên sẽ không kêu, kêu cũng hỏi, không kêu cũng hỏi, các người a, tương lai rồi cũng có lúc này.” Bà mẹ không kiên nhẫn nói. Nguyệt Loan, Bích Thước đều xấu hổ cúi đầu, chợt nghe sau đám người một thanh âm trầm ổn vang lên: “Các người không đi làm việc, đều ở đây làm gì?” Hóa ra Khang Kiện đã trở lại.

Bích Thước và Nguyệt Loan nhìn qua, lúc này mới nhớ mình đã quên mất chuyện phi thường quan trọng, các nàng không phải người đi thông báo cho Khang Kiện, tướng công lại là người cuối cùng biết tin tức lão bà của mình phải sinh, Nguyệt Loan rùng mình một cái, có thể tưởng tượng về sau chỉ sợ mình sẽ không sống khá giả.

“Gia, Cự Nguyệt phải sinh, người không biết sao?” Một người hầu ngạc nhiên hỏi.

Nam nhân sững sờ, phỏng chừng đang khiếp sợ vô cùng, bỗng nhiên Cự Nguyệt lại lớn tiếng kêu đau, nam nhân mới phản ứng, một phen đẩy bọn hạ nhân, chạy vội tới, gấp đến độ nắm song cửa sổ, đau lòng hô to: “Cự Nguyệt, ta ở đây, bảo bối, người không sao chứ? A, Cự Nguyệt, người kiên trì kiên trì, người... người không sao.”

“Ta đau chết rồi, ô ô ô.” Con thỏ tinh vừa nghe tướng công mình đã trở lại, nhất thời tỉnh táo, khóc đến đất rung núi chuyển: “Khang Kiện chết tiệt, ta kêu đến như vậy, chẳng lẽ không có việc gì sao?”

Khang Kiện thở phào nhẹ nhõm, còn kêu lớn tiếng đến thế, khí lực vẫn dư thừa, bỗng nhiên nghe bà mẹ nói: “Cự Nguyệt, dùng sức, lại dùng sức, ta đã thấy đầu đứa nhỏ.” Y lại thấp thỏm, liếc mắt nhìn vào cửa sổ, tuy không nhìn thấy cái gì, nhưng cũng có chút an ủi: “Bà mẹ, đứa nhỏ sinh ra đến đâu rồi?”

Đối với câu hỏi vô nghĩa này, bà mẹ chọn thái độ hồ hững, chỉ liên tiếp giúp Cự Nguyệt dùng sức, Cự Nguyệt khóc kêu lên: “Ta đã dùng sức a, vì sao cục cưng còn chưa ra? Ô ô ô. Cục cưng, thế giới bên ngoài so với bụng của nương người đẹp hơn, người nhanh xuất hiện đi, không cần sợ hãi, cha người ở bên ngoài, ô ô ô, người nhanh xuất hiện đi cục cưng.”

Mọi người nghe vậy, hoàn toàn đầu hàng, che miệng cười trộm, bỗng nhiên tiếng khóc vang dội truyền đến, tất cả mọi người ngẩng đầu, sau một lúc mới hô to: “A, sinh rồi, Cự Nguyệt sinh rồi.” Tiếng cười nói vang dội, Tiểu Mạc mở cửa ra, Khang Kiện liền xông vào, sau đó là Nguyệt Loan và Bích Thước.

Tiểu Mạc ôm tiểu bảo bảo, nhiều nếp nhăn, làn da hồng hồng, hai mắt mở to, trong veo như nước, thập phần đáng yêu, nàng nhìn Khang Kiện cười nói: “Gia đi động viên Cự Nguyệt a, hẳn nửa ngày vất vả, ta và bà mẹ tắm rửa cho cục cưng, rồi ôm lại đây cho các người xem.” Nói xong liền vui vẻ ôm hài tử đi, Bích Thước nhìn thoáng qua một chút, chọn đi theo Tiểu Mạc.

Cư Nguyệt toàn thân vô lực nắm tay Khang Kiện: “Tiểu tử kia, ta bị hấn gây sức ép muốn chết, cuối cùng cũng sinh ra.” Nói xong câu, liền nghiêng đầu, nhắm mắt, nhất thời Khang Kiện sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng tìm hơi thở của hấn, lại bị Cư Nguyệt khoát tay: “Yên tâm, ta không chết, chỉ quá mệt mỏi, ta muốn ngủ.” Nói xong hấn chỉnh tư thế, một lúc sau tiếng ngáy nho nhỏ đã vang lên.

“Bảo bối, ngủ ngon.” Khang Kiện cúi đầu hôn chóp mũi xinh xinh, sau đó cởi giày, lên giường, nhẹ nhàng ôm hấn vào lòng, phân phó Nguyệt Loan đi tìm bà vú về cho hài tử. Tuy biết Cư Nguyệt sinh non là có nguyên nhân, nhưng hiện tại không phải là lúc tìm hiểu. Kết cục, Cư Nguyệt ngủ thẳng một mạch, đến khi mở mắt ra thì thấy Khang Kiện sớm sai người mang thuốc bổ tới, hấn nhũ mảy, hung tợn hỏi: “Cải củ của ta đâu? Rau dưa của ta đâu? Ta đã sinh rồi, sao không cho ta ăn?” Không đợi nói xong, bà mụ cười: “Cư Nguyệt, không được, sau khi sinh cơ thể rất nhược, không thể ăn đồ có tính lạnh, chờ người ở cữ xong, người muốn ăn cái gì cũng được.”

“Ở cữ? Ở cữ là gì? Ta chỉ biết yêu tinh có thể sinh hài tử, sao còn phải ở cữ, ở cữ bao lâu?” Hấn mở to mắt, tò mò hỏi, bà mụ nghe được cười nói: “Một tháng, một tháng, đương nhiên là phải đầy một tháng.” Nghe xong hấn thuận thế gục trên giường, hai chân đạp lung tung: “Khang Kiện a, ta không muốn sống, ta phải ăn rau dưa, ăn cải củ, người giết ta đi, còn những một tháng... A a a a a...”

Con thỏ tinh kêu thảm thiết ở trong phòng, nhưng ngay sau đó vang lên tiếng khóc còn lớn hơn tiếng kêu của hấn, tức khắc đoạt đi lực chú ý của mọi người. Cư Nguyệt thấy mọi người đều vọt tới chỗ Tiểu Mặc, ngay cả Khang Kiện cũng đi lên, hấn thu tiếng kêu, hết sức ủy khuất, ai thán nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi.

Nhưng thấy trong lòng Tiểu Mặc ôm tiểu bảo bảo, bất mãn đều tan biết, là hài tử mình vất vả hoài thai tám tháng, cẩn thận ôm lấy, này đôi mắt to trong veo như nước, lông mi dài, cái mũi khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn, giống Khang Kiện vài phần.

Lòng Cư Nguyệt tràn đầy sung sướng, nói với Khang Kiện: “Khang Kiện, người xem xem, cục cưng của chúng ta rất giống người a, trách không được lúc nó ở trong bụng thì giúp người khi dễ ta.” Nói xong nhìn lên, chỉ thấy Khang Kiện ngáy ngô gật đầu cười. Tựa hồ bị sự sung sướng của bọn họ cuốn hút, hài tử bỗng nhiên mở cái miệng nhỏ nhắn, khê cười lên.

“A, nó cười.” Cư Nguyệt hưng phấn: “Ngoan, cục cưng, người cười cảm tạ nương a, cảm tạ nương mấy ngày nay vì người khổ sở, hì hì, nói cho bảo bối ngoan, người trưởng thành phải giúp nương khi dễ cha người nga.”

Một câu khiến tất cả mọi người cười rộ lên, Khang Kiện cười khổ nói: “Ta bị người khi dễ còn chưa đủ, còn bảo tiểu tử kia khi dễ ta.” Nói xong, lại thấy hài tử nhếch môi cười thật to, nhất thời khiến Cư Nguyệt hưng phấn, hôn vài cái trên khuôn mặt nộn nộn nhỏ nhắn, cười to nói: “Nhìn xem nhìn xem, cục cưng cũng đồng ý với đề nghị của ta.”

“Gia, đặt tên cho cục cưng đi.” Tiểu Mặc bỗng nhiên nói, Khang Kiện tỉnh táo, nghĩ sơ sơ: “Người ta thường nói Phúc Thọ An Khang, đã vậy gọi nó là Khang An đi.” Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều tán thưởng, Cư Nguyệt bĩu môi: “Y dùng từ có sẵn đặt tên, đâu cần tán thưởng.”

Bỗng nhiên Nguyệt Loan đi tới, cầm trong tay một bộ y phục nhỏ màu hồng: “Đây là Cư Nguyệt làm, tuy không được tốt lắm, nhưng nó cũng thể hiện tình yêu của nương, mặc vào cho tiểu tử kia đi.” Nói xong, Cư Nguyệt vội vàng đặt hài tử trên giường, cầm y phục mặc vào, nói: “Đúng vậy, đây là y phục ta làm tốt nhất, tay nghề đã tiến bộ hơn, tối thiểu hai tay dài bằng nhau. Hắc hắc, ta còn dựa theo đề nghị của Bích Thược tỷ tỷ thêu cho nó một tâm nhân.”

“Tâm nhân?” Khang Kiện khó hiểu nhìn về phía Bích Thược, lại nghe nàng cười nói: “Đây là tập tục của quê hương chúng ta, hài tử sinh ra sẽ mặc một bộ tiểu hồng y, bên trong phải thêu một con mắt, ý nghĩa là giấu hồn, mong hài tử trưởng thành có diện mạo hiền hậu, kì thật tâm đều giấu bên trong, chỉ có nó sắp đặt người khác, chứ đừng để người khác sắp đặt nó.” Tiểu Mặc và Nguyệt Loan cười bỏ tã lót, cuối cùng tiểu bảo bảo được tự do, chân tay nhỏ phẩn nộn đạp lung tung, đáng yêu vô cùng. Chỉ tiếc chữa nghịch đủ, đã bị người mặc tiểu hồng y vào, trên áo hồng nho nhỏ, là một con mắt thật to.

“Lần này tất cả mọi người đều ngáy ngẩn, Bích Thược ôi một tiếng, cả kinh kêu lên: “Nha, sao con mắt lại

thêu bên ngoài vậy? Cái này không xong, biến thành tâm đều thể hiện ra bên ngoài, ai nha nha, sao lại như vậy? Cư Nguyệt a, không phải ta dặn người ngàn vạn lần phải thêu ở bên trong sao?” Cư Nguyệt cũng ngây ngẩn cả người, lắp bắp nói: “Ta... Ta cũng nhớ rõ là thêu ở bên trong, nó... sao nó lại chạy ra đây?” Lời chưa nói xong, mọi người trong phòng đã cười ha ha, con thỏ tinh thông minh như vậy, tới thời điểm này, cũng mơ hồ.

Bị mọi người cuốn hút, tiểu bảo bảo cũng cong cong khóe miệng, cùng mọi người cười không ngừng. Ngoài cửa sổ, ánh trăng loan thành Nguyệt Nha Nhi, tựa hồ cũng cười trộm không ngừng

11. Chương 11: Phiên Ngoại: Tam Yêu Tinh Gặp Nhau

Đại khái là, qua ba, bốn tháng sau, Khang phủ bỗng nhiên bắt đầu dọn dẹp, quét tước. Con thỏ tinh Cư Nguyệt cũng không rõ là có chuyện gì, vội vàng hỏi Tiểu Mạc, thì được trả lời: “Hai bằng hữu của gia mang theo thê tử và nhi tử đến đây làm khách, hình như là bằng hữu vô cùng tốt, cho nên gia rất cao hứng, sai người quét tước trong ngoài phủ thật tốt để khoản đãi khách quý.”

“Là dạng khách nhân gì vậy?” Cư Nguyệt nghi hoặc, Khang Kiện từng nói cho hắn về hai cái tên Phùng Dạ Bạch và Mộ Phi Phàm, nhưng hắn cũng không để ý, chỉ nghe người đưa tin kể lại, thê tử và nhi tử của hai người này vô cùng xinh đẹp, đáng yêu. Tâm con thỏ tinh Cư Nguyệt lập tức hoạt động, thầm nghĩ không biết là tuyệt đại giai nhân, khuynh quốc khuynh thành thế nào. Tuy hắn đã gả cho Khang Kiện, nhưng bản tính thích ngắm nữ tử xinh đẹp không hề sửa, tưởng tượng đến điều đó, trong lòng thực nôn nóng.

Khang Kiện cũng vì điều này mà vô cùng lo lắng, yêu tinh nhà mình y hiểu rõ hơn ai hết, vạn nhất nhìn đến hai vị thê tử xinh đẹp nhà người ta mà nước miếng lại chảy xuống, ai... Bởi vậy trước hôm Phùng Dạ Bạch và Mộ Phi Phàm đến, y đã ân cần dặn dò, nhẹ nhàng khuyên bảo, hôn nhẹ lão bà, kính nhờ hắn phải chừa cho mình chút mặt mũi. Cư Nguyệt đương nhiên luôn mồm đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau, Cư Nguyệt cũng không nhàn rỗi, luôn theo sát tiểu bảo bảo vừa cố gắng tập đi, vừa nha nha học nói. Cả Cư Nguyệt cùng Tiểu Mạc, Bích Thược đều vui vẻ không thôi.

Cư Nguyệt vừa mới nói một câu: “Ai, sao chân hài tử này lại ngắn như vậy, ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng giống ta, tốt nhất là giống như cha nó, cao lớn, anh tuấn tiêu sái...” Lời còn chưa xong, chợt nghe có người hô: “Đến rồi, đến rồi, Phùng gia và Mộ gia đã đến.”

Tiểu Mạc vội đứng lên, nắm lấy đôi tay phỉ phỉ nộn nộn nhỏ bé, nói với Cư Nguyệt: “Phu nhân, khách quý đã đến, người không thể không ra ngoài gặp mặt, chúng ta đi nhanh thôi.” Vừa nói xong lại nghe Bích Thược nói: “Các người cứ đi đi, ta không ra, ta không quen biết nên không cần xã giao.”

Ánh mắt Cư Nguyệt đã sớm sáng lên, tuyệt sắc giai nhân nhất định phải gặp, mới chạy được vài bước, lại nhớ tới nhi tử nhà mình đang ở phía sau, vì thế vội vàng trở về, bế tiểu bảo bảo chạy đi.

Từ xa đã nghe đại sảnh truyền đến tiếng nam nhân sang sảng cười, Cư Nguyệt tiến hai, ba bước đã tới nơi, cười nói: “Khách quý đến chơi, ta nghênh đón muộn, Khang Kiện, hai giai nhân xinh đẹp đáng yêu kia đâu?” Hắn nhìn lão công nhà mình, vừa nói, ánh mắt vừa liếc một vòng, liền thấy Lưu Song đứng sau Bạch Thự, nước miếng không khỏi muốn chảy ra.

Lúc này trán Khang Kiện đổ mồ hôi lạnh, Cư Nguyệt, y đã căn dặn hắn như thế, hắn cũng vỗ vỗ ngực cam đoan. Khang Kiện nhìn thoáng qua thấy Vương Hổ và Bạch Thự đang cúi đầu ăn thịt và điểm tâm, thầm nghĩ hai vị phu nhân của bạn tốt tựa hồ cũng không để ý, có thể nhẹ nhõm một chút.

Ai ngờ Cư Nguyệt lại không hướng đến hai vị phu nhân kia mà lại hướng về Lưu Song, hai mắt tỏa sáng, nhiệt tình giới thiệu: “Phu nhân vẫn khỏe, ta là ái nhân của Khang Kiện, ai nha, người ngồi a, sao lại đứng đó? Đến đây, Tiểu Mạc, ôm tiểu bảo bảo giúp ta, ai vậy, sao lại chiếm chỗ ngồi của phu nhân.” Hắn trợn mắt nhìn Bạch Thự đang ăn điểm tâm, rốt cục con chuột tinh cũng chịu nhường đầu lên.

“Oa nha...” Cư Nguyệt sợ tới mức nhảy lui ra sau mấy bước, Bạch Thự cũng sợ tới mức nhảy dựng ra khỏi ghế, hai người nhìn nhau một lúc lâu, lại phát ra một tiếng kêu kinh hãi, tiếp theo ôm nhau gất gao, trăm miệng một lời nói: “A, con chuột tham ăn, sao lại là người a.”

“A, con thỏ lưu manh, lại là người.” Ngay cả Vương Hổ đang vui đầu hăng hái chiến đấu đĩa thịt cũng ngạc nhiên ngẩng lên, xoa xoa cái miệng dính mỡ: “Con thỏ? Con thỏ lưu manh? Để ta nhìn xem.” Hắn đi lên lay lay hai người, sau một lúc lâu bỗng nhiên kinh hãi đánh Cự Nguyệt một quyền: “A nha nha, con thỏ lưu manh, quả nhiên là người a, sao người ở đây.”

Bằng hữu gặp lại, hiển nhiên có vô số lời để nói, Khang Kiện và Phùng Dạ Bạch, Mộ Phi Phàm trợn mắt há mồm nhìn nhau, không thể ngờ ba người bọn họ là bạn tốt, lại đều cưới yêu tinh làm vợ. Nói vậy, không biết những người khác thế nào nữa, chẳng lẽ còn có thể gặp, cưới bằng hữu của yêu tinh sao?

Bạch Thự, Vương Hổ và Cự Nguyệt lui ra sau hậu viện; Phùng Tiểu Bạch cùng hai tiểu song thai và Khang An chơi đùa với nhau trước mặt nhóm mẫu thân.

Ba người đang nói cao hứng, chợt nghe Phùng Tiểu Bạch cười hì hì: “Nơi này có cái điều động thật bí mật a, ca ca mang điều dẫn ra cho các người xem.” Nói xong, chỉ thấy trong tay hắn lóe lên bạch quang, phía sau đồng cỏ đại có một con chim nhỏ đi ra, bên trong quả nhiên có bốn điều dẫn. (Điều dẫn = trứng chim)

Phùng Tiểu Bạch lại thả trở về: “Nhìn là được rồi, nương ta nói, chim chóc là bạn tốt của chúng ta, không thể thương tổn.” Nói xong, đôi song thai tên Mộ Phi và Mộ Hổ liền vỗ đôi tay nhỏ bé cười: “Ha ha, xem thực thích, xem thực thích, Tiểu Bạch ca ca, chúng ta cũng bộc lộ tài năng cho người xem.” Sau đó hai huynh đệ liền hướng tay chỉ lên trời, chỉ thấy một đạo lam quang hiện lên, con điều hầu liền xoay hai cái trên bầu trời, rồi ngã lộn nhào xuống đất.

Mộ Hổ thấy vậy liền nói: “Đáng tiếc Tiểu Bạch ca ca không cho tổn thương chim chóc, nương ta bảo, gia cầm, chim, thú đều là thực phẩm ngon nhất, chỉ dùng để nướng ăn.” Lời chưa nói xong, bên cạnh vang lên một âm thanh tức giận, Khang An chậm rãi nói: “Sai... Nha... Nương ta... Hắc nói thực vật là ăn ngon nhất.” Nó nói xong, đôi tay phì phì nộn nộn giơ ra một ngón, chỉ thấy một đạo lục quang hiện lên, trong giây lát trên đường đi lát gạch hiện ra một hàng dài cỏ non xanh biếc, ướt át.

Bạch Thự, Cự Nguyệt cùng Vương Hổ nhìn đến ngây người, bọn họ thật là ba cái nương trì độn mà, đến bây giờ mới phát hiện nhi tử nhà mình biết pháp thuật, sinh ra đã có. Nhưng mà cũng thật buồn cười, những hài tử này đều cho rằng những gì nương chúng nói là tinh tú.

Ba nam nhân ở phía trước đã chờ đến không nhẫn được, đành phải lấy hương cơm, đốt thịt nướng khô và nha hoàn xinh đẹp làm mồi dụ, cuối cùng cũng gọi được lão bà nhà mình đến. Vừa ngồi vào ghế, thì thấy nha hoàn đến báo: Quốc sư đương triều đến.

Tất cả mọi người đều là bằng hữu, vội vàng ra cửa đón, chỉ thấy vị quốc sư này cười hì hì nói: “Yêu, không tồi, vừa đúng bữa cơm.” Nói xong, lại ngồi xuống, thần bí cười hề hề: “Các người đoán xem vài ngày trước ta đi trên đường gặp được ai? Hắc hắc, nói cho các người, các người đừng bị dọa nha, Hướng Thiên Nhai.”

Mặt Mộ Phi Phàm giãn ra, cười nói: “Tên lãnh huyết kia, chắc chắn nhận được tiền thưởng cao, lại đi ám sát người nào đại ác đi.”

Vừa dứt lời, Quan Sơn liền lắc đầu cười nói: “Không phải, không phải, hắc mang theo một vị phu nhân, ôi, ta nói cho các người, vị phu nhân kia khuynh quốc khuynh thành, quyền rũ thướt tha vô cùng, tại sao tên lãnh huyết kia lại lấy được chứ, thật là diễm phúc a. Đúng rồi, họ còn có một nhi tử, còn bảo ta tiện thể nhắn, mọi người nếu có rảnh thì đến Sát thủ cốc tụ họp.”

Phùng Dạ Bạch liền nói: “Tên lãnh huyết này, thành thân cũng không nói cho chúng ta một tiếng...” Lời còn chưa xong, Quan Sơn đã hắc hắc cười: “Nói thật, thỉnh huynh đệ ở đây thứ tội, ta cũng đã có vợ, hơn nữa nhi tử đã gần một tuổi, khi nào đến kinh thành, tới nơi của ta, Hoàng thượng cũng muốn gặp các người, đại khái thời điểm tiểu hoàng tử một tuổi cũng sẽ triệu các người vào cung.”

Buổi nói chuyện khiến cho mọi người trợn mắt há mồm không thôi, mà bọn họ không biết là, theo từng nơi họ đến, đội ngũ tụ hội càng ngày càng lớn, cũng sẽ càng ngày càng nhiều yêu tinh gặp lại nhau.

Chuyện về nhóm yêu tinh xinh đẹp kia, vẫn còn đang tiếp tục.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-luu-manh-tho-du-oa-bien-thao>